

***COLEGIUL BIBLIC PENTICOSTAL „EMANUEL”
- SIBIU-***

Curs de Teologie Morală

**SIBIU
2012**

Decalogul – aspecte introductive

1. Geneza decalogului:

- Cuvântul decalog vine din grecescul „decalgos” care este compus din „deca”-”zece” și „logos” –„cuvinte”. Cele zece cuvinte, adică cele zece porunci.
- Cele 10 porunci fac parte din legământul mozaic și au fost date de Dumnezeu cu ocazia călătoriei poporului Israel prin pustia Sinai
- Exod 19,10-26 și Exod 31,18-34,35 prezintă pe larg evenimentele legate de geneza decalogului
- Decalogul reprezintă revelația directă a lui Dumnezeu exprimată prin:
 - Glasul lui Dumnezeu care a rostit în auzul poporului Israel, adunat la poalele muntelui Sinai, conținutul celor 10 porunci
 - Consemnarea pe tablele de piatră, cu scrisul lui Dumnezeu, a celor 10 porunci
- Este important să subliniem că textul celor 10 porunci reprezintă singurul text scris de mâna lui Dumnezeu însuși

2. Care este conținutul acestor porunci?

Decalogul a fost consemnat pe două table de piatră, table care reflectă două dimensiuni ale legii divine:

- Pe întâia tablă a mărturiei erau legile care priveau relația omului cu Dumnezeu.*
Aici avem primele 4 porunci.
 - Prima poruncă: „Să nu ai alt Dumnezeu afară de mine”.
 - A doua poruncă: „Să nu-ți faci chip cioplit”.
 - A treia poruncă: „Să nu iei în deșert numele Domnului”.
 - A patra poruncă: „ să muncești 6 zile și să te odihnești în ziua a 7-ea”.
- Pe a doua tablă sunt legile referitoare la relațiile interumane.*
 - Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta.
 - să nu ucizi,
 - să nu furi,
 - să nu preacurvești,
 - să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău
 - să nu poțestești avutul aproapelui tău.
- Este necesar să facem observația că primele patru porunci se referă foarte des la Numele lui Dumnezeu, în timp ce următoarele șase nu se referă aproape de loc.*

Pe prima tablă, cea referitoare la relația Dumnezeu – om, cuvântul cheie este „Dumnezeu”. În a doua tablă atenția se concentrează pe comportament, pe caracterul manifestat în relațiile interumane. De aici se desprinde un principiu etic de bază: teologia ta determină caracterul tău. Primele patru porunci au ca obiectiv formarea unei imagini corecte cu privire la ființa lui Dumnezeu, următoarele șase se referă la formarea unei conduite personale în societate. Concepția noastră despre Dumnezeu determină comportamentul nostru în lume.

3. Ce este legea Lui Dumnezeu?

Mulți au spus că decalogul reprezintă un set de interdicții, de enunțuri negative. Legile Lui Dumnezeu sunt formulate într-un chip negativ, dar enunțurile sunt pozitive. Legea Lui Dumnezeu este de obicei asociată cu Vechiul Testament, dar nu numai în Vechiul Testament sunt legile Lui Dumnezeu ci și în Noul Testament.

Legea Domnului din Vechiul Testament comportă 2 dimensiuni:

- Avem întâi dimensiunea morală
- apoi dimensiunea ceremonială.

În dimensiunea morală avem cele 10 porunci și altele care țin de moralitate. În legea ceremonială sunt legi referitoare la aspecte sanitare și ritualice (legi referitoare la agricultură, referitoare la dieta alimentară, referințe cu îmbrăcămintea preoțească, referitoare la ritualurile levitice și ceremoniile sacrificiale)

Cu privire la natura Legii lui Dumnezeu afirmăm următoarele adevăruri:

a) *Legea Lui Dumnezeu în esență este morală.*

Legea Lui Dumnezeu exprima ceea ce Dumnezeu vrea pentru ca oamenii să fie așa cum este Domnul. Esența legii Lui Dumnezeu este moralitatea. Dumnezeu se uită la noi, ființe decăzute, și prin intermediul legii morale ne cere să fim ca El. Astfel Scriptura afirmă: ”Fiți desăvârșiți, după cum și Domnul este desăvârșit”.

b) *Legea Lui Dumnezeu este absolută.*

Legile Lui Dumnezeu sunt absolute! Ele rămân aceleași și sunt valabile pentru toți oamenii și niciodată omul nu poate să facă excepție de la ele. Legea Lui Dumnezeu e absolută!

c) *Legea Lui Dumnezeu e perfectă.*

Ea oglindește caracterul Lui Dumnezeu. Legea este o caracterizare a Lui Dumnezeu. Cele 10 porunci zugrăvesc caracterul lui Dumnezeu.

d) *Legea Lui Dumnezeu este neschimbătoare.*

Legile oamenilor se schimbă, Legile Lui Dumnezeu sunt aceleași pentru totdeauna, sunt neschimbătoare.

e) *Legea Lui Dumnezeu e universală.*

Este pentru toți. Nu este numai pentru evrei sau pentru creștini, ea este și pentru necreștini. Legea lui Dumnezeu este valabilă pentru orice om din orice loc în orice vreme. Nu există nici o excepție pentru nimeni. Legea lui Dumnezeu are aplicabilitate universală.

f) *Legea Lui Dumnezeu este eternă.*

Niciodată nu va fi un timp în care Legea Lui Dumnezeu va fi suspendată. Legea morală a Lui Dumnezeu rămâne eternă. Cele 10 porunci rămân pentru eternitate. Rămân eterne pentru că Dumnezeu rămâne etern! Și Dumnezeu însuși este legea. El însuși este standardul. Legea nu este ceva deasupra Lui Dumnezeu. Însuși Dumnezeu este sfințenia! Însuși Dumnezeu este standardul! Și de aici izvorăște caracterul etern, absolut, perfect, neschimbător al legii lui Dumnezeu.

4. Scopul legii.

De ce a fost dată legea? Vom evidenția 5 aspecte diferite legate de scopul Legii divine:

a) *Întâi de toate prin porunci Dumnezeu își descoperă natura morală a Sa.*

Dumnezeu nu este un Dumnezeu rău, ci unul bun. Prin cele 10 porunci Dumnezeu își descoperă natura morală. Fiecare poruncă revelează aspecte diferite ale naturii morale a lui Dumnezeu.

b) *Un alt scop al legii este acela de a descoperi păcatul oamenilor.*

Scriptura afirmă: câtă vreme nu e lege nu e nici păcat. Și păcatul s-a descoperit prin legea lui Dumnezeu. Legea lui Dumnezeu scoate în evidență păcătoșenia umană, fără o lege dată de Dumnezeu păcatul nu poate fi considerat păcat. Ceea ce pune în evidență culpabilitatea unei acțiuni este legea care interzice acțiunea respectivă. Legea lui Dumnezeu urma să aducă lumină în noaptea morală în care se cufundase omenirea decăzută.

c) *Legea Lui Dumnezeu descoperă neputința noastră de a trăi după standardele divine.*

Când Domnul dă legea El o dă mai întâi ca să reveleze păcatul oamenilor și apoi neputința lor de a fi, din punct de vedere moral, ca Dumnezeu. Omul este pervertit până în măduva oaselor, e rob al păcatului; „căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava Lui Dumnezeu”.

Aș vrea să spun, fără a fi greșit înțeles, că atunci când Domnul a dat legea, scopul Lui esențial nu a fost ca omul să o împlinească, căci Dumnezeu știa că omul n-o poate împlini.

Scopul principal al Lui Dumnezeu n-a fost ca eu-l nostru vechi și păcătos să împlinească legea, căci acest lucru nu se putea realiza vreodată, ci scopul lui Dumnezeu era să ne convingă că suntem păcătoși și că pentru împlinirea legii avem nevoie să-l primim pe Christos, care să împlinească în noi cerința Legii. Aceasta nu înseamnă că nu trebuie să împlinim legea, aceasta nu înseamnă că nu trebuie să trudem în împlinirea legii, aceasta nu înseamnă că nu trebuie să avem o viață morală. Trebuie! Dar fără ajutorul Lui Christos nu putem. Legea avea să scoată în evidență coruptibilitatea naturii umane și neputința constituțională în a împlini cerințele morale ale lui Dumnezeu.

g) *Legea este un îndrumător către Christos, un învățător, un pedagog, un indicator.*

Prăpastia morală dintre legea lui Dumnezeu perfectă și neputința naturii umane în a o împlini ne va conduce către cel de al patrulea scop al lui Dumnezeu urmărit prin darea Legii.

În acest context Pavel afirmă în Galateni 3:24 „legea ne-a fost un îndrumător către Christos”. Și în ce fel ne-a fost îndrumător? Poruncile Lui Dumnezeu au descoperit caracterul Domnului, au descoperit păcatul din noi, au

descoperit neputința noastră de a o împlini. Toate acestea urmau să îndrepte atenția căutătorului după desăvârșire spre un ajutor divin. În căutarea sa disperată, Pavel va scrie în Romani 7:24-25 “O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?... Mulțămiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!... Astfel dar, cu mintea, eu slujesc legii lui Dumnezeu; dar cu firea pămîntească, slujesc legii păcatului.”

În epistola către Galateni Pavel afirmă că Legea ne-a fost un pedagog care ne-a condus spre Hristos, în felul acesta scopul Lui Dumnezeu prin lege este să ne arate pe Isus.

b) Scopul legii se desăvârșește mai departe arătând omului, care l-a primit pe Christos, drumul pe care trebuie să umble din punct de vedere moral.

Pentru un copil al Lui Dumnezeu, cele 10 porunci sunt ca și farurile de la mașină pe vreme de noapte. După cum farurile ne ajută să identificăm drumul corect, tot așa Legea lui Dumnezeu pune în evidență drumul nostru, în ceea ce privește moralitatea.

Porunca a I - a: „Unicitatea lui Dumnezeu”

Porunca a II - a: „Interzicerea idolatriei”

Porunca a I - a: „Unicitatea lui Dumnezeu”

“Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului din casa robiei. Să nu ai alți Dumnezei afară de Mine.”

Prima porunca este esențială. Atunci când omul nu vrea să se mai închine Lui Dumnezeu, omul, în mod obligatoriu, se închină unui idol. Nu există: ”eu nu mă închin nimănui”, “eu n-am nici un dumnezeu”, “eu nu cred în Dumnezeu”, “eu sunt liber”. Nu există așa ceva! Sau ne închinăm Lui Dumnezeu sau ne închinăm idolilor. În mod obligatoriu nu există a treia situație, nu există o zonă neutră. Sau ne închinăm Domnului Dumnezeu, sau ne facem idol. Porunca întâi, se refera la relația omului cu divinitatea. La relația omului cu Dumnezeu.

Este foarte important să înțelegem că există o lume spirituală, o lume a duhurilor, lume în care locuiesc îngerii, o lume în care sunt cei 24 de bătrâni, despre care citim în Apocalipsa, o lume în care trăiesc făpturile cerești ale Lui Dumnezeu, o lume a duhurilor răutății, lume spirituală.

Apoi există o lume materială, o lume a materiei, lume pe care o experimentăm în fiecare zi. Omul ca ființă creată după chipul și asemănarea Lui Dumnezeu trăiește simultan în ambele lumi, cu un pas trăiește în lumea spirituală și cu un alt pas trăiește în cea materială. După duh, trăim în lumea spirituală, și putem să fim în comuniune cu Dumnezeu, după trup trăim în lumea materială.

Păcatul a luat omului vederea clară în lumea spirituală, și drept urmare, omul păcătos nu se mai închină lui Dumnezeu ci unui idol confecționat de propria sa rătăcire. Voia Lui Dumnezeu e să ne închinăm Lui și să-I fim loiali.

Păcatul dă naștere idolatriei. Când omul nu mai vrea să se închine Dumnezeului adevărat își fabrică un idol. Și pentru că Dumnezeu știa aceasta înclinație naturală a omului, a poruncit să nu avem alți dumnezei în afară de El. Cine se închină unui idol de fapt nu se închină unui idol ci se închină satanei care stă în spatele idolului aceluia. Apostolul Pavel afirma că ceea ce jertfesc neamurile jertfesc dracilor. În plan material ei se închinau lui Zeus, se închinau Lui Hefaistos, se închinau Herei, Afroditei, și așa mai departe; ei se închinau unui chip, unui idol, dar în spatele idolului lor stăteau de fapt forțe spirituale demonice.

Porunca întâi își propune să rezolve problema în relația dintre Dumnezeu și om. Relația fusese ruptă și omul în loc să se închine Lui Dumnezeu se închina idolilor. Dumnezeu, în prima poruncă, își prezintă voia Sa cu privire la modul în care omul trebuie să se raporteze la divinitate.

Porunca I aceasta are 2 părți:

- Prima parte este versetul 2
- partea a doua este versetul 3.

Prima parte a poruncii este o declarație, iar partea a doua a poruncii este o interdicție. În prima parte a poruncii se spune: “Eu sunt Dumnezeul tău care te-a scos din țara Egiptului din casa robiei”. Avem aici o declarație. Nu se cere nimic, nu se poruncește nimic. Este o declarație despre Dumnezeu, o prezentare a Lui Dumnezeu. Și apoi urmează partea a doua: o interdicție “să nu ai alți dumnezei în afară de Mine”.

1. Declarația – v.2

Să luăm **prima parte declarația**. Dumnezeu se prezintă pe sine. Versetul 2 ne proclamă o **întreită declarație**: “Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului din casa robiei”.

Întâi: “Eu sunt Domnul!”. *Apoi* : „Dumnezeul tău”. De obicei citim aici greșit: “ Eu sunt Domnul Dumnezeul tău!”. Accentul este “Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău!”. Dumnezeul tău, chiar dacă nu mă recunoști! “Care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei” este *a treia declarație*.

În prima parte “ Eu sunt Domnul” Dumnezeu se prezintă pe sine: cine este Dumnezeu? În a doua declarație : ce face Dumnezeu? Și în a treia declarație: care ar trebui să fie relația ta cu acest Dumnezeu?

a) *Întâi “Eu sunt Domnul” – „cine este Domnul”.*

Dumnezeu se prezintă pe sine, se descoperă pe El ca Yahveh. Eu sunt Yahveh. Cu acest nume Domnul se prezentase lui Moise. Într-o zi în fața rugului aprins, Dumnezeu se prezintă lui Moise: “Eu sunt cel ce sunt”, Yahveh. Aici nu se afirmă: “Eu sunt cel ce am fost” și nici “Eu sunt cel ce voi fi”, ci “Eu sunt cel ce sunt”.

Dumnezeu este Cel care există prin El, prin sine. Noi oamenii nu trăim prin noi înșine, prin propria noastră ființă, noi trăim dacă ceva din exteriorul nostru ne susține existența. Dacă eu vreau să trăiesc eu am nevoie să respir. Dacă vreau să trăiesc eu trebuie să beau apă. Eu trebuie să mă hrănesc. Eu depind în existența mea de aceste lucruri. Și dacă acestea mi se iau, eu nu mai sunt.

Dumnezeu nu are nevoie de aer, nu are nevoie de apă, de hrană. El nu are nevoie de nimic altceva. El există prin El însuși. Prin urmare, se prezintă pe sine ca atare: ”Eu sunt cel ce sunt“

Revelația VT se va limita la declarația „Eu sunt cel ce sunt”, în NT această declarație va fi prezentată cu mai multe detalii de către Domnul Isus. Isus și a spus “Eu sunt pâinea vieții”, “Eu sunt lumina lumii”, “Eu sunt calea adevărului și viața”, “Eu sunt ușa”, “Eu sunt păstorul cel bun”. Și în felul acesta Domnul se descoperă cine este El.

Ca să te închini adevăratului Dumnezeu înainte de toate va trebui să-L cunoști pe adevăratul Dumnezeu.

Cine este Domnul? El este cel atotputernic, este cel prezent pretutindeni, El este cel care știe toate lucrurile și n-are nevoie ca să învețe ceva. El este cel care umple pământul cu prezența Sa și trece dincolo de pământul acesta. El este Sfânt, e plin de dragoste, e bun.

În porunca întâi, înainte de toate Dumnezeu își prezintă ființa “Eu sunt cel ce sunt”. Este esențial să înțelegem că atunci când este vorba de relația cu Dumnezeu, relație cu El, în ignoranță nu există. Relația cu Dumnezeu se cultivă prin cunoaștere. Domnul a spus “și voia Tatălui este să te cunoască pe Tine și pe singurul născut din Tine”. Voia Lui Dumnezeu este cunoașterea lui Dumnezeu.

b) *Ce face Dumnezeu!*

„Eu sunt Domnul” ne arată cine este Domnul, apoi “care te-a scos din țara Egiptului din casa robiei” – expresia pune în evidență lucrarea lui Dumnezeu.

Porunca I declară: Israele, iată ființa mea, dar iată și lucrarea mea. Înainte ca Dumnezeu să ne ceară ceva, să ne poruncească ceva, el se descoperă, se prezintă pe Sine, își arată ființa și își arată lucrarea.

c) *Relația cu Dumnezeu.*

În *al treilea rând* declarația Lui Dumnezeu este “Dumnezeul Tău!”. Premisa de la care pleacă Dumnezeu când vrea să-și comunice poruncile Sale este o întreită declarație.

- “Eu sunt Domnul”- cine este Dumnezeu?
- „Care te-a scos din țara Egiptului”- ce a făcut Dumnezeu,
- “Dumnezeul tău sunt”- relația ta cu acest Dumnezeu care este și care face.

Voia Lui Dumnezeu pentru noi este să rămânem într-o relație curată cu El. El e Dumnezeu glorios, un Dumnezeu care se implică activ în creație și ține toate lucrurile în ființă. Dumnezeu este Dumnezeu în vecii vecilor, iar relația mea cu acest Dumnezeu trebuie să fie un personală - “Dumnezeul tău”.

2. Interdicția – v. 3

În al doilea rând avem interdicția din versetul 3 “ Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine”. Întâi declarația și apoi interdicția.

De ce interzice Dumnezeu împărțirea loialității cu alți dumnezei? Aici nu e vorba de egoism. Nu este vorba de o pretenție nejustificată a Lui Dumnezeu. Aici este vorba de altceva. Nu este vorba de subiectivism, ci e vorba de” singura cale de împlinire deplină a ființe umane”, singura condiție în care ființa umană poate fi fericită. Omul va fi fericit doar atunci când se închină adevăratului Dumnezeu.

a) *De ce să nu avem alți dumnezei?*

- Nu trebuie să avem alți dumnezei pentru că a avea un alt dumnezeu neagă suveranitatea Lui Dumnezeu. Dumnezeu este singurul Dumnezeu. Singurul! Nu mai există alții.
- Nu trebuie să mai avem alți dumnezei pentru că asta aduce un sincretism religios..

- Nu trebuie să avem alți Dumnezei pentru că alți Dumnezei aduc omului robie.

Când omul renunță să se mai închine Lui Dumnezeu atunci își face un idol și devine rob al idolului său. Acesta este adevărul. Dumnezeu nu vrea ca noi să fim robi.

Ca să înțelegem și mai bine această interdicție, va trebui să ne punem 3 întrebări: Întâi, “Ce înseamnă a avea Dumnezeu?” Apoi: “Cine e dumnezeul tău?” și în final “Cine poate deveni dumnezeul tău?”.

b) *Ce înseamnă a avea dumnezeu?*

A avea dumnezeu înseamnă să atribuim cuiva sau la ceva atributele pe care numai Dumnezeu le are. A avea Dumnezeu înseamnă a te raporta la ceva sau la cineva ca fiind absolut. A avea dumnezeu înseamnă a căuta pe cineva mai mult decât orice, a iubi mai mult decât orice, a sluji cu devotament, a asculta, a fi loial. A avea dumnezeu înseamnă a face din cineva sau ceva centrul vieții, axul central, punctul de referință.

A pune pe cineva în centrul vieții, a iubi pe cineva mai mult ca orice, a fi gata să faci orice fel de sacrificiu; înseamnă a avea dumnezeu. A avea dumnezeu înseamnă să pui în centrul vieții tale o persoană, să te raportezi mereu la el. Nimic și nimeni să nu fie mai presus. Poate fi un lucru sau poate fi o persoană sau poate fi o relație. Un ideal. Acea este dumnezeu.

Iată ca noi oamenii avem în mod obligatoriu un dumnezeu, pentru că, noi oamenii, trăim pentru ceva sau pentru cineva. Obligatoriu! Și ateii au un dumnezeu. Dumnezeu lor este ateismul. Dumnezeu lor este propria lor filozofie.

c) *Cine este dumnezeul tău?*

Sigur că dumnezeul nostru este ceea ce iubim noi cel mai mult. Alegerea în momentele grele va arata cine este dumnezeul meu. Cine este dumnezeu pentru mine? Lucrul acela care îmi este cel mai de preț. Ce consider eu că este cel mai de neînlocuit pentru mine? Fără de ce aș fi eu pierdut? La ce mă gândesc eu cel mai mult în gândurile mele? Ce-mi consumă mie timpul cel mai mult? Care este motivația care mă animă? Ce stă la temelia vieții mele? Care este idealul idealurilor mele? Cine are loialitatea mea? Cine dă sens și scop vieții mele? Acela îmi este dumnezeu.

d) *Cine poate deveni dumnezeu pentru mine?*

Uitându-ne în Sfânta Scriptură putem descoperi cel puțin 8 posibili dumnezei falși. De obicei când zicem dumnezeu fals ne gândim la un idol. Însă este foarte posibil să fim idolatrii și în viața noastră fără să ne fi rugat vreodată unui idol. E posibil să ai dumnezei străini și nici să nu ști că îi ai, pentru că idolatria înseamnă, în esența ei, ignoranță. De aceea Isus a zis “voi vă închinați la ceea ce nu știți, la ceea ce nu cunoașteți”.

1) O religie sau o învățătură falsă

Un dumnezeu străin poate fi învățătura pe care cineva o urmează cu devotament. O asemenea persoană, dacă găsește ceva în Sfânta Scriptură ce intră în contradicție cu învățătura lui, nu numai că nu crede, dar și răstălmăcește. Și în loc ca dumnezeul său să fie Tatăl Domnului Isus Christos, dumnezeul lui este rodul imaginației lui. Dumnezeu lui, da, este o ființă ce transcende existența materială, dumnezeul lui este o ființă spirituală, dar este altul decât Dumnezeu Tatăl al Domnului Isus Christos. O religie, o învățătură falsă poate fi dumnezeu pentru cineva. Un prooroc fals poate fi dumnezeu pentru cineva. Dumnezeu tău este cel pe care îl ascuți cel mai mult.

2) Mamona – Matei 6,24

Cine este mamona? Nu este satana, ci banii! Că în spatele iubirii de bani stă satana e adevărat. Ce înseamnă un idol? Un idol poate să fie un simbol, poate să fie o statuie, poate să fie un concept. Aparent e bun, e plin de înțelepciune, oferă răspuns vieții, dar în spatele lui stă satana. Și aici e înșelăciunea. Niciodată satana nu a venit și a spus: eu sunt satana, uitați-mi ființa, închinați-vă mie! Întotdeauna a furat ochii omului cu idolul. Cu ceva care te face să privești dincolo. Idol poate să fie mamona: Matei 6,24: „nu putem sluji la 2 stăpâni, nu putem sluji lui Dumnezeu și lui mamona”. Mamona se referă la bogățiile materiale.

3) Pântecelul – îmbuibarea cu mâncare - Filipeni 3,18-19

Poate să devină dumnezeu pentru cineva și hrana, mâncarea. Dovada cea mai clară că pântecelul este dumnezeul cuiva este lipsa de dorință în a posti. Cu siguranță că pot exista motive obiective pentru care cineva nu poate să postească, dar aici nu ne referim la asemenea circumstanțe.

4) Narcisismul și hedonismul – îngrijirea excesivă a trupului

1 Petru 3,1-4 revelează un al patrulea posibil dumnezeu. Scriptura vorbește despre modestia creștină și se adresează femeilor sfinte spunându-le că podoaba lor nu trebuie să fie în aranjamentele exterioare, în împletitura părului, în podoabe, în haine, ci în omul ascuns al inimii. Preocuparea exagerată cu propriul trup, cu aparența

exteriora poate deveni pentru cineva o practică idolatră. Este de înțeles că există o decență pe care o impune bunul simț.

5) Lumea, plăcerile lumești – 1Ioan 2,15-17

1Ioan 2,15-17 „nu iubiți lumea nici lucrurile din lume”. Cine iubește lumea este vrăjmaș cu Dumnezeu. Ce înseamnă să nu iubești lumea? Să nu iubești lumea înseamnă să nu trăiești ca lumea, să nu trăiești după principiile lumii acestea, să nu faci din lucrurile lumii acestea dumnezeul tău.

6) Ocultismul și practicile vrăjitoarești - Vrăjitoria, ghicitoria, astrologia, horoscopul pot fi dumnezei.

7) Relațiile cu oamenii puse deasupra relației cu Dumnezeu.

Luca 14,25 spunea Domnul: “Adevărat vă spun că dacă cineva nu urăște pe tată, pe mamă, pe frate, pe sora, pe soție sau pe soț, nu poate să fie ucenicul meu”. Ce-a vrut să spună Domnul? Ne invită la ură? Nicidecum. Pentru că tot El a spus iubiți-vă nevestele, iubiți-vă soții, cinstiți-vă părinții, tot El a zis: “cea mai mare porunca este să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Luca 14,25 nu pune problema relațiilor dintre oameni, ci pune problema relației cu Dumnezeu. Cel din familia ta poate să fie Dumnezeuul tău. Prietenii pot să-ți fie dumnezei, copii. Dumnezeuul lui Eli era din păcate Hofni și Fineas. Punerea oricărei relații pământești deasupra relației cu Dumnezeu poate fi considerată idolatrie

8) Puterea – Iov 12,6

Iov se referă la o categorie de oameni al căror dumnezeu este pumnul, adică puterea. Sunt oameni ale căror acțiunii sunt motivate doar de dorința după putere și influență. Această tendință este una specifică lumii fără de Dumnezeu, dar din nefericire devine o preocupare pentru unii care se numără printre membrii bisericilor creștine. Unii creștini evanghelici au ca motivație pentru acțiunile lor, faptele bune, filantropiile lor, nu preocuparea pentru slava lui Dumnezeu, sau iubirea față de semenii, ci dorința după putere și influență personală. Această tendință este foarte gravă și poate fi considerată ca fiind idolatrie.

Porunca a II - a: „Interzicerea idolatriei”

Text: Exodul 20:4 -6

“Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor cari sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai jos decât pământul.

Să nu te închini înaintea lor, și să nu le slujești, căci Eu, Domnul, Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsește nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam al celor ce Mă urăsc, și mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele.”

Porunca a doua duce un pas mai departe descoperirea Lui Dumnezeu. Dacă în prima poruncă Domnul ne spune că este un singur Dumnezeu, în a doua poruncă Domnul ne descoperă că există o singură închinare.

În cadrul acestui curs, pe marginea poruncii a II-a, vom aborda patru interdicții, patru motivații și patru întrebări problemă.

1. Patru interdicții ale poruncii a II-a

a) “Să nu-ți faci chip cioplit”.

Cu alte cuvinte să nu iei în mâna ta niciodată piatră, fier, lemn, sau altă materie și să începi să cioplești, să modelezi, și după ce l-ai cioplit să-l pui pe un pedestal și să spui: acesta este dumnezeul meu. Un asemenea lucru este păgânesc și este interzis categoric de Domnul.

”Să nu-ți faci chip cioplit”- Să nu faci, cu alte cuvinte, statuie. În cursul istoriei, datorită influenței păgâne exercitate asupra creștinismului, în cadrul cultului creștin au pătruns anumite practici decult, printre care și iconografia și statuile sacre. Domnul a interzis acest lucru atunci când a spus să nu faci chip cioplit, să nu faci nici o înfățișare a lucrurilor care sunt în cer, care sunt pe pământ sau în apele mai jos decât pământul. Este o poruncă ce nu suportă concesii. Așa a spus Domnul și așa trebuie să facem.

b) “Să nu-ți faci vreo înfățișare a lucrurilor care sunt în ceruri sau jos pe pământ sau în apele mai jos decât pământul”.

Cu alte cuvinte să nu-ți faci icoană. În creștinismul românesc icoana este socotită aproape de puterea divină, prezența Lui Dumnezeu este substituită cu icoana. A doua interdicție a poruncii a II-a stabilește clar că nu avem dreptul să substituim prezența lui Dumnezeu, sau să reprezentăm prezența lui Dumnezeu cu imagini bidimensionale – icoane.

c) *A treia interdicție, afirmă: „și să nu te închini înaintea lor.”*

Domnul Dumnezeu interzice să-ți faci chip cioplit, interzice să-ți faci o înfățișare a lucrurilor de pe pământ în scopul închinăciunii. Porunca a II-a interzice lămurit aducerea unui act de închinare înaintea unei icoane. Sunt oameni care pretind că nu se închină icoanei, ci lui Dumnezeu înaintea unei icoane. Pentru el, icoana nu este un obiect al închinării, ci un vehicul care îl ajută să vizualizeze divinitatea. Porunca a II-a interzice această încercare de vizualizare a divinității prin substituirea cu o icoană. Porunca a II-a afirmă că Dumnezeu nu va primi o închinare intenționată către Sine, dar adusă prin vehiculul icoanei.

d) *A patra interdicție spune: „și să nu le slujești”.*

Să nu-ți faci chip cioplit, să nu-ți faci icoană, să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești. Cu alte cuvinte niciodată să nu te pleci înaintea lor, slujindu-le, aducând un dar în numele lor, aducând jertfa în numele lor.

A patra interdicție scoate în evidență pericolul idolatriei extreme. Ca și caz explicativ poate fi invocată aici experiența dureroasă prin care a trecut poporul Israel făcând un idol din șarpele de aramă înălțat de către Moise în deșert.

2. Domnul arată 4 motivații care explică aceste interdicții.

Cele patru interdicții sunt motivate cu patru argumente:

a) *“Căci Eu Domnul Dumnezeul tău”.*

Care este prima motivație? Pentru că Domnul este Dumnezeul tău și nu icoana. Domnul este Dumnezeul tău și nu altcineva. Domnul ne-a plăsmuit, Domnul ne-a făcut, și prin urmare, el este suveran peste viața noastră.

b) *“Sunt un Dumnezeu gelos”.*

Dumnezeu este un dumnezeu gelos! Nu e vorba aici de gelozia bolnavă și păcătoasă specifică naturii umane păcătoase. Există însă o gelozie sfântă, după voia Lui Dumnezeu. Adevărata dragoste nu poate să rămână indiferentă. Baza geloziei divine este dragostea. Ceea ce determină gelozia lui Dumnezeu este dragostea lui Dumnezeu. În dragostea sa pentru om, Dumnezeu nu permite împărțirea loialității cu altcineva, cu un idol.

c) *„Sunt un Dumnezeu gelos care pedepsește nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam”.*

Domnul afirmă aici: “eu sunt Dumnezeul tău și îți vorbesc frumos că sunt gelos și nu-ți voi permite să împarți închinăciunea, pe care trebuie să mi-o aduci mie, cu alții, și te avertizez că dacă vei face așa te voi judeca pe tine și pe generațiile care vin după tine până la al patrulea neam”. Așa a spus Dumnezeu.

d) *“Și mă îndur până la al miilea neam de cei care mă iubesc și păzesc poruncile mele”.*

Cele patru interdicții sunt motivate cu patru motivații. Dumnezeu e dumnezeul nostru, este un Dumnezeu gelos care nu permite să împărțim închinarea cu alții, pedepsește pe cei care nu-l ascultă și se îndură nespus de mult de cei care-l ascultă.

Este limpede că Domnul motivează cel mai bine posibil porunca aceasta. Nici una din celelalte nouă porunci ale decalogului nu este motivată la fel de bine ca aceasta.

3. În al treilea rând se ridică aceste 4 întrebări problema.

a) *Porunca a doua interzice operele de artă?*

Dumnezeu nu interzice operele de artă dar interzice transformarea operelor de artă în obiecte de cult.

b) *Eu nu mă închin icoanei ci lui Dumnezeu prin intermediul icoanei, ce e greșit în asta?*

Va spune cineva „eu niciodată nu m-am închinat icoanei în sensul în care să mă închin ramei ei, sticlei, sau vopselei sau pânzei, nici măcar chipului care este pe ea. Eu m-am închinat Lui Dumnezeu. Icoana pentru mine a fost o punte de trecere către Dumnezeu. Eu doar am văzut-o în fața mea și gândul meu a fost pentru Domnul. Eu niciodată nu am gândit că mă închin icoanei, ci lui Dumnezeu înaintea icoanei.

Este corect să ne închinăm în felul acesta? Nu! Pentru că experiența altora ne învață că este foarte periculoasă această practică. Spre exemplu ne vom referi la o experiență din istoria poporului Israel. Evreii erau în pustie și datorită păcatelor lor grele Dumnezeu i-a pedepsit ucigându-i prin șerpi veninoși. Ca urmare a pocăinței lor, Dumnezeu a cerut lui Moise să facă un șarpe de aramă, după asemănarea șerpilor veninoși. Șarpele urma să fie ridicat pe un par și toți aceia care fuseseră mușcați și vor privi spre șarpele de aramă vor fi tămăduiți. Și așa a fost.

După câteva sute de ani, pe vremea regelui Ezechia, poporul evreu înălțase același șarpe, pe același par poate, sau pe unul asemănător și au zis: “acesta este Dumnezeu care ne-a vindecat”. Și l-au numit Nehuștan, s-au închinat înaintea lui până acolo că și-au adus copii jertfă pe altar, omorându-i pentru șarpele acesta.

Într-un mod asemănător acelor vremuri, azi Dumnezeu este confundat de către unii ca fiind identificat cu o icoană sau o statuie.

Ca să te închini într-un mod real înaintea Lui Dumnezeu este imposibil să te ajute un lucru pe care Dumnezeu l-a interzis. Problema este că mintea noastră nenăscută din nou nu poate să-L vadă pe Dumnezeu în Duh și atunci trebuie să-l vadă în fire. Dumnezeu interzice închinarea în fața icoanei, pentru că închinarea devine un ritual, devine superficială.

Închinarea este ceva profund, ceva lăuntric ce te schimbă. Înainte să aduci închinarea trebuie să fii un închinător. Aceasta este voia Lui Dumnezeu.

E adevărat că în spatele icoanelor stă o realitate, ca în spatele unui chip, al unui idol stă o realitate.

O logică simplă ne spune că în spatele unei icoane stă o forță spirituală, care poate să fie dumnezeiască sau poate să fie diabolică. Există aceste două posibilități.

Este oare Dumnezeu în spatele icoanei? Dacă ar fi Dumnezeu în spatele icoanei ar mai fi poruncit Dumnezeu să nu facem icoana? Dacă ar fi Dumnezeu în spatele icoanei ar mai fi spus El “rușinați vor fi toți cei ce slujesc icoanelor”? Dacă ar fi Dumnezeu în spatele icoanei ar mai fi pedepsit Dumnezeu pe atâția evrei care și-au făcut chipuri cioplite și icoane? Categoriu nu!

Însemnează atunci că în spatele icoanei se afla ceea ce a spus Pavel în 1Corinteni 10:19,21: „neamurile slujesc în fața idolilor lor deșerți, și ceea ce jertfesc neamurile jertfesc...dracilor”.

c) *Următoarea întrebare: “Cum să înțelegem icoanele făcătoare de minuni?”*

Există o întreagă teologie a icoanelor făcătoare de minuni. În cadrul bisericilor istorice sunt renumite icoanele făcătoare de minuni.

Pe marginea acestui subiect se ridică două întrebări.

- Există cu adevărat icoane făcătoare de minuni?

Ca răspuns la această întrebare unii se așează pe poziția scepticismului iar alții dovedesc o credulitate idolatră. Cu siguranță că pot fi găsite multiple cazuri de înșelăciune atunci când e vorba despre icoanele miraculoase, dar cu toate acestea trebuie să afirmăm aici faptul că Biblia recunoaște existența icoanelor făcătoare de minuni.

Cartea Apocalipsa vorbește despre icoana fiarei escatologice: „**13:11-17** *Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel, și vorbea ca un balaur.* ¹² *Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei; și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată.* ¹³ *Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor.* ¹⁴ *Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele, pe cari i se dăduse să le facă în fața fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie și trăia.* ¹⁵ *I s'a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească, și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei.* ¹⁶ *Și a făcut ca toți: mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte,* ¹⁷ *și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei.”*

Trebuie să recunoaștem posibilitatea existenței icoanelor taumaturge

- Cum să înțelegem acest fenomen din perspectiva creștinismului biblic?

Din perspectiva creștinismului biblic trebuie să spunem că icoanele făcătoare de minuni sunt realități, însă în spatele acestor realități nu se poate ascunde puterea lui Dumnezeu, câtă vreme Dumnezeu a interzis confecționarea icoanelor ca obiecte de cult. Rămâne posibilitatea ca în spatele icoanelor să se ascundă o realitate demonică.

Cu siguranță că se poate afirma că în lume deja lucrează spiritul amăgitor care în vremurile de pe urmă va opera prin icoana fiarei apocaliptice. Omenirea va trebui să fie familiarizată cu acea putere miraculoasă. Spiritul care va opera atunci prin icoana fiarei, operează acum prin icoanele făcătoare de minuni contemporane, scopul fiind acela de acomoda omenirea în vederea marii amăgiri escatologice.

d) *Este crucea chip cioplit? Poate deveni crucea un idol?*

Răspunsul este da, atâta vreme cât crucea va fi pentru noi nu mai mult decât un simbol. Atâta vreme cât crucea va rămâne doar atât, nu este un idol, dar în momentul în care vei zice: „semnul crucii este eliberator pentru mine, atunci când fac semnul crucii diavolul fuge”, atunci ai devenit idolatru.

Crucea este un chip cioplit pentru că oamenii aduc crucii mai multă cinste decât lui Isus. Adevărata închinare este în duh și în adevăr, o închinare lăuntrică, o închinare pe baza revelației Lui Dumnezeu, o închinare adevărată.

Concluzie: porunca a doua pune în evidență adevărul că unicul Dumnezeu din univers, Dumnezeul descoperit în prima porunca, cere o închinare unică. Există o singură închinare autentică. O închinare autentică este

o închinare care ține cont de regulile, criteriile pe care le-a făcut Dumnezeu. Închinarea corectă este în armonie cu criteriile lui Dumnezeu, și nu este adusă după bunul plac al închinătorului.

Porunca a III - a: „Folosirea limbajului, integritatea și blasfemia” Porunca a IV - a: „Etica muncii și Ziua de odihnă”

Porunca a III - a: „Folosirea limbajului, integritatea și blasfemia”

“Să nu iei în deșert numele Domnului Dumnezeului tău, căci El nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert numele Lui”.

Această poruncă aduce în atenție vorbirea noastră, felul în care trebuie să administrăm vorbirea noastră. Poate că cele mai multe și cele mai dese păcate pe care le fac oamenii sunt păcatele pe care le fac cu vorba, cu limba. Această poruncă ne arată atitudinea ce trebuie să o avem în ceea ce privește vorbirea noastră.

“Să nu iei în deșert numele Domnului”, aici nu e vorba în primul rând de atitudine, ci de felul în care comunicăm, de felul în care vorbim la adresa Lui Dumnezeu. Aici este avut în vedere modul în care rostim cuvinte la adresa Lui Dumnezeu și la adresa lucrurilor sfinte.

Ca oameni suntem făcuți după chipul și asemănarea Lui Dumnezeu, și unul din elementele asemănării cu chipul Lui Dumnezeu este cuvântul, limbajul. Noi putem să vorbim. Dacă ne uităm la lumea creației, la ceea ce ne înconjoară, nici una din făpturile creației lui Dumnezeu, nici una, nu este înzestrată cu limbajul articulat.

Scriptura spune că la început era Cuvântul. Cu alte cuvinte ceea ce-l caracterizează pe Dumnezeu este comunicarea, El este Cuvântul. Porunca a treia ne arată cum să folosim cuvântul. Biblia spune că Dumnezeu va cere socoteală oamenilor pentru fiecare cuvânt nefolositor pe care-l vor fi rostit cândva.

1. Porunca a III-a protejează Numele Lui Dumnezeu.

a) Scriptura arată o atenție deosebită față de numele Lui Dumnezeu.

Să ne uităm în câteva texte:

- Exod 3:15
- Psalmul 8:1
- Psalmul 124:8
- Psalmul 129:8
- Proverbe 18:10
- Judecători 13, 17-18
- Ioel 2:32
- Romani 10,13
- Matei 6,9 - „sfîntească-se Numele Tău”.
- 1Ioan 3:23.

În aceste versete și în multe altele ca acestea, Scriptura arată o atenție deosebită față de Numele Domnului.

b) Mai mult a cinsti Numele Domnului înseamnă a cinsti pe Dumnezeu.

Când noi cinstim Numele Domnului, noi nu cinstim un grupaj de litere, N-U-M-E-L-E Domnului, ci de fapt noi îl cinstim pe Dumnezeu. A cinsti grupajul de litere este idolatrie. Noi îl cinstim pe Dumnezeu. Evreii au căzut în această capcană. Când Dumnezeu le-a zis “ să nu luați în deșert Numele Meu”, ei au înțeles că nu trebuie să pomenească de fel Numele Lui Dumnezeu, și încetul cu încetul Numele Lui Dumnezeu a trecut în uitare păstrându-se doar consoanele din scrierea lui. De altfel cu viața lor îl necinsteau pe Dumnezeu. Există și astăzi oameni care cinstesc grupajul de litere dar pe Dumnezeu îl necinstesc.

A cinsti numele Domnului înseamnă de fapt a cinsti pe Dumnezeu ca persoană. Porunca aceasta indică atitudinea pe care trebuie s-o avem față de Dumnezeu, și anume o atitudine de evlavie , o atitudine de respect, de

reverență, o atitudine plină de cinste, de frică, o atitudine plină de emoție înaintea Lui Dumnezeu. Nu o luare în derâdere, o luare peste picior Numele Lui Dumnezeu, ci o atitudine de seriozitate și de sfială. E vorba de Dumnezeu aici.

A cinsti Numele Lui Dumnezeu, înseamnă a cinsti persoana Lui Dumnezeu, dovedind în prezența Lui reverență, sfială, seriozitate. Nu glumim pe seama Lui Dumnezeu, nu aducem Numele Lui Dumnezeu în acțiunile noastre banale, nu-L facem pe Dumnezeu vinovat de ceea ce ni s-a întâmplat nouă. A te raporta oricum la Dumnezeu înseamnă a lua Numele Lui în deșert, a te juca cu Numele Lui Dumnezeu.

2. Cum poate fi luat în deșert Numele Domnului?

Cuvântul ebraic pentru „a lua în deșert” este cuvântul „nasa”. Acest verb înseamnă a goli un lucru de conținutul său. Mai înseamnă a goli ceva ca fiind fără sens, fără conținut, fără noimă, fără importanță, a considera ceva neroditor, fără valoare.

A lua numele Domnului în deșert înseamnă mai mult decât a profana, înseamnă a-L goli pe Dumnezeu de toate atributele Lui, a-L coborî din slava și măreția sa aici pe pământ și a-L face comun nouă, a-L goli de Sfințenia Lui de Suveranitatea Lui, de atotputernicia Lui de atotprezența Lui, de dreptatea Lui și de a-L face comun și inexpressiv.

Sensul cuvântului „nasa” mai cuprinde și: a laiciza Numele Lui Dumnezeu, a-L face lipsit de putere, a-L face obișnuit. A lua Numele Domnului în deșert înseamnă a afecta puterea Lui Dumnezeu, caracterul Lui Dumnezeu și prezența Lui Dumnezeu între oameni.

Și astfel vorbind în chip ușuratic despre Domnul nu facem altceva decât să aducem între oameni o imagine greșită despre Dumnezeu.

Când bărbații sfinți din Scriptură s-au întâlnit cu El au tremurat în prezența Lui; Daniel a căzut ca mort cu fața la pământ, Ioan când a văzut prezența Lui Christos a tremurat și nu s-a putut ridica până nu L-a atins Domnul. Iar, uneori printre noi, neluând seama, Dumnezeu este făcut comun nouă, vorbim despre El oricum, gândim despre El oricum, “Îl punem în glumele noastre și trăim oricum, pentru ca totul pleacă de la aceasta învățatură: „atitudinea reverențioasă față de Domnul determină un comportament reverențios”.

Șapte modalități în care putem să luăm în deșert Numele Domnului.

a) *Mai întâi prin ruperea unei înțelegeri, a unei promisiuni, a unei învoielii făcute în Numele Domnului.*

Este greșit să-L chemi pe Domnul ca martor la o anumită înțelegere a ta, și după aceea să-ți încalci înțelegerea. E greșit să spui „îl iau pe Domnul ca martor că așa fac” și după aceea nu faci. Este o luare în deșert a Numelui Lui Dumnezeu.

Ruperea unei juruințe, călcarea unui jurământ, neținerea unei promisiuni intră sub incidența acestei porunci. De exemplu de foarte multe ori noi facem tot felul de afirmații pe care după aceea le încalcăm. Călcarea cuvântului dat intră sub incidența acestei porunci.

Domnul a zis “da să fie da” și „nu, să fie nu”. Angajatul care este la serviciu și trage chiulul ia în deșert Numele Domnului. El calcă angajamentul pe care l-a luat când s-a angajat acolo. Patronul care nu plătește cinstit pe oamenii care-l slujesc ia în deșert Numele Lui Dumnezeu. Neplata impozitelor este o luare în deșert a Numelui Lui Dumnezeu. Pentru că Dumnezeu a spus să fim supuși rânduinelor țării. Apoi divorțul este o luare în deșert a numelui Lui Dumnezeu, o încălcare a unui legământ. Făgăduința pe care am făcut-o la botez că-L vom sluji pe Domnul până la moarte și încalcăm așa ușor făgăduința aceasta, e o luare în deșert a Numelui Lui Dumnezeu.

Cred că cuvântul cheie al poruncii a treia este integritatea. Omul lui Dumnezeu trebuie să fie un om de cuvânt. O promisiune dreaptă, o făgăduință făcută înainte Domnului chiar dacă vine în paguba ta, trebuie s-o ți căci altfel intră sub incidența poruncii a treia.

b) *A invoca Numele Domnului pentru a trezi încredere în ceea ce spui*

A invoca Numele Domnului pentru a trezi încredere în ceea ce spui, când de fapt nu spui adevărul este o luare grosolană în deșert a Numelui Lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte îl faci pe Dumnezeu părtaş minciunii tale.

c) *Pomenirea fără sens a Numelui Domnului*

Un alt fel de luare în deșert a Numelui Lui Dumnezeu este pomenirea fără sens Numele Lui Dumnezeu. Foarte mulți folosesc prea ușor expresia: „Domnul mi-a vorbit frate și așa fac”. Este evident că persoana aceea a luat de unul singur deciziile, deciziile care sunt puse pe seama voii lui Dumnezeu, pentru a le conferi mai multă autoritate. O asemenea atitudine este o luare în deșert a Numelui Lui Dumnezeu. Prea ușor punem pe socoteala Lui Dumnezeu multe din deciziile și alegerile noastre. Aici se poate observa că folosim și rostim foarte ușor și ușuratic Numele

Domnului. Uneori chiar ni se pare că suntem evlavioși când invocăm Numele Domnului ca să valideze aproape orice activitate a noastră.

d) *Prin închinare superficială și nereverențioasă*

Matei 6:7 “Doamne nu am făcut noi semne și minuni în Numele tău?”...”nu oricine-mi zice Doamne Doamne va intra în Împărăția cerurilor”. Aici este avută în vedere o închinare superficială. De multe ori ne închinăm superficial. Am început să mă gândesc foarte mult la felul în care abordez rugăciunea. Am privit în Biblie și am văzut rugăciunile pe care le-au făcut sfinții Lui Dumnezeu, cu câtă grijă cu câtă atenție au rostit Numele Lui Dumnezeu, ca nu cumva să-l supere pe Domnul. Avraam spunea “Doamne mai îngăduiește-mă încă o dată”, David a adus o rugăciune cu atâta grijă, ca nu cumva să spună ceva nepotrivit.

e) *Un alt mod de luare în deșert a numelui Domnului este a glumi pe seama lucrurilor sfinte*

Există tot felul de glume pe seama iadului, pe seama raiului, glumim pe seama Lui Dumnezeu. Este tot o luare în deșert a numelui Domnului. Glumirea cu realitățile spirituale, cu lucrurile sfinte, glumire cu actele de cult este o profanare, o luare în deșert a numelui Domnului. Nu putem să avem o trezire spirituală între noi și o adevărată prezența divină între noi tratând persoana și Numele Lui Dumnezeu oricum. Probabil că ar trebui să recondiționăm atitudinea noastră față de Domnul, față de Numele Lui Sfânt, față de persoana Lui.

f) *Prin înjurături și blasfemie*

Apocalipsa 16:9 spune că “au hulit Numele Domnului care are putere peste aceste urgii”. Au hulit numele Domnului. Orice fel de înjurătură este o luare în derâdere a numelui Lui Dumnezeu. Consider că și minciuna este o luare în deșert a numelui Lui Dumnezeu

g) *Întrebuințarea numelui Domnului în activități magice*

Asocierea numelui Lui Dumnezeu cu activități demonice, cu magie este o gravă luare în deșert a numelui Domnului. În F.A. 19,13 și Matei 7,22 avem două pasaje care subliniază asocierea numelui Lui Dumnezeu cu activități magice, ocute.

Luca atrage atenția asupra fiilor lui Sceva: „niște exorcizști Iudei, care umblau din loc în loc, au încercat să cheme Numele Domnului Isus peste cei ce aveau duburi rele, zicând: „Vă jur pe Isus, pe care-L propovăduiește Pavel, să ieșiți afară!” Cei ce făceau lucrul acesta, erau șapte feciori ai lui Sceva, un preot Iudeu din cei mai de seamă. Dubul cel rău le-a răspuns: „Pe Isus ‘l cunosc, și pe Pavel îl știu; dar voi, cine sunteți?” Și omul, în care era dubul cel rău, a sărit asupra lor, i-a biruit pe amândoi, și i-a schingiuit în așa fel, că au fugit goi și răniți din casa aceea. Lucrul acesta a fost cunoscut de toți Iudeii, de toți Grecii care locuiau în Efes, și i-a apucat frica pe toți: și Numele Domnului Isus era proslăvit.” (Faptele apostolilor 19:13-17)

3. Ce cere a treia poruncă?

Porunca aceasta a treia ne cere:

a) *să-l laudăm zilnic pe Dumnezeu și să-I mulțumim.*

În Psalmul 34,2-3 în Psalmul 92,1-3 este aceeași idee “frumos este să laudăm Numele Domnului, să vestim dis-de-dimineată minunile Lui și să-l laudăm printre popoare” spune David. Porunca a III-a cere să laudăm Numele Domnului. De fapt noi ne vom păzi de a lua în necinstire Numele Lui Dumnezeu când îl vom lauda pe Domnul și când Îl vom mărturisi printre oameni, îi vom mulțumi.

b) *să chemăm Numele Domnului pentru mântuirea și ocrotirea noastră.*

„Atunci oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit. Căci mântuirea va fi pe muntele Sionului și la Ierusalim, cum a fâgăduit Domnul, și între cei rămași, pe care-i va chema Domnul.” (Ioel 2:32)

„Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire, după cum zice Scriptura: „Oricine crede în el, nu va fi dat de rușine.” În adevăr, nu este nici o deosebire între Iudeu și Grec; căci toți au același Domn, care este bogat în îndurare pentru toți cei ce-L cheamă. Fiindcă „oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit.”” (Romani 10:10-13) Romani 10:12.

c) *Să-L mărturisim înaintea oamenilor.*

„Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui.” (Evrei 13:15). „Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.” (Marcu 16:17-18)

d) *să ținem juruințele, să fim oameni de cuvânt*

„Ați mai auzit iarăși că s-a zis celor din vechime: „Să nu juri strâmb; ci să împlinești față de Domnul jurămintele tale.” Dar Eu vă spun: Să nu jurați niciodată; nici pe cer, pentru că este scaunul de domnie al lui Dumnezeu; nici pe pământ, pentru că este așternutul picioarelor Lui; nici pe Ierusalim, pentru că este cetatea marelui “mpărat. Să nu juri nici pe capul tău, căci nu poți face un singur păr alb sau negru. Felul vostru de vorbire să fie: „Da, da; nu, nu”; ce trece peste aceste cuvinte, vine de la cel rău.” (Matei 5:33-37)

Porunca a IV - a: „Etica muncii și Ziua de odihnă”

Exod 20:8-11

„Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua închinată Domnului, Dumnezeului Tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul, care este în casa ta.

Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.”

Definiție: Prin ziua de odihnă înțelegem punerea de o parte a uneia dintre zilele săptămânii în scopul închinării înaintea Domnului și a odihnei. În legământul VT ziua de odihnă a fost ziua de Sabat, adică ziua a șaptea a săptămânii, iar în legământul NT ziua de odihnă este duminica, adică prima zi a săptămânii.

1. Originea zilei de odihnă

Ziua de odihnă își are originea în exemplul lui Dumnezeu, care după zidirea creației în șase zile, a șaptea zi s-a odihnit (Gen. 2:3). La darea legii prin Moise, Domnul Dumnezeu a cuprins porunca privitoare la ziua de odihnă în rândul celor 10 porunci (Exod 20: 8-11). Ziua de odihnă (Sabatul) a devenit un semn al legământului dintre Dumnezeu și poporul Israel, semn care vorbește despre relația de consacrare a poporului Israel față de Domnul (Ezechiel 20:12).

2. Învățătura Noului Testament despre ziua de odihnă

În vremea Domnului Isus, partidele religioase ale fariseilor și saducheilor au interpretat într-o manieră foarte scrupuloasă porunca privitoare la ziua de odihnă. Spiritul poruncii lui Dumnezeu a fost acoperit sub tot felul de prevederi tradiționaliste și legaliste, care au făcut din ziua de odihnă o corvoadă împovărată. Domnul Isus a înlăturat legalismul tradiționalist fariseic și a reafirmat spiritul inițial, intenționat de Dumnezeu pentru porunca privitoare la ziua de odihnă.

i. Poziția Domnului Isus față de ziua de odihnă

Învățătura Domnului Isus pe problema Sabatului este afirmată prin două principii fundamentale:

- Fiul Omului este Domn și al Sabatului (Matei 12:1-8);
- Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat (Marcu 2:23-28).

În baza acestor două principii afirmăm că Sabatul nu este mai presus de Dumnezeu și nici mai presus de om.

ii. Poziția apostolului Pavel față de ziua de odihnă

La Pavel avem două texte semnificative:

- „Nimeni dar să nu vă judece [...] cu privire la o zi de Sabat,” (Col. 2:16)
- „Unul socotește o zi mai pe sus decât alta; pentru altul, toate zilele sunt la fel. Fiecare să fie deplin încredințat în mintea lui.” (Romani 14:5).

Potrivit acestor texte creștinul nu este dator să țină o anumită zi de odihnă, el are libertatea să se orienteze spre oricare altă zi din săptămână. Cu toate acestea, Pavel arată o atenție deosebită față de prima zi a săptămânii, adică ziua de duminică, zi în care biserica se aduna împreună pentru frângerea pâinii și pentru primirea învățaturii din Cuvânt (Fapte 20:7) precum și pentru a face colecte bănești pentru cei aflați în nevoie (1Cor. 16:2-3). Din aceste pasaje este evident că primii creștini se întâlneau pentru închinare în ziua de duminică.

3. Motive pentru care creștinii pentecostali țin duminica drept zi de odihnă

Biserica Pentecostală se dedică ziua de duminică drept zi de odihnă din următoarele motive:

- i. Duminica este ziua în care a înviat Domnul Isus (Matei 28:1-7);*
- ii. Duminica este ziua în care s-a născut biserica creștină (Ioan 20:19-23);*
- iii. Duminica este ziua în care s-a revărsat Duhul Sfânt la Rusalii (Fapte 2:1-4);*
- iv. Duminica era ziua în care se adunau primii creștini (Fapte 20:7; 1Cor. 16:2-3);*
- v. Noul Testament nu mai pretinde sămbăta ca zi absolută de odihnă (Romani 14:1-6)*
- vi. Nu există un sabat absolut*

Datorită fusului orar nu avem o zi de sabat universală. Faptul că nu există un sabat universal care să aibă loc simultan la nivel planetar implică o anumită dinamică și flexibilitate în ce privește alegerea și păzirea zilei de odihnă.

4. Cum trebuie să sărbătorim ziua de odihnă

A sărbători ziua de duminică în spiritul învățaturii NT implică următoarele acțiuni:

- participare la închinarea publică a bisericii prin mergerea la Casa Domnului;
- închinarea cu dărnicia ca recunoștință pentru ajutorul acordat de Dumnezeu în cursul săptămânii;
- înălțarea de rugăciunii către Dumnezeu și citirea Bibliei;
- reținerea de la muncă
- odihnă fizică.

Observație: În ziua de odihnă sunt permise următoarele activități:

- *Lucrările de necesitate absolută* (încălzirea locuinței, aprinderea luminii; pregătirea hranei, hrănirea animalelor, acțiunile de salvare a vieții, mergerea la muncă dacă locul de muncă impune acest lucru, etc.);
- *Acțiunile de caritate;*
- *Slujirea și lucrul pentru împărăția lui Dumnezeu* (Matei 12:5). Creștinii nu sărbătoresc ziua de Sabat, ci odihna adusă de viața nouă în Hristos (Evrei 4:1-14). Prin urmare, este în acord cu morala creștină să facem în ziua Domnului toate acele lucrări care scot în evidență realitatea vieții noi. De exemplu, a muncii duminica în propriul ogor nu este în spiritul zilei de odihnă, dar a muncii duminica în Numele Domnului pe ogorul unui om bolnav, sau al unei văduve este în acord cu voia lui Dumnezeu.

Porunca a V-a: Respectul față de părinți

„Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să îți se lungească zilele în țara, pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău.“ (Exodul 20:12)

Cu porunca a V-a atenția noastră este îndreptată către cea de-a doua tablă a decalogului. Cu tabla aceasta ne vom concentra în zona relațiilor interumane. Dacă pe prima tablă era avută în vedere relația omului cu Dumnezeu, pe a doua tablă este avută în vedere relația om-om.

Prima problema din sfera relațiilor interumane este relația din cadrul familiei, relația copii –părinți. Omul este conceput de Dumnezeu să trăiască în societate. În fiecare zi suntem chemați să interacționăm în diverse relații interumane. Baza pentru modul în care ne vom comporta în cadrul societății este determinat de modul în care ne vom relaționa cu părinții.

Aici este temelia. Dacă-I cinstești pe tatăl tău și pe mama ta, atunci nu vei fura, atunci nu vei ucide, atunci nu vei preacurvi. Baza comportamentului nostru social se pune în cadrul relației copii - părinții. Relațiile din cadrul familiei va determina pentru totdeauna comportamentul nostru în societate.

1. Principii generale cu privire la relația copii-părinți.

a) *Ordinea autorității.*

Există o ordine Divina, o rânduiala a lui Dumnezeu privind autoritatea. Este ca o scară, deasupra fiind Dumnezeu. Apoi coborând pe pământ, la nivel de familie, este soțul, apoi soția, apoi copiii. Când copilul vrea să fie plăcut Lui Dumnezeu el trebuie să țină seamă și de autoritatea de deasupra lui. Un copil nu poate fi supus lui Dumnezeu, în același timp fiind răzvrătit în relația cu părinții. Nu se poate! Ca să ascuți de Dumnezeu va trebui să urci pe fiecare treaptă. Atunci când eu ascult de părinții mei de fapt eu ascult de Dumnezeu, iar atunci când necinstesc părinții, de fapt eu îl necinstesc pe Dumnezeu. Aici nu sunt importante opiniile mele despre Dumnezeu, ci important este comportamentul meu. Într-o oarecare măsură relația mea cu părinții mei vorbește despre relația mea cu Dumnezeul meu.

b) *Dumnezeu a hotărât să avem părinți pe care-i avem.*

Este foarte important să înțelegem că nici unul dintre oameni nu se naște la ordinea întâmplării într-o familie. Atunci când Dumnezeu a hotărât ca eu să mă nasc în familia mea, Dumnezeu mi-a găsit ce-i mai potrivit părinți dintre toți câți existau. Gândind așa, înveți să accepți că părinții tăi reprezintă voia Lui Dumnezeu pentru tine. Acceptând că sunt cei mai potriviți pentru tine, îți va fi mai ușor să-i cinstești. Neacceptând acest adevăr, bombănind mereu și cârtind, uitându-te la părinții altora, dorind să fie și ai tăi ca aceia, poți să cazi foarte ușor în capcana amărăciunii, a autocompătimirii și, în final, în păcatul răzvrătirii. Așadar este important să înțelegem că părinții noștri sunt darul Lui Dumnezeu pentru noi.

c) *Oare ce vrea Dumnezeu să mă învețe prin părinții mei?*

Când un copil se naște într-o familie este ca și când o bucată de lemn este dată în mâna unui tâmplar, bucată de fier în mâna unui fierar, o mână de pământ în mâna unui olar. Pământul nu-l dai la fierar, nici lemnul nu-l dai la olar, și nici lutul la tâmplar, ci fiecare la cel care știe lucrul cu materialul respectiv. Tot așa și noi am fost trimiși acolo unde trebuie. Întreabă-te ce vrea Dumnezeu de la tine și vei învăța să cultivi virtuțile pe care părinții le vor cultiva în tine.

d) *Părinții noștri sunt unici*

Nu mai există doi oameni ca și părinții noștri. Ei sunt unici. În mulțimea oamenilor care trăiesc pe Terra sunt doi oameni din a căror viață se trage și viața mea. Rădăcina mea sunt părinții mei. Niciodată nu voi putea să schimb originea mea. Părinții mei rămân părinții mei indiferent de evoluția mea socială, intelectuală sau materială. Oricât de departe voi merge pe drumul vieții, locul de unde am plecat rămâne mereu același: casa părintească.

e) *Relația cu părinții determină fericirea noastră în viață*

Textul poruncii a v-a leagă viața lungă de relația corectă cu părinții. „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să îți se lungească zilele în țara, pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău.” (Exodul 20:12). „Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, căci este drept. „Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta” – este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință – „ca să fii fericit, și să trăiești multă vreme pe pământ.” (Efeseni 6:1-3).

Porunca afirmă foarte clar : „ cinstește pe tatăl tău și pe mama ta”. Până aici este porunca, iar după aceea este rezultatul. Este ca și în matematică: unu plus unu egal doi. Pentru ca să îți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeu trebuie să îți respecti părinții. Pavel aduce o completare, o lămurire spunând: „ cinstește pe tatăl și pe mama ta ca să fii fericit”.

Fericirea în viață depinde organic de relația cu părinții. Fericirea nu se realizează după ce omul se desprinde autoritatea părintească și are propriul lui cămin, atunci eventual se culege. Fericirea este o sămânță care se seamănă în anii de dependență față de părinți. Relația cu părinții determină direct proporțional fericirea noastră pentru tot restul vieții.

2. Care este datoria copiilor față de părinți?

În cuvântul „cinstește” din textul poruncii a V-a sunt incluse următoarele atitudini:

a) *Atitudinea de iubire*

„Fiule, dă-mi inima ta, și să găsească plăcere ochii tăi în căile Mele.” (Proverbe 23:26). Cu alte cuvinte, dă-mi dragostea ta, dă-mi iubirea ta, dă-mi afecțiunea ta. În mod natural părinții își iubesc copiii și consideră că tot în mod natural și copiii ar trebui să-și iubească părinții. Sunt excepții situațiile în care părinții sunt lipsiți de dragoste în raport cu copiii lor, și chiar dacă sunt așa, copiii tot trebuie să-și iubească părinții.

Faptul că părintele este rău nu însemnează că și copilul trebuie să fie rău, faptul că el nu te iubește nu însemnează că nici tu nu trebuie să-l iubești, și în nici un caz să-l urăști.

Pe un părinte consideră că nu trebuie să-l respectăm și să-l iubim întâi pentru ceea ce este și apoi pentru ceea ce face.

b) *Atitudinea de ascultare*

„Ascultă, fiule, învățătura tatălui tău, și nu lepăda îndrumările mamei tale! Căci ele sunt o cunună plăcută pe capul tău, și un lanț de aur la gâtul tău.” (Proverbe 1:8-9).

Faptul că un copil se găsește sub autoritatea părintelui său impune de la sine atitudinea de ascultare, de subordonare. Subordonarea față de părinte este interpretată ca fiind subordonare față de Dumnezeu.

Există câteva circumstanțe dificile legate de relația dintre părinți și copii. Să abordăm trei asemenea circumstanțe:

- *Întâi . Ce faci când părinții îți cer să faci ceva ce contravine principiilor morale ale Lui Dumnezeu? Ce e de făcut în acest caz?*

Coloseni 3:20 afirmă: „ copii ascultați de părinții voștri în toate lucrurile”, iar în Efeseni 6:1, spune „copii ascultați în Domnul de părinții voștri”.

Aceste pasaje scot în evidență două principii fundamentale:

- Regula generală este ca un copil să fie supus părintelui în toate lucrurile
- Prioritatea ascultării de Dumnezeu față de ascultarea de părinți

În circumstanța în care un părinte cere un lucru care se suprapune și contrazice porunca lui Dumnezeu, datoria ascultării de părinte, în acel caz particular, se dizolvă, și rămâne în vigoare legea mai mare a ascultării de Dumnezeu. Aici intră în acțiune un principiu al Lui Dumnezeu afirmat de către Petru în Fapte 5:29 „trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni”.

Într-o asemenea situație un copil va trebui să își facă cunoscut punctul de vedere, cu mult tact, cu multă înțelepciune. Nu se cade să mergi înaintea tatălui și să-i spui „ auzi eu sunt creștin, sunt cu Dumnezeu, tu ești fără Dumnezeu. Nu fac ce zici tu!”. Nu se cade să vorbim unui părinte într-un asemenea mod. Sau mai rău: „ Nu vreau! Nu vreau să fac ce ceri căci eu sunt creștin!”. Vorbind în acest fel vei provoca părintelui necredincios o atitudine de repulsie, de respingere și mânie. Mai înțelept e să spui că nu poți și să motivezi motivul neputinței tale.

- *A doua situație problemă. Când iese un copil de sub autoritatea părintească?*

Sfânta Scriptură afirmă „de aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevastă-sa”. Aceasta însemnează că părăsirea părinților din punct de vedere al autorității, este suprapus cu momentul în care tânărul își face propria lui familie.

Dar se ridică cealaltă întrebare. Dar dacă nu se căsătorește niciodată, acest lucru presupune rămânerea sub autoritatea părintească pentru cât timp sunt părinții în viață?

Răspunsul îl găsim în exemplul Domnului Isus Christos. Domnul nu era căsătorit. Și totuși observăm că a fost un moment în care a ieșit de sub autoritatea părintească. În evanghelie este consemnat episodul în care Isus a pus misiunea sa mesianică deasupra ascultării de mama sa

Consider că un tânăr sau o tânără iese de sub autoritatea părintească în momentul în care își întreține singur viața, și nu mai depinde de părinți în ceea ce privește mijloacele vieții.

Aceasta nu însemnează că-și va necinsti părinții, că nu-i va ajuta și îngriji. Responsabilitatea lui față de părinți va continua pentru tot restul vieții.

- *A treia întrebare problemă. Problema căsătoriei. Este corect să ascuți de părinți în problema căsătoriei? Vrei să te căsătorești cu cineva și părinții se împotrivesc. Ce-i de făcut în situația asta? Cum e corect? Să ascultăm de părinți sau să trecem peste vorba lor?*

Înainte de toate consider că problema căsătoriei este o problemă personală și nimeni nu este obligat să se căsătorească cu persoana pe care o alege părinții. Se întâmplă situații de tipul aranjamentelor matrimoniale între părinți fără voia copiilor, în asemenea circumstanțe cred că un copil este liber să decidă pentru sine ceea ce crede că trebuie făcut.

Mai există un aspect asupra căruia trebuie reflectat: în situația în care părinții nu sunt de acord poate că au dreptate. Oricum ei sunt mai în vârstă decât copiii lor și, pe deasupra, au experiența vieții. Pe deasupra, tinerii, când e vorba de căsătorie, au tendința să vadă părțile bune ale partenerului și nu văd realitatea așa cum e. Există posibilitatea ca cineva să vadă distorsionat; nu omul real ci omul propriilor vise și fantasme. Părinții sunt cu simțul realității, ei sunt mult mai bine ancorați în realitate, ei văd în mod obiectiv cum stau lucrurile.

c) *Atitudinea de ocrotire*

Aceasta este a treia atitudine inclusă în cuvântul cinstește. Dumnezeu a rânduit ca viața să fie ca un cerc. Când copiii sunt mici, părinții sunt puternici și-i îngrijesc, cu trecerea timpului părinții își pierd puterile iar copiii trebuie să îi îngrijească. Aceasta este voia Lui Dumnezeu.

Motive pentru care trebuie să îngrijim de părinți:

- Datorită atenției cu care ne-au educat, datorită grijii lor pentru noi
- Dumnezeu poruncește acest lucru
- Părinții ne-au dat viața

3. Părinți necredincioși, copii în suferință.

Sunt circumstanțe în care un părinte eșuează în misiunea sa de părinte. Atitudinea sa este dezonorantă în raport cu calitatea de părinte. În această circumstanță trebuie afirmate două principii:

a) *Întâi principiul respectului.*

Dacă nu poți să-l respecti pe un părinte pentru faptele lui bune față de tine, dacă nu-l poți respecta pentru credința și omenia lui, respectă-l măcar pentru poziția lui. Să știi că un alt părinte nu mai ai. Dacă nu poți spune lucruri bune despre părintele tău, atunci să nu spui nici rele. Aceasta înseamnă să-l cinstești. Dacă suferi pe nedrept Dumnezeu te va răsplăti, oricum părintele merită respectul tău, și-l merită necondiționat.

b) *Al doilea principiu este cel al credinței.*

Nu va îngădui Dumnezeu să fii ispitit peste puterile tale. Dumnezeu cunoaște foarte bine situația în care te afli. A măsurat-o potrivit cu puterile pe care le ai. Roagă-te lui Dumnezeu să schimbe viața părinților tăi, iar dacă n-o schimbă în momentul în care tu vrei s-o schimbe, acceptă situația așa cum este, considerând că aceasta este voia lui Dumnezeu pentru tine. Bucură-te în ea. Oricât ar fi de neagră noaptea poți să găsești stele pe cer. De ce să te uiți la întuneric? Uită-te la lumină, și vei găsi un strop de speranță, un capăt al tunelului.

4. Îmbunătățind relațiile cu părinții.

Oricât de bună ar fi o relație, ea poate fi și mai bună. Să vorbim acum practic cum am putea îmbunătăți relațiile cu părinții.

a) *Înțelegând rolul părinților în viața noastră.*

- b) *Ajută-ți părinții în probleme gospodărești.*
- c) *Fă complimente părinților.*
- d) *Fă cadouri părinților.*
- e) *Declară părinților tăi iubirea pe care le-o porți.*

Porunca a VI - a „Să nu ucizi” – Forme de ucidere

„porunca a VI-a”

Exod 20: 13 „Să nu ucizi”.

Matei 5: 21,22 „Ați auzit că s-a zis celor din vechime: Să nu ucizi; oricine va ucide, va cădea supt pedeapsa judecării. Dar Eu vă spun că ori și cine se mânie pe fratele său, va cădea supt pedeapsa judecării; și oricine va zice fratelui său: Prostule! va cădea supt pedeapsa Soborului; iar oricine-i va zice: Nebunule, va cădea supt pedeapsa focului gheenei.”

I. Aspecte generale legate de porunca „să nu ucizi”

În atenția noastră este porunca „să nu ucizi”. În această poruncă Dumnezeu afirmă sfințenia, sanctitatea vieții umane. Cel care a dat viața omenească este Dumnezeu. Viața omului are un caracter sfânt. Dumnezeu ne-a dat viața și Dumnezeu este singurul care are dreptul să ne-o ia. Dumnezeu apără viața.

Prin porunca să nu ucizi Dumnezeu afirmă doua adevăruri extrem de importante cu privire la viața umană.

1. Primul adevăr este că viața umană este ceva dumnezeiesc, ceva sfânt.

Dumnezeu ne-a dat viața. Noi nu suntem rodul întâmplării, al evoluției. Viața umană este darul Lui Dumnezeu, omul este o făptură făcută după chipul și asemănarea Lui Dumnezeu, viața fiecărui om este ceva sfânt în ochii Lui Dumnezeu.

2. Pe de altă parte porunca aceasta apără viața umană.

Scopul acestei porunci este acela de a ocroti viața, nici un om nu are dreptul să se atingă de viața altui om. Dreptul acesta aparține numai Lui Dumnezeu. Dumnezeu a dat, numai El are dreptul să ia. Dumnezeu ne dă viața prin părinții noștri, nu părinții ne dau viața, ci Dumnezeu prin părinți, și pentru că Dumnezeu, prin părinți, dă viața, părinții n-au dreptul să se atingă de viață, chiar dacă nu s-a născut încă cel mic.

Dumnezeu deci, prin porunca să nu ucizi, afirmă sfințenia vieții umane, și ocrotește viața umană. Trăim însă într-o lume în care există multă ucidere.

II. Forme de ucidere

Sigur că în această poruncă sunt incluse o mulțime de aspecte de ordin practic, de forme în care poate fi încălcată porunca aceasta, și am dori ca în această lecțiune, pe care am numit-o „Forme de ucidere”, să ne uităm în cuvântul Domnului și să vedem 7 forme diferite, în care oamenii pot încălca porunca să nu ucizi. Sigur că sunt mai multe dar noi vorbim de următoarele 7. Să le luăm pe rând

1. Crima.

Una dintre formele de ucidere este crima. Prin crimă înțelegând curmarea voluntară a vieții cuiva. Crima este aceea cea acțiune în care cineva în mod voluntar, planificat, deliberat ucide pe altcineva.

a) Crima este un păcat grav în ochii Lui Dumnezeu

Crima este un păcat care în primul rând agresează persoana avută în atenție, persoana ucisă. Este un păcat împotriva persoanei agresate. Apoi este un păcat împotriva omenirii ca și specie, ca și comunitate, ca și popor, ca și națiune. De asemenea este un păcat împotriva chipului și asemănării Lui Dumnezeu pus în noi, căci fiecare purtăm chipul și asemănarea Lui Dumnezeu. Când cineva ucide, de fapt atentează la chipul și asemănarea Lui Dumnezeu. De asemenea este un păcat împotriva Lui Dumnezeu, împotriva suveranității Lui Dumnezeu, păcat care atentează la ceea ce aparține numai Lui Dumnezeu și anume dreptul de a curma o viață.

b) Crima este un păcat condamnat sever în Cuvântul Lui Dumnezeu.

Geneza cap 9:6 „dacă varsă cineva sângele altuia și sângele lui să fie vărsat căci Dumnezeu a făcut pe om după chipul și asemănarea Lui”. Exod 21:12 „Cine va lovi pe altul cu o lovitură de moarte, să fie pedepsit cu moartea”. Exod cap 20:13 “să nu ucizi”. Matei 26:52 „toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri. Apocalipsa 21:8 spune acolo Ioan că afară, adică nemântuiții sunt „curvarii, homosexualii, ucigașii”.

Crima este un păcat extrem de grav înaintea Lui Dumnezeu, a omorî pe cineva este un păcat groaznic indiferent de modalitatea prin care cineva face asta. A omorî pe cineva, indiferent de forma aleasă este înaintea Lui Dumnezeu un păcat oribil.

Dar se ridică aici o întrebare. Ce se întâmplă în cazul unui omor involuntar? Un accident de muncă, sau un accident de circulație. Cuvântul Domnului în Numeri 35:24 arată modul în care se judecă în asemenea circumstanțe. Sigur că omul acela prin imprudența lui are o anumită vinovăție dar nu era condamnat la moarte, ci pentru asemenea împrejurări erau numite în Israel câteva cetăți de scăpare în care cel care s-a făcut vinovat într-o asemenea împrejurare putea să meargă să se refugieze.

2. Mânia

Domnul Isus în Matei 5:21,22 a spus „ Ați auzit că s-a zis celor din vechime: Să nu ucizi, dar Eu vă spun că ori și cine se mânie pe fratele său, va cădea supt pedeapsa judecății.” O formă de încălcare a poruncii a șasea „să nu ucizi”, este și mânia.

Mânia omului este condamnată de Dumnezeu. Efeseni 4 :31 „Orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru”. Coloseni 3:8 „ Dar acum lăsați-vă de toate aceste lucruri: de mânie” sau Iacov 1:19-20 „mânia omului nu lucrează neprihănirea Lui Dumnezeu”.

Mai este un pasaj în Cuvântul Lui Dumnezeu în Efeseni 4:26, care s-ar putea să provoace anumite nelămuriri, întrebări. Acest pasaj afirmă „mânați-vă, dar nu păcătuiți”. Cum înțelegem pasajul acesta? Ne invită Dumnezeu la mânie? Departe de asta!

Avem aici un imperativ de tipul: „ mânați-vă, dar vedeți ca în mânia voastră să nu păcătuiți”! Dacă ar fi să fie așa nu s-ar contrazice cu toate celelalte pasaje mai sus menționate? Ba da. Atunci ce a vrut să spună Pavel?

Oamenii în trăsăturile lor sufletești, în temperamentul lor sunt diferiți, unul are un temperament aprins, vulcanic, altul e melancolic. Cel melancolic nu e predispus la mânie prin natura felului lui de a fi, pe când cel vulcanic e predispus la mânie. Această înclinație temperamentală înspre mânie nu reprezintă un păcat, dar poate să ducă la comiterea unor păcate. Departe aici de a avea o invitație la a ne mânia, ci aici avem un avertisment solemn. Atunci când starea de mânie vine, stare pe care uneori o avem în mod involuntar, o asemenea stare să nu controleze acțiunile noastre, faptele noastre, vorbele noastre, că altfel păcătuiim înaintea Lui Dumnezeu.

3. Abuzul verbal

Matei 5:22 „dar eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său va cădea sub pedeapsa judecății și oricine va zice fratelui său «prostule», și-i va zice « nebunule» va cădea sub pedeapsa focului gheenei”.

A abuza verbal pe cineva este o formă de ucidere, un păcat care intră sub incidența poruncii „să nu ucizi”. Dușmanii profetului Ieremia se sfătuiau, sfatul lor este consemnat în Ieremia 18:18. Nu-l puteau omorî fizic pe Ieremia pentru că era sub protecția Împăratului Ioiachim, dar atunci s-au sfătuit și și-au zis „*Veniți, să urzăm rele împotriva lui Ieremia! Căci doar nu va pieri Legea din lipsă de profeți, nici sfatul din lipsă de înțelepți, nici cuvântul din lipsă de proroci. Haidem să-l ucidem cu vorba, și să nu luăm seama la toate vorbirile lui!*” (Ieremia 18:18)

Abuz verbal, jigniri fățișe sau critici arțăgoase, deprecieri mușcătoare, umor sarcastic, glume pe seama celui de lângă tine, bârfă sau vorbe rele, injurături, toate acestea sunt abuzuri verbale și intră sub incidența poruncii a VI-a

4. Abuzul fizic

Bătaia este o formă de ucidere, să-ți impui autoritatea prin forță este o formă de încălcare a poruncii să nu ucizi. Violența în familie, între tineri, în societate este o încălcare a poruncii Lui Dumnezeu. Legea pumnului nu trebuie să facă parte din caracterul unui creștin sau din conduita lui.

Dar se ridică aici o întrebare iar. Ce facem în situații de autoapărare? În Exod 22:2,3 avem descrisă o situație de autoapărare. Cuvântul Domnului afirmă „ Dacă hoțul este prins spărgând, și e lovit și moare, cel ce l-a lovit nu va fi vinovat de omor față de el; dar dacă a răsărit soarele, va fi vinovat de omor față de el. Hoțul trebuie să dea înapoi ce este dator să dea”.

Ce vrea să spună aici Cuvântul Lui Dumnezeu? Ești în casă, vine hoțul, e întuneric beznă, în spaima ta pui mâna pe ceva și lovești la întâmplare, iar când aprinzi lumina descoperi că l-ai omorât. În ochii Lui Dumnezeu nu ești vinovat de crimă. Dar dacă a răsărit soarele, adică înainte de a lovi aprinzi becul, e crimă în ochii Lui Dumnezeu. Pentru că nu mai e autoapărare ci este altceva.

5. Ura

Cuvântul Domnului în 1 Ioan 3:15 spune: „s-a zis să nu ucizi, dar oricine urăște pe fratele său este un ucigaș”. Oricine urăște pe fratele său este un ucigaș. În concepția Divină, ucigaș nu e numai acela care consumă efectiv actul crimei, îl săvârșește, ci ucigaș e și acela care planifică, urăște.

6. Indiferența

Orice rănire este o formă de ucidere și sunt situații în care cineva s-ar putea să fie rănit, s-ar putea să moară datorită indiferenței.

Deuteronom 22:8 („Când zidești o casă nouă, să-ți faci un pălămar împrejurul acoperișului, ca să nu aduci vină de sânge asupra casei tale, dacă s-ar întâmpla să cadă cineva de pe ea.“)

Avem aici referințe la arhitectura specifică orientului. Casele se construiau cu acoperișuri tip terasă, o scară exterioară permitea accesul pe terasă. Sacra era protejată de o balustradă și tot așa și terasa.

Cuvântul Domnului afirmă că dacă cineva își construiește o casă, și nu pune balustradă și cineva urcă pe casa lui și de acolo cade și în căzătura aceasta își pierde viața, familia aceea va fi vinovată de sânge celui accidentat. Dar va zice cineva, de ce s-a urcat pe casa mea? Nu asta conta, ci conta că nu ai creat condiții în care să protejezi viața semenului tău.

Un alt pasaj este consemnat în Exod 21 a nu preveni o ucidere. Cuvântul Domnului spune „dacă un bou va împunge și va omorî un bărbat sau o femeie, boul să fie ucis cu pietre, carnea să nu i se mănânce, iar stăpânul să nu fie pedepsit, dar dacă boul avea obicei mai dinainte să împungă, și stăpânul fusese înștiințat de lucrul acesta și nu l-a închis, boul să fie ucis cu pietre, și stăpânul lui să fie pedepsit cu moartea”. Tot în această categorie sunt înscrise și accidente de circulație, accidente determinate de neatenție, circulație cu viteză neadecvată, stare tehnică a mașinii neadecvată etc.

5. Discriminarea rasială și socială

Rasismul este evaluarea unui om prin prisma rasei, sau poporului din care face parte.

La baza rasismului stă mândria sau o generalizare ignorantă sau disprețul, voia Lui Dumnezeu este să nu-i evaluăm pe oameni prin prisma acestor criterii. Tot aici poate fi inclusă discriminarea socială. E ceea ce a condamnat Iacov în epistola lui când a zis „Frații mei, să nu țineți credința Domnului nostru Isus Hristos, Domnul slavei, căutând la fața omului. Căci, de pildă, dacă intră în adunarea voastră un om cu un inel de aur și cu o haină strălucitoare, și intră și un sărac îmbrăcat prost; și voi puneți ochii pe cel ce poartă haina strălucitoare, și-i ziceți: „Tu șezi în locul acesta bun!” Și apoi ziceți săracului: „Tu stai colo în picioare!” San: „Șezi jos la picioarele mele!” Nu faceți voi oare o deosebire în voi înșivă, și nu vă faceți voi judecători cu gânduri rele?” (Iacov 2:1-4. Avem aici o evaluare pe criterii sociale. Așa ceva înaintea Lui Dumnezeu e păcat. Voia Lui Dumnezeu este să-i privim pe frații noștri, pe semenii noștri, ca fiind făcuți după chipul și asemănarea Lui Dumnezeu, și nu după haină și nici după apartenența la un popor sau la o anumită rasă.

Avortul – perspectiva biblică asupra vieții umane

„porunca a VI-a”

Psalmul 139: 13-18

„Tu mi-ai întocmit rărunchii, Tu m-ai țesut în pântecul mamei mele, Te laud că sînt o făptură așa de minunată. Minunate sînt lucrările Tale, și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta! Trupul meu nu era ascuns de Tine, când am fost făcut într-un loc tainic, țesut în chip ciudat, ca în adâncimile pământului. Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau, și în cartea Ta erau scrise toate zilele cari-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele. Cât de nepătrunse mi se par gândurile Tale, Dumnezeule, și cât de mare este numărul lor! Dacă le număr, sînt mai multe decât boabele de nisip. Când mă trezesc, sînt tot cu Tine.”

1. Scurt istoric asupra practicii avortului

Avortul nu este ceva nou, cele mai vechi evidente vin din urmă cu aproximativ 5000 de ani, din China, în jurul anului 3000 “.Hr. împăratul Shen Nung (2967-2936) dă un decret, consemnat pe tăblițe de lut, prin care se cere femeilor să bea o anumită fiertură din anumite ierburi, fiertură care producea infertilitate sau provoca avort. În Egipt în jurul anului 1900 î d Ch. preoții lui faraon și faraon prescriau celor care vroiau să facă avort anumite ceaiuri care duceau la pierderea sarcinii. De asemenea la greci avortul era considerat legal. Platon și Aristotel recomandă avortul dacă cineva poate să știe că viitorul copil va fi handicapat. De asemenea în societatea romană nu era o problemă să faci avort.

Avortul a fost declarat greșit de către multe societăți și moralisti, creștini sau păgâni, încă din zorile civilizației. Interesant este să observăm că la asiro-babilonieni exista o moralitate foarte înaltă. În codul lui Hamurapi, scris în 1728 î d Ch. este prescrisă o pedeapsă împotriva aceluia care săvârșesc avort și se merge până acolo încât este condamnată chiar și persoana care, prin imprudență, a făcut să se ajungă la avort. Aceasta era moralitatea asiro-babilonienilor.

Medicul grec Hippocrate s-a opus avortului prin jurământ, spunând: „nici nu voi da vreun medicament mortal cuiva dacă mi se va cere, nici nu voi pomeni efectul lui. Tot așa, nu voi da unei femei vreun remediu care s-o determine să avorteze”. Chiar Seneca (secolul II), ai cărui compatrioți stoici îngăduiau avortul, a lăudat-o pe mama sa pentru că nu l-a avortat.

Legea mozaică (secolul XVI î. H.) oferea aceeași pedeapsă pentru injuria mamei sau a copilului. Tiglath-Pileser din Persia (secolul XX î. H.) pedepsea pe femeile care își declanșau singure avortul. Sfântul Augustin (secolul IV), Thomas Aquinas (secolul XIII) și John Calvin (secolul XVI), au considerat avortul ca fiind imoral. Legea engleză a stabilit o pedeapsă pentru avort, așa cum a făcut-o și legea americană înainte. De fapt, înainte de 1973, în SUA, legile din aproape toate cele cincizeci de state se opunea avortului.

În perioada Evului Mediu pentru că Biserica a influențat foarte mult societatea, femeile care se făceau vinovate de avort erau arse pe rug.

Atitudine de respingere a avortului, în lumea creștină europeană, a ținut până în 1964, când prima țară care legiferează avortul este Marea Britanie. După Marea Britanie, în 1973 Statele Unite ale Americii proclamă libertatea avortării sarcinii.

Avortul la cerere a fost recunoscut de Curtea Supremă a Statelor Unite prin decizia pe care a luat-o în cazurile Doe versus Bolten și Roe versus Wade. În aceste decizii, Curtea a fost de părere că dreptul femeii de a hotărî singură asupra trupului ei prevalează asupra interesului statelor în ce privește reglementarea avorturilor. Ca rezultat al acestor două decizii, avortul la cerere a devenit legal în toate cele cincizeci de state ale SUA. Decizia Webster (1989) a dat statelor mai multe drepturi de reglementare, însă nu a scos în afara legii avortul.

Națiunile occidentale una după alta au dat libertate avortului. În 1991 România decretă libertatea de a avorta

2. Cum s-a ajuns la legiferarea avortului?

Cum s-a ajuns la liberalizarea avorturilor? În cursul istoriei vedem o degradare progresivă a principiului moralității. Ceea ce spunea o generație că e rău venea următoarea generație și zicea că e bine. Și atunci, încet dar sigur, în câteva secole moralitatea s-a erodat așa de mult încât ceea ce, spre exemplu, în secolul 15 era scandalos și se făcea în secret, în zilele noastre se face în public. În secolul 15 vrăjitoarele erau arse pe rug, în secolul 21 apar pe posturile naționale de televiziune. În secolul 15 familia care se făcea vinovată de avort, nu numai că cel vinovat era proscris, ucis, dar ai lui, în multe situații au fost alungați departe de comunitate. Cum de s-a ajuns să se erodeze atât de mult moralitatea?

Au fost mai multe curente de gândire care au influențat percepția moralității.

- Primul curent care a apărut se numește umanism.

Totul începe odată cu Erasmus de Rotterdam, în sec 15. Curentul face o mișcare de mare amploare. În teorie nu avea implicații majore, dar în viața practică a distrus mult. Mișcarea a fost următoarea: dacă până acum societatea noastră a fost teocentrică, cu Dumnezeu în centru, cu biserica în centru, (biserica, pe acest fond, a făcut multe abuzuri în Evul Mediu), umanismul, odată cu Erasmus de Rotterdam a spus „în centru trebuie să fie omul”.

- Următorul pas a fost filosofia individualistă, care a spus „nu-i suficient ca în centru să fie omul ca și comunitate ci omul ca și individ”.
- Lucrurile s-au erodat atât de mult încât s-a ajuns, pe baza acestui individualism, să se vorbească despre etica datoriei față de tine însuși. Ai o datorie față de tine însuși.
- De aici până la emanciparea femeii a fost un singur pas.

Începând cu anii 1930 avem de-a face cu curentul de emancipare a femeii. În esență emanciparea femeii nu a fost un lucru rău, emanciparea femeii a adus multe lucruri bune în societatea umană, dar, din nefericire s-a ajuns la extreme teribile. Una din extreme fiind susținerea faptului că Dumnezeu nu e bărbat, ci femeie. Sub influența mișcării feministe s-a lucrat la o nouă traducere a Scripturii în care se propune că Dumnezeu este femeie și nu bărbat. O altă manifestare a acestei emancipări a fost: „femeia este liberă să decidă ce face cu trupul ei”. Dacă ea vrea să aibă un copil îl are, iar dacă nu, e liberă să facă ce vrea. S-a ajuns să se vorbească în anii 1960 despre sarcină, ca fiind o violență împotriva spațiului intim al femeii, sau invadare a spațiului ei trupesc, sau siluirea în asumarea unei sarcini nedorite. Atât de mult s-au denaturat lucrurile încât prin anii 70 se vorbea de conceptul de „viață folositoare”.

- Emanciparea femeii a determinat exercitarea unor presiuni sociale intense, presiuni în urma cărora statele au ajuns să legifereze avortul.

3. Puncte de vedere cu privire la avort (în conformitate cu Geisler)

a) *Avortul în orice situație: crezul că fătul este subuman*

Opinia adeptului avortului ca „pro-choice” (alegere liberă) pune accentul pe dreptul mamei de a decide dacă vrea să aibă copii. Această teorie revelează crezul că dreptul mamei de a hotărî asupra persoanei proprii este prioritar în luarea deciziei. Mulți adepți consideră că nu ar trebui să se nască niciodată un copil nedorit. Nici o femeie nu ar trebui să fie obligată să aibă un copil împotriva voii sale.

Curtea Supremă a Statelor Unite își bazează decizia pe această prezumție, referindu-se la cel nenăscut ca la „o potențială viață umană” doar. În același timp, Curtea a mai recunoscut explicit faptul că, dreptul de a exista ca om este stabilit, Astfel, poziția pro-avort depinde de crezul că cel nenăscut nu este în întregime uman.

Argumente folosite în sprijinul opiniei că fetusul este subuman și critica acestor argumente

a. Argumente biblice

Un număr de texte din Scriptură sunt citate ca suport pentru acest punct de vedere, anume că un copil nenăscut nu este uman.

Genesa 2:7 spune că omul a devenit „un suflet viu” numai după ce i-a dat Dumnezeu viață. Pentru că respirația nu apare până la naștere, se susține că cel nenăscut nu este uman.

Iov 34:14-15 spune că, dacă Dumnezeu „și-ar lua înapoi duhul și suflarea, tot ce este carne ar pieri”. Din nou se susține aici că, datorită faptului că viața este legată de respirație, înainte de această respirație nu există viață umană.

Isaia 57:16 se referă la „sufletele pe care le-am (Dumnezeu) făcut”. Și această afirmație pare a face din începutul respirației punctul de creare a unei ființe umane.

Eclesiastul 6:3-5 declară că „o stârpitură piere odată cu venirea ei, se duce în întuneric...n-a văzut, nici n-a cunoscut soarele”. Acest verset este interpretat ca indicând faptul că cel nenăscut nu valorează mai mult decât o ființă moartă, care nu știe nimic, ci zace în întunericul mormântului (9:10).

Matei 26:24 prezintă afirmația lui Isus despre Iuda, despre care se spune că „mai bine ar fi fost pentru el să nu s-ar fi născut”. Implicația extrasă din acest verset este aceea că viața umană începe la naștere, Altfel, Isus ar fi trebuit să spună că ar fi fost mai bine pentru el să nu fi fost niciodată conceput.

b. Critica argumentelor biblice aduse în sprijinul teoriei că fetusul este subuman

- *Suflarea nu este începutul vieții*

Există câteva motive pentru care nu putem lua suflarea (respirația) ca punct de început al vieții umane. Dacă respirația ar fi egalată cu prezența vieții umane, atunci pierderea suflării ar însemna pierderea vieții. Însă Biblia spune clar că ființele umane continuă să existe după oprirea respirației (Filip. 1:23; 2 Corinteni 5:6-8; Apoc. 6:9). Scriptura vorbește despre viața umană din pântec cu mult înainte de începerea respirației și anume, din momentul concepției. David a spus: „În păcat m-a zămislit mama mea” (Ps. 51:5). Iar îngerul a spus despre Maria: „Ce s-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt” (Mat. 1:20). De asemenea, din punct de vedere medical, mulți care au avut un stop respirator, au revenit la viață mai târziu, cu ajutorul unui aparat.

Ar trebui notat faptul că versetele referitoare la suflare nu vorbesc despre începerea vieții umane, ci doar despre evenimentul nașterii. Nașterea este debutul uman în lume. Aceste pasaje vorbesc despre începutul vieții *observabile*, nu despre începutul vieții. Chiar și în timpurile biblice, oamenii știau că un copil era viu în pântecul mamei. Mama putea simți mișcărilor lui, copilul săltând uneori (Lc. 1:44). Nașterea nu era văzută ca fiind începutul vieții umane, ci doar ca începutul sau apariția vieții în lumea naturală vizibilă - ca un debut uman.

- *Adam a fost un caz unic*

Pentru că Adam a fost creat în mod direct de Dumnezeu, el a fost un caz special. Astfel, faptul că nu a devenit uman până în momentul respirației nu este decisiv pentru determinarea momentului în care viața omului începe, iar aceasta din câteva motive. Mai întâi, Adam nu a fost niciodată conceput și născut ca și ceilalți oameni; el a fost creat direct. În al doilea rând, faptul că Adam nu a fost uman până în momentul când a început să respire, nu ne spune nimic despre momentul începerii vieții umane astăzi; tot așa, nu se poate spune că viața noastră începe doar atunci când suntem adulți, aceasta ținând cont de faptul că Adam era adult atunci când a fost creat. În al treilea rând, „suflarea” din *Genesa 2:7* înseamnă „viață” (vezi *Iov 33:4*). Deci aceasta înseamnă că viața a început atunci când Dumnezeu a dat viață umană lui Adam, nu atunci când a început acesta să respire. Mai târziu, omului i-a fost dată viața în momentul fertilizării sau al concepției (*Gen. 4:1*). În al patrulea rând, alte animale respiră și totuși nu sunt umane (*Gen. 7:21-22*).

- *Cunoștința nu este necesară pentru a fi considerat uman*

Atunci când *Eclesiastul 6:3-5* vorbește despre „stârpitură” ca necunoscând nimic, nu se implică faptul că acest avorton nu ar fi uman. Dacă așa ar sta lucrurile, atunci nici adulții nu ar mai fi umani după ce mor, pentru că aceeași carte mai spune că nu există „cunoștință” în „locuința morților în care mergi” (9:10). În context, acest pasaj spune doar că oamenii care nu mai sunt în lume nu se mai pot bucura de oportunitățile ei (vezi versetul 9). Dacă lipsa de cunoștință ar face ca individul să fie subuman, atunci nici cel ignorant nu ar mai fi uman, iar cel educat ar fi mai uman decât cel needucat.

c. Alte argumente în sprijinul poziției ce susține că fetusul este subuman

Există câteva argumente extrabiblice. Cele mai semnificative vor fi luate în discuție aici.

- *Argumentul conștiinței de sine*

Unii susțin că un copil nu este uman decât dacă posedă conștiință de sine. Pentru că un copil aflat în pântece nu este conștient de sine, se argumentează în favoarea unui statut subuman al celui nenăscut și, pe acest temei, avortul ar fi îngăduit.

- *Argumentul dependenței fizice*

Un alt motiv deseori amintit de susținătorii avortului este acela că un copil este o extensie a trupului mamei, iar mama are dreptul de a-și controla propriul trup și sistemul de reproducere. Pentru că acel copil este un intrus în domeniul fizic al mamei, ea are dreptul de a-l avorta.

- *Argumentul siguranței mamei*

Aici se spune că avortul ilegal este periculos. Ca dovadă, sunt oferite cifre referitoare la femeile care au murit datorită avorturilor ilegale. Prin legalizarea avortului, mii de mame pot fi salvate de moartea cauzată de intervenția pretinselor „moașe”.

- *Argumentul abuzului și neglijenței*

Un alt argument oferit în sprijinul avortului este nevoia de a preîntâmpina abuzul copilului și neglijarea lui. Sarcinile nedorite duc la nașterea unor copii nedorți, iar copiii nedorți devin copii de care se face abuz. Avortul va ajuta la prevenirea abuzului copiilor.

- *Argumentul infirmității*

De ce să se nască copii malformați? De ce ar trebui familia sau societatea să fie forțată a purta de grijă unor copii malformați? Avortul bazat pe teste prenatale poate elimina aceste nașteri ce nu sunt nici necesare, nici dorite. Mai mult, adepții avortului susțin că preocuparea pentru puritatea genetică a rasei umane ar trebui să ne determine să scăpăm de genele rele din bagajul genetic al omului, din care vor ieși toate ființele umane viitoare.

- *Argumentul dreptului de decizie asupra persoanei proprii*

Se consideră că dreptul femeii de a hotărî singură asupra trupului ei trebuie garantat prin Constituție. Alții susțin același lucru, pe temeiuri etice. Ei spun că așa cum noi avem dreptul de a scoate din casă un musafir nedorit, tot așa are și femeia dreptul de a respinge din trupul ei un copil nedorit.

d. *Critica argumentelor extrabiblice referitoare la teoria că fetusul este subuman*

- *Conștiința de sine nu este necesară pentru a fi considerat uman*

Dacă conștiința de sine este esențială pentru statutul de om, atunci cei care se află într-o stare de somn fără vise sau în comă, nu sunt oameni. Odată cu această vine și implicația absurdă că, dacă soția vrea să-și trezească soțul din somn, ea ar trebui să-l cheme din nou în existență! Mai mult, copii mici nu devin conștienți de sine decât în jurul vârstei de un an și jumătate. Aceasta ar însemna deci, că infanticidul ar fi justificat pentru orice copil care are până la doi ani! Și în cele din urmă, oamenii educați ar fi mai umani decât cei mai puțin educați, din moment ce sunt mai conștienți de lumea în care trăiesc.

- *Un embrion nu este o extensie a mamei*

Este dovedit științific faptul că embrionii nu sunt extensii fizice ale mamei. Ei au propriul sex din momentul concepției, iar jumătate dintre ei au sexul masculin, în timp ce mama este femeie. Începând cu ziua a patruzecia de la concepție, creierul lor emite unde cerebrale pe care le vor avea până la moarte. În câteva săptămâni de la concepție, ei au propria grupă sangvină care poate fi diferită de cea a mamei și amprente digitale unice.

Astfel, embrionul nu este doar o parte a trupului mamei, așa cum un sugar care este alăptat nu este parte a sânului mamei, sau așa cum un embrion produs prin fecundarea în eprubetă nu este parte a plăcii Petri. Atât de distinct este un embrion de pântecul mamei lui încât dacă un ovul fecundat ce provine de la o pereche de culoare, ar fi transplantat în uterul unei mame albe, aceasta va avea un copil negru.

- *Avortul legalizat nu salvează vieți*

Legalizarea avorturilor nu a salvat mii de mame de la moarte, ci a ucis milioane de copii. Rata decesului la mame în momentul nașterii este doar de 1 la 10.000 nașteri, sau 1/100 dintr-un procent. Este una din cele mai sigure proceduri medicale din țară. Însă rata mortalității copiilor în urma avorturilor reușite este de 100 procente; este cea mai fatală operație chirurgicală. Dacă embrionul este uman, atunci salvarea chiar a sute de mame, nu ar putea justifica uciderea a milioane de copii.

- *Avortul nu evită abuzul copiilor*

Argumentul pentru prevenirea abuzului copiilor ca rațiune a avortului, ia atenția de la problema în discuție, aceea că un copil nenăscut este uman. Dacă cel nenăscut este uman, atunci avortul nu evită abuzul copiilor. Mai degrabă avortul constituie un abuz de cel mai rău gen - abuz printr-o moarte crudă. Studiile relevă faptul că marea majoritate a copiilor bătuți au fost doriți de părinții lor. Un studiu a arătat că 91 la sută din copii abuzați erau copii doriți.

- *Malformațiile genetice nu este o justificare pentru avort*

Din nou, acest argument pentru avort are sens doar dacă cel nenăscut nu este uman. Dacă cel nenăscut este uman, atunci avortarea celor deformați nu este mai justificată decât infanticidul sau eutanasia din motive genetice. Avortul celor handicapați nu este promovat de oamenii handicapați. La un ultim calcul, nu a existat nici măcar o singură organizație pentru părinții copiilor handicapați care să fi favorizat avortul celor handicapați. Pe scurt, nu handicapații sau părinții lor sunt cei care doresc avortul copiilor care ar putea fi handicapați; ci aceia care nu sunt handicapați. Haideți să permitem celor handicapați să vorbească pentru ei înșiși.

- *Drepturile de decizie asupra persoanei proprii nu sunt absolute*

Justificarea avortului pe temeiul dreptului de a decide asupra persoanei proprii are sens doar dacă embrionul nu este o ființă umană. Acest lucru este evident din câteva motive. Mai întâi, nu avem dreptul de a ucide, în mod privat, ființele omenești. Adepții avortului ar trebui să susțină faptul că noi avem și dreptul de a ne implica în abuzul copiilor sau în viol, atâta timp cât facem aceasta în mod privat. Însă bineînțeles că nu avem dreptul de a ucide în mod privat. În al doilea rând, avortarea ființelor omenești este semnificativ diferită de izgonirea cuiva din casa noastră. Avortul se aseamănă mai mult cu uciderea unei persoane lipsite de apărare în casa noastră, pe motivul că aceasta nu pleacă. În fond, eliminarea unui embrion este fatală. Este ca și cum l-am ucide, pentru că acesta nu poate trăi în afara uterului. În al treilea rând, cu excepția violului criminal, nici o sarcină nu este nedorită. Dacă cineva se implică într-o relație sexuală, atunci este responsabil pentru rezultatul aceluia act deliberat. Astfel, pentru a duce mai departe această ilustrație, în 99% din avorturi, „musafirul” a fost invitat să vină de la bun început. Așa stând lucrurile, avortul se aseamănă mai mult cu invitarea unui musafir necăjit în casa noastră, pentru ca apoi să-l omorâm (sau să-l scoatem afară din casă, lucru ce ar însemna moarte sigură), doar pentru că nu mai este dorit.

b) Avortul uneori: crezul că fătul este potențial uman

În conformitate cu această opinie referitoare la avort, copilul nenăscut este doar o ființă potențial umană. Susținătorii consideră că umanitatea individului se dezvoltă treptat, între concepție și naștere. Fătul începe ca o persoană potențial umană și devine uman în întregime în mod treptat. Bineînțeles, această valoare trebuie cântărită împotriva unor considerații cum ar fi drepturile mamei și drepturile societății. Faptul că avortul este sau nu justificat într-un caz dat, va depinde de unde înclină balanța acestor drepturi. În general, cei care susțin această opinie, favorizează avortul pentru salvarea vieții mamei, în cazul violului, în cazul incestului și (în multe cazuri) datorită malformațiilor genetice.

Argumente folosite în sprijinul opiniei că fătul este potențial și critica acestor argumente

a. Argumente biblice

Există câteva pasaje folosite ca sprijin pentru poziția ce susține că cel nenăscut este doar potențial uman.

- *Ex. 21:22-23.*

Acest pasaj afirmă: „Dacă se ceartă doi oameni și lovesc pe o femeie însărcinată, și o fac doar să nască înainte de vreme, fără altă nenorocire, să fie pedepsiți cu o gloabă, pusă de bărbatul femeii, și pe care o vor plăti după hotărârea judecătorilor. Dar dacă se întâmplă vreo nenorocire, veți da viață pentru viață”

Aceste versete se crede că semnifică faptul că numai o amendă monetară trebuia depusă pentru moartea fătului, însă pentru moartea mamei trebuia să se acorde pedeapsa capitală. Dacă așa stau lucrurile, atunci viața mamei era considerată de o mai mare valoare decât viața potențială a fătului. Adepții acestei opinii susțin că „o fac să nască înainte de vreme” se referă la pierderea sarcinii, copilul murind astfel. Acea expresie „fără altă nenorocire”, s-ar referi la mamă, pentru că avortul deja a determinat moartea fătului. Dacă acest lucru este adevărat, atunci amenda ce trebuie plătită pentru moartea fătului, în contrast cu pedeapsa capitală, ar indica faptul că acesta nu este considerat în întregime uman.

- *Psalmul 51:1.*

David mărturisea: „Iată că sunt născut în neleguire și în păcat m-a zămislit mama mea”. În ce sens era David un păcătos în momentul concepției? Evident, el nu era un păcătos adevărat, pentru că el nu păcătuise în mod

concret. Deci, se spune, David era un potențial păcătos. A fost un potențial păcătos pentru că era doar o potențială persoană. Mai târziu, atunci când a devenit o persoană reală, el a devenit un păcătos real.

- *Psalmul 139:13,16.*

Psalmistul a scris procesul prin care noi suntem formați în pântecul mamei, spunând: Tu mi-ai întocmit rărunchii, Tu m-ai țesut în pântecul mamei mele: Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau.

Din aceste versete se susține că fetusul nu este pe deplin uman pentru că el se află în procesul „țeserii” și este numit „fără chip”. Adăugați la aceasta și versetele din Ecl. (6:3-5) care spun că fătul nu are „sufflare” și nu „cunoaște” nimic, iar imaginea este aceea a unei potențiale ființe omenești aflate în pântec. Însă din aceste versete se extrage ideea că fetusul nu este încă dezvoltat în întregime, sau că nu este pe deplin uman.

b. Critica argumentelor biblice aduse în sprijinul teoriei că fetusul este potențial uman

- *Exodul 21*

Acest pasaj nu spune că un fetus este potențial uman. Și nici nu se poate trage, în mod legitim, această concluzie din pasaj. Cuvântul ebraic pentru „a ieși” este *yabtzab*, care înseamnă „a da naștere”. Este cuvântul ebraic folosit în mod regulat pentru nașteri de copii vii în Vechiul Testament. Astfel, în acest pasaj el se referă la o naștere prematură a unui copil viu, nu la un avort. Cuvântul ebraic pentru avort (pierdere a sarcinii), *shakol*, nu este folosit aici. Cuvântul folosit pentru rodul mamei este *yeled*, care înseamnă „copil”. Este același cuvânt folosit cu privire la sugari și copii (Gen. 21:8; Ex. 2:3). Dacă se producea vreo vătămare mamei sau copilului, aceeași pedeapsă era aplicată, „viață pentru viață” (v. 23). Acest lucru revelează faptul că cel nenăscut era considerat ca având o valoare egală cu cea a mamei.

Faimosul scolastic evreu, Umberto Cassuto, parafraza acest pasaj astfel: „Când doi oameni se ceartă și lovesc fără intenție o femeie însărcinată, iar copilul ei iese însă nu se întâmplă nimic grav - adică acea femeie și copilul nu mor - cel care a lovit-o va trebui să fie pedepsit cu o amendă. Însă dacă se întâmplă vreo nenorocire, adică, dacă femeia moare sau copilul moare, atunci plata trebuie să fie viață pentru viață”

- *Psalmul 51:5*

Pasajul nu sprijină opinia fetusului ca potențial uman, din câteva motive. Chiar dacă ar fi implicat faptul că oamenii sunt potențiali păcătoși la concepție, nu se poate trage concluzia că ei sunt potențial umani. Chiar faptul că oamenii sunt declarați păcătoși încă de la concepție, revelează că ei sunt umani, adică, parte a rasei umane decăzute. Numai în virtutea faptului că suntem parte a rasei umane Adamice, suntem concepuți în păcat.

- *Psalmul 139*

Pasajul este un sprijin puternic al opiniei că cei nenăscuți sunt pe deplin umani, nu potențial umani. „Fără chip” (v. 16) nu înseamnă neuman și nici deformat. Despre copilul din pântec se spune că este „creat” (*bara*), cuvânt folosit referitor la omenire în Genesa 1:27, care denotă că ei (oamenii) au fost creați „după chipul lui Dumnezeu”. La cel nenăscut se face referire folosindu-se pronumele personal (Ier. 1:5), iar cel nenăscut este „cunoscut” de Dumnezeu încă din pântec, un termen care implică o relație personală. Fiecare copil nenăscut care se află încă în pântec, este scris în cartea lui Dumnezeu din ceruri.

c. Alte argumente în favoarea opiniei că fetusul este potențial uman

Ca o adăugire la argumentele biblice, există câteva motive oferite în sprijinul opiniei că fetusul este doar potențial uman. Unele dintre cele mai semnificative argumente sunt prezentate pe scurt aici.

- *Personalitatea umană se dezvoltă treptat*

Observarea relevă faptul că personalitatea umană trece printr-un proces gradual de dezvoltare. Omul nu este conceput cu un sens al identității proprii. Aceasta se dezvoltă treptat prin relațiile cu alte persoane. Astfel, se spune că omul devine o persoană doar atunci când personalitatea lui sau a ei se dezvoltă. Înainte de aceasta, el este doar potențial uman.

- *Analogia cu alte lucruri vii*

O ghindă nu este un stejar, un ou nu este o găină, iar un embrion este în raport cu ființa umană ceea ce este ghinda pentru stejar, sau un ou pentru găină. Așa cum un ou nu este o găină, tot așa nu este nici fetusul un om. O ghindă este un potențial stejar, iar un embrion este o potențială ființă umană. Bineînțeles, un fetus are potențialul de a deveni uman, în timp ce oul nu. Acest potențial este de o mare valoare, de fapt, de o mai mare valoare decât în cazul unei găini. Cu toate acestea, un potențial uman nu este un mai real uman decât este ghinda pentru stejar.

e. Critica argumentelor extrabiblice referitoare la teoria că fetusul este potențial uman

- *Personalitatea diferă de statutul de om*

A susține că cei nenăscuți sunt doar potențiale persoane pe motiv că personalitatea se dezvoltă treptat, denotă o confuzie între personalitate și statut uman. Personalitatea este un concept psihologic; statutul de om este o categorie ontologică. Personalitatea este o proprietate, însă statutul de om este substanța faptului de a exista ca om. Personalitățile se formează în funcție de împrejurări, însă statutul de om este creat de Dumnezeu. Astfel, personalitatea se dezvoltă treptat, însă statutul de om este primit în mod instantaneu la concepție. Dacă statutul de om se identifică cu personalitatea, atunci o persoană impropriu adaptată nu este cu adevărat umană. Pentru că personalitatea implică conștiința, cei cărora le lipsește conștiința ar înceta să mai fie umani. Pe acest temei, uciderea oamenilor ce nu sunt conștienți ar fi justificată.

- *Nici ghinda, nici embrionul, nu sunt doar o potențială viață*

Din punct de vedere botanic este greșit a spune că ghinda este un potențial stejar. O ghindă este un mic stejar ce trăiește în interiorul unei cochilii. Viața ei latentă nu crește decât dacă este corect hrănită prin plantare și udare, însă fără îndoială, este un mic stejar ce trăiește într-o cochilie. Toate informațiile genetice ce sunt cuprinse într-un stejar se găsesc și în ghindă. Și toate informațiile genetice cuprinse într-o ființă umană se găsesc și în ovulul fertilizat. Tot ce este nevoie pentru ca din acel micuț om să devină un adult este apă, aer și hrană. Un embrion nu este o potențială viață umană; este o viață umană cu un mare potențial.

c) Nu avorturilor: crezul că fetusul este pe deplin uman

Opinia finală susține că fetusul este deplin uman. Odată având loc concepția, cele două celule unite împreună formează un om, și din prima clipă când a avut loc fecundația, și până când va deceda, la vârsta de 70-80 de ani sau câți ani îi va da Dumnezeu, este deplin om. Astfel, orice tentativă care se soldează cu moartea celui nenăscut este omucidere. Această poziție este sprijinită atât de argumente biblice, cât și pe argumente nonbiblice.

Argumente în sprijinul opiniei că fetusul este deplin uman

a. Argumente biblice

Pentru că majoritatea din informațiile biblice au fost deja prezentate, argumentele pertinente acestei poziții vor fi doar sumarizate aici.

1. Copiii nenăscuți sunt numiți „copii”, același cuvânt folosit pentru sugari și copii mici (Luca 1:41, 44; 2:12, 16. Ex. 21:22) și uneori chiar adulți (1 „mpărați 3:17).
2. Cei nenăscuți sunt creați de Dumnezeu (Psalmul 139:13), așa cum El a creat pe Adam și Eva după chipul Său (Gen. 1:27).
3. Viața celui nenăscut este protejată prin aceeași pedeapsă care se aplică pentru injurie sau moarte (Ex. 21:22) și în cazul unui adult (Gen. 9:6).
4. Hristos a fost uman (Dumnezeu - om) încă din momentul conceperii Lui în pântecul Mariei (Matei 1:20-21; Luca 1:26-27).
5. Chipul lui Dumnezeu include „bărbat și femeie” (Gen. 1:27), însă este un fapt dovedit științific că sexul masculin sau feminin este determinat în momentul concepției.
6. Copiii nenăscuți posedă caracteristici personale, cum ar fi păcatul (Psalmul 51:5) și bucuria, care aparțin distinctiv oamenilor.
7. Sunt folosite pronume personale pentru a descrie copiii nenăscuți (Ieremia 1:5; Matei 1:20-21), la fel ca și în cazul oricărei ființe umane.
8. Se spune despre cei nenăscuți că sunt cunoscuți în mod intim și personal de Dumnezeu, așa cum cunoaște El orice altă persoană (Ps. 139:15-16; Ier. 1:5).
9. Cei nenăscuți sunt chiar chemați de Dumnezeu înainte de naștere (Gen. 25:22-23; Jud. 13:2-7; Is. 49:1,5; Gal. 1:15).

Luată în întregime, aceste texte scripturale nu lasă nici o îndoială asupra faptului că un copil nenăscut este la fel de mult o persoană după chipul lui Dumnezeu, cum este un copil mic sau un adult. El este creat după chipul lui Dumnezeu chiar din momentul concepției, iar viața lor prenatală este prețioasă în ochii lui Dumnezeu și protejată de interdicția Sa împotriva crimei.

b. Dovezi științifice pentru umanitatea celui nenăscut

Știința modernă a deschis o fereastră în uter. Ca rezultat, dovada că viața umană începe chiar din momentul concepției sau fertilizării este acum mai clară decât oricând.

Este un fapt dovedit genetic că un ovul uman fertilizat este sută la sută uman. Chiar din momentul fertilizării, toată informația genetică este prezentă. Toate caracteristicile fizice ale individului sunt conținute în codul genetic prezent la concepție. La fel, sexul copilului este determinat în momentul concepției. Un ovul femeiesc are doar 23 cromozomi, însă o ființă adultă normală are 46 cromozomi. În momentul concepției, când spermatozoidul bărbatului și ovul femeii se unesc, rezultă o nouă și firavă ființă umană, cu 46 cromozomi. Din momentul concepției până la moarte nu se mai adaugă nici o informație genetică nouă. Tot ceea ce se adaugă în perioada dintre concepție și moarte este hrana, apa și oxigenul.

Fetologia modernă a scos la lumină unele lucruri uimitoare referitoare la creșterea acestei firave persoane în uterul mamei sale. Următorul rezumat este o mărturie vie a umanității depline a copilului înainte de naștere (în acest caz, o fetiță).

PRIMA LUNĂ - ACTUALIZAREA

- Concepție - Toate caracteristicile sale umane sunt prezente
- Se plantează sau se „cuibărește” în uterul mamei (1 săptămână)
- Mușchiul inimii începe să pulseze (3 săptămâni)
- Capul, brațele și picioarele încep să apară

LUNA A DOUA - DEZVOLTATEA

- Pot fi detectate undele cerebrale (40-42 zile)
- Apar nasul, ochii, urechile și degetele de la picioare
- Inima bate și sângele (cu grupa sanguină proprie) circulă
- Se dezvoltă scheletul
- Are amprente digitale unice
- Este sensibilă la atingere pe buze și are reflexe
- Toate sistemele corpului sunt prezente și funcționează

A TREIA LUNĂ - MIȘCAREA

- Înghite, clipește și înoată
- Apucă cu mâinile, își mișcă limba
- Poate chiar să-și sugă degetul
- Poate simți durere organică (8-13 săptămâni)

LUNA A PATRA- CREȘTEREA

- Greutatea crește de șase ori (la jumătatea greutatei de la naștere)
- Crește în lungime, de la 20 la 25 cm
- Poate auzi vocea mamei

LUNA A CINCEA - VIABILITATEA

- Se dezvoltă pielea, părul și unghiile
- Visează
- Poate plânge (dacă este prezent aerul)
- Poate trăi în afara pântecului
- Este doar la jumătatea vieții prenatale

Aceste caracteristici fac ca identitatea embrionului uman să fie inconfundabilă. Embrionii umani nu sunt minerale, vegetale sau animale. Ei sunt deplin umani.

c. *Dovada socială pentru umanitatea celui nenăscut*

Ca o adăugire la dovada biblică și științifică, pot fi aduse multe argumente sociale pentru protejarea drepturilor umane ale copiilor nenăscuți. Iată câteva dintre cele mai semnificative.

Nimeni nu neagă faptul că embrionii umani au părinți umani. De ce ar argumenta cineva că un embrion uman nu este uman? Nici un biolog nu are vreo dificultate în a identifica un porc nenăscut ca fiind porc, sau un cal nenăscut, ca fiind cal. De ce ar trebui deci ca un nenăscut uman să fie considerat orice altceva, dar nu uman?

Discriminarea în ce privește viața omului, discriminare bazată pe probleme circumstanțiale cum ar fi mărimea, vârsta, localizarea sau abilitatea de funcționare, este greșită din punct de vedere moral. Totuși, acestea sunt aceleași temeuri pe baza cărora adepții avortului consideră ca nonuman copilul nenăscut. Pe aceleași temeuri,

putem face discriminare în ce privește viața pigmeilor sau prematurilor, pentru că aceștia sunt prea mici, sau în ce privește minoritățile, datorită locului în care locuiesc aceștia. De ce să facem discriminare și în ce privește copilul care trăiește în pântec? Sau am putea exercita această discriminare și în ce privește pe cei handicapați sau în vârstă, pentru că le lipsesc anumite abilități funcționale. Și dacă putem elimina copiii din comunitatea umană pentru faptul că nu sunt doriți, atunci de ce să nu eliminăm alte segmente ale societății, cum ar fi victimele SIDA, dependenții de droguri, sau delicvenții?

4) De ce suntem categoric împotriva avortului?

Suntem categoric împotriva avortului din următoarele motive: unele argumente au apărut în discuția anterioară. Din acest motiv aici vor fi prezentate în mod sumar:

1. *Scriptura este categoric împotriva avortului – vezi pagina 133*

2. *Copii nenăscuți încă sunt chemați de către Dumnezeu încă din pântecul mamei lor*

Judecători 13, Samson fusese pus deoparte pentru Dumnezeu din pântecul mamei lui. Pavel, Galateni 1:15, „Dumnezeu m-a ales și m-a pus deoparte din pântecul mamei mele ca să fiu apostol al neamurilor”. Despre Ieremia, în Ieremia 1, Dumnezeu îi zice „nu zice sunt un copil, căci Eu te-am ales și din pântecul mamei tale te-am chemat să fii prooroc”.

3. *Copii nenăscuți sunt deplin umani și de aceea trebuie să le apărăm viața.*

Fostul președinte al Statelor Unite, Ronald Reagan, a scris „cel ce face avortul și apoi reassemblează mâinile și piciorușele unui micuț ca să se asigure ca i-a smuls toate părțile din trupul mamei lui, cu greu se poate îndoi că micuțul este o ființă umană”.

4. *Avortul este o crimă oribilă*

În Statele Unite, Bernard Nathanson, fondatorul societății pentru apărarea dreptului la avort, a provocat peste 100.000 de avorturi, dar sub influența dezvoltării tehnicii medicale - în special a ecografiei, și-a schimbat poziția. Scârbit de această practică a devenit un luptător vehement împotriva avorturilor. A început să scrie, să vorbească, să facă întâlniri publice pro life. De la el avem un film care se numește „Strigătul mut”. Este vorba de o imagine video a unui avort.

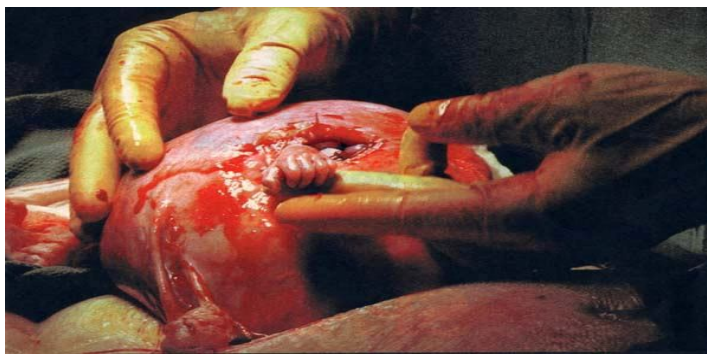
5. *Copilul nenăscut este o persoană distinctă și cu un suflet uman viu*

Părintele fetologiei moderne, Dr. A. Liley, observa ca „același copil pe care-l îngrijim înainte și după naștere, poate fi bolnav înainte de naștere, având nevoie de diagnostic și tratament ca și oricare alt pacient”. Însă dacă este același copil și același pacient înainte și după naștere, atunci este la fel de uman înainte, precum este după naștere.

Îngrijirea medicală modernă a făcut posibil ca nou-născuții prematuri să trăiască în afara uterului cu mult mai devreme - unii feteși de 20 săptămâni au supraviețuit. Însă dacă sunt umani atunci când ies din pântecul mamei la cinci luni, atunci ar trebui să fie umani și dacă stau acolo. În acest caz, nu mai există temeiuri pentru uciderea lor până la nouă luni, lucru pe care legea multor state îl permite. Această contradicție este deseori dramatizată într-un spital modern unde, într-o încăpere membri personalului se grăbesc să salveze un prematur născut la cinci luni, în timp ce în încăperea alăturată alți membri ai personalului ucid (prin avort) un copil.

O extensie foarte convingătoare a acestui argument s-a consumat la sfârșitul anului 2005 în SUA. Este vorba despre un argument adus de către „chirurgia intrauterină”

"Aceasta este cea mai impresionantă fotografie făcută vreodată. A fost făcută de un fotograf american, în timpul unei operații de coloana, efectuată pe un făt, aflat în uterul mamei în a 23-a săptămână. Fotografatul nu se gândea, ca va realiza cea mai importantă fotografie din viața lui, scopul inițial fiind doar documentarea operației de coloana. În timp ce fotografatul Paul Harris fotografia procesul operației, efectuate în clinica de chirurgie a Universității Vanderbilt din orașul Nashville, Tennessee, el a reușit să immortalizeze momentul în care copilul și-a ridicat mâna din uterul mamei și a prins degetul medicului.

Fotografia a cutreierat deja lumea, în Irlanda fiind principalul argument împotriva legalizării avortului. Mănuta care a cucerit întreaga lume, este al lui Samuel Alexander, cine s-a născut la 28 decembrie, 2005. Dacă ne gândim, ne dam seama cât de vulnerabilă este viața unui om. Medicii au fost siguri că fătul nu ar fi supraviețuit în afara uterului, de aceea au decis să-l opereze în interiorul uterului. După operație uterul a fost închis la loc, astfel încât fătul să se dezvolte în condiții normale.

Prezenta fotografie este considerată cea mai importantă fotografie din domeniul medicinei. Samuel este cel mai tânăr pacient care a fost supus unor astfel de operații. Probabil Samuel Alexander Arms într-o zi va avea posibilitatea să-și strângă mâna doctorului Brunner, de data asta înafara uterului mamei."

5) Metode de avort

Sunt cel puțin șase metode.

a) *Chiuretarea prin vacuum*

Metoda se aplică la sarcinile timpurii. Mama este dilatăta uterin, iar apoi printr-un aspirator special, copilul este absorbit.

b) *Chiuretajul.*

Este metoda cea mai comună, cea mai cunoscută. Ce este chiureta? Este un instrument ca o lingură care are marginile tăioase, zimțate. Cu obiectul acela copilul este tăiat bucăți și apoi este reasamblat ca să vadă dacă nu cumva a rămas în interior ceva care să ducă la septicemie.

c) *Dilatație și vacuum.*

Este o metodă combinată, folosită în cazul sarcinilor care sunt în luna a treia, a patra. Cu ajutorul unui dispozitiv este prins capul și umerii copilului, zdrobit, iar apoi cu aspiratorul tras afară.

d) *Histerotomia.*

De fapt este o cezariană, dar nu în scopul salvării vieții ci în scopul avortului.

e) *Pastila avortivă.*

f) *Inducere chimică.*

Este vorba de o substanță numită prostaglandin care este indusă în pânțelele mamei, în placenta, sarcina cade, copilul se naște forțat și au fost situații când copilul avortat plângea, iar medicii ca să evite posibilele traume pentru mamă, introduc copilul într-un vas cu apă sau acizi în scopul înecării lui.

6) Situații tulburătoare

a) *Copii nedorți și sărăcia*

b) *Mama este bolnavă mintal și fizic*

Un profesor i-a întrebat pe studenții săi cum ar proceda în următoarea situație: „Tatăl suferă de o boală grea, mama este tuberculoasă, au deja patru copii. Primul este nevăzător, al doilea a murit, al treilea este surdo-mut, iar al patrulea este tuberculos. Mama este gravidă și așteaptă cel de-al cincilea copil. S-ar recomanda în acest caz întreruperea sarcinii. Majoritatea studenților au spus da. La aceasta profesorul a spus: Știați oare că prin decizia voastră, l-ați fi omorât tocmai pe marele compozitor Bethoven?”

c) *Viața mamei este în pericol*

Mulțumită medicinei moderne avansate, rareori este necesar avortul în vederea salvării vieții mamei. Cu toate acestea, atunci când acest lucru este necesar (în cazul sarcinilor extrauterine), este justificabil din punct de vedere moral să se ia orice măsuri pentru salvarea vieții mamei.

d) *Copilul care se va naște va fi sever malformat*

e) *Sarcină ca urmare a unui viol*

Violul nu este o justificare pentru avort - Violarea mamei nu justifică uciderea copilului. Dacă cel nenăscut este uman, atunci ridicarea vieții acestuia în mod deliberat înseamnă crimă. Iată din nou problema reală a statutului uman al celui nenăscut. Însă făcând apel la simpatie pentru victima violată nu putem evita dreptatea ce trebuie să i se facă victimei avortului.

Avortul nu înlătură răul produs de viol; el adaugă un alt rău. Problema violului nu se soluționează prin uciderea copilului. Trebuie să pedepsim pe făptaș, nu pe copilul nevinovat. Dacă victima unui viol primește tratament medical imediat, atunci concepția poate fi evitată în toate cazurile (pentru că fecundarea nu se produce imediat). Datorită circumstanțelor fizice și psihologice, apar câteva sarcini de pe urma violului. Cifra pentru violul criminal se situează cu mult sub un procent. Însă în acele cazuri în care apare sarcina, cam jumătate din victime doresc să păstreze copilul. Dacă mama nu dorește să păstreze copilul, există o mulțime de oameni care își așteaptă rândul la adoptarea copiilor. Adopția, nu avortul, este alternativa mai bună.

Rezumat și concluzie

Dezbaterile asupra avortului îndreaptă atenția asupra sacralității vieții umane. Atât Scriptura cât și știința, sprijină opinia că viața umană a individului începe în momentul concepției și, atât revelația specială cât și cea generală, declară că este greșit să omori o viață umană nevinovată. Mai mult, aceleași argumente folosite pentru a justifica avortul, pot fi folosite pentru a justifica infanticidul și eutanasia. Toate aceste motive violează sacralitatea vieții umane.

Avortul nu este doar o amenințare a celui nenăscut. Poetul englez John Donne spunea: „Atunci când moare un om, mă simt mai mic, pentru că sunt și eu parte din omenire; de aceea, nu încerca să știi niciodată pentru cine bat clopotele; bat pentru tine”. În România, clopotele bat de peste 4000 ori pe zi, o dată la 20 secunde!

Eutanasia și Infanticidul (în conformitate cu Geisler)

„porunca a VI-a”

Ce ar trebui să facem în cazul în care o persoană neajutorată, prinsă într-un avion în flăcări, ne imploră să o împușcăm? Majoritatea persoanelor cu sentimente umane normale ar împușca un cal blocat într-un grajd în flăcări. De ce nu ar trebui un om să fie tratat la fel de omenește ca și un animal? Sau când se naște un copil monstruos de malformat se și respirația i se oprește dintr-o dată, este oare doctorul obligat din punct de vedere moral să-l resusciteze? Oare nu s-ar da dovadă de o mai mare îndurare dacă ar fi lăsat să moară? Sau poate că un om are o boală incurabilă și este menținut în viață doar cu ajutorul unui aparat. Dacă aparatul este oprit, omul va muri; dacă trăiește, va fi doar un fel de existență „vegetativă”, artificială. Acestea sunt multe situații similare, în care problema etică este eutanasia și infanticidul. Când este oare „omorârea din milă” un lucru justificabil, dacă este vreodată?

1. Eutanasia activă: luarea vieții pentru a se evita suferința

Eutanasia înseamnă „moarte bună” (sau fericită). Există două feluri de eutanasi: activă și pasivă. Prima înseamnă ridicarea vieții pentru a se evita suferința, iar ultima înseamnă doar a permite apariția morții pentru evitarea suferinței. Eutanasia poate fi voluntară sau nu. În primul caz, pacientul consimte să moară, iar în al doilea caz nu. Moartea poate fi cauzată de propria persoană sau de o alta. În primul caz avem o formă de sinucidere, iar în al doilea caz, avem de-a face cu omucidere.

Cei care se supun morții inițiate de om pot fi tineri sau vârstnici. În primul caz avem de-a face cu un infanticid, în al doilea caz moartea este numită eutanasi. În această secțiune discuția se va referi la eutanasi, sau la ridicarea intenționată a vieții, acțiune făcută de omul în cauză sau de un altul, indiferent dacă cel în cauză este tânăr sau bătrân. Nici una dintre aceste feluri de moarte nu este una naturală; ele sunt nenaturale. Nu sunt rezultatul unui proces natural, ci sunt morți inițiate uman.

Cuvântul eutanasi oferă actului o conotație pozitivă. Este o încercare de a avea parte de o moarte fericită sau lipsită de durere. Motivul de bază al acestui lucru este evitarea suferinței, de obicei a celei de natură fizică.

Argumente în favoarea eutanasiei active.

Supporterii eutanasiei active oferă următoarele argumente în favoarea ei.

a. Există un drept moral de a muri cu demnitate

Se spune că fiecare are dreptul de a muri cu demnitate și că acest lucru este parte a ceea ce înseamnă a avea un fel de viață umană. Moartea este parte a acestei vieți, chiar dacă este ultima. Însă o moarte înceată, dureroasă și lipsită de milă nu este o moarte demnă. Mai degrabă, este o moarte care dezumanizează, o moarte asemănătoare cu cea a unui animal (sau ca a unor vegetale în unele cazuri). Astfel, susținătorii eutanasiei active insistă asupra faptului că este necesar să garantăm omului o moarte demnă. Fără ea, noi, oamenii, nu am putea alege în ce privește propriul destin sau moarte. Nu avem nici un control asupra catastrofei. Suntem doar niște pionieri pe tabla de șah a durerii.

b. Este un act de îndurare pentru cel care suferă

Noi împușcăm caii care sunt blocați într-un grajd în flăcări, pentru a preîntâmpina suferința lor. De ce să nu fim cel puțin tot atât de umani cu oamenii? A nu permite eutanasia înseamnă doar a prelungi suferința. De ce trebuie să perpetuăm mizeria umană? Cel mai plin de compasiune lucru pe care-l putem face este acela de a scoate pe cel ce suferă din mizeria în care se află. Nu este bine să insistăm asupra faptului că omul trebuie să treacă printr-o durere teribilă pentru nimic. Mila dictează că putem alina durerea în cel mai eficient și permanent mod posibil, că omul suferind trebuie să aibă parte de o moarte bună.

c. Este un act de îndurare pentru familia care suferă

Pacientul nu este singurul care suferă. Familia suferă și ea. Grăbirea unei morți inevitabile nu doar va ușura o suferință nespuse de grea pentru pacient, dar va ridica și o povară nemăsurată de pe umerii familiei. Sacrificiul lor social și suferința lor psihologică poate fi la fel de mare ca și suferința fizică a celui aflat pe moarte. Astfel, este și un act de îndurare față de familia care „trage la plug”. În 1983, Curtea Supremă din Indiana a fost de acord cu această opinie și a sprijinit dreptul părinților de a lăsa pe „Baby Doe” să moară de foame. Cei care au fost de acord cu decizia, au considerat că acesta era lucrul cel mai plin de compasiune care se putea face.

d. Ușurează familia de greaua povară financiară

Pe lângă povara socială și psihologică, familia poate duce pe umeri o mare greutate financiară. Boala severă poate consuma economiile de o viață, într-o perioadă scurtă de timp. Deseori acestea sunt fonduri de care cei ce supraviețuiesc au mare nevoie pentru a trăi. Alteori boala poate elimina fondurile pentru educația viitoare sau sănătatea întregii familii. Astfel, eutanasia nu este un act de îndurare doar față de cei aflați pe moarte, ci și față de cei vii care sunt responsabil pentru aceștia.

O evaluare a eutanasiei active

a. Nu există dreptul moral de a ucide

Susținătorii eutanasiei spun că există un drept moral de a omorî în mod intenționat o ființă umană inocentă. Însă Biblia spune: „Să nu ucizi” (Ex. ul 20:13). Ei cred că omul are suveranitatea asupra vieții umane, însă Scriptura spune că Dumnezeu este suveran. „Eu dau viață și Eu omor ... și nimeni nu poate să scoată pe cineva din mâna Mea” (Deut. 32:39). Iov spunea: „Domnul a dat și Domnul a luat” (Iov 1:21). Dumnezeu a creat viața umană (Gen. 1:27) și doar El are dreptul de a o lua (Evr. 9:27). Deci greșeala de bază pe care o face eutanasia activă este aceea că încearcă a se ridica deasupra dreptului suveran al lui Dumnezeu asupra vieții. Adepții ei încearcă să se joace de-a Dumnezeu, în loc să rămână la statutul lor de om.

b. Nu se dă dovadă de îndurare atunci când un suferind este omorât

Înainte de toate, argumentul adus în sprijinul eutanasiei, ca și argumentul ce sprijină avortul, este greșit direcționat. Omorârea unui om nenăscut nu evită abuzul copilului; este un abuz al copilului! Tot așa, omorârea nou-născuților malformați și a adulților suferinzi nu evită mizeria umană; ci produce în plus mizeria morții. În al doilea rând, chiar dacă eutanasia evită mai multă suferință, aceasta nu justifică actul în sine. Scopul nu scuză mijloacele; le justifică doar pe cele bune. Iar omorârea celor nevinovați nu este un act bun; este un act rău (Ex. ul 20:13). În al treilea rând, dacă orice scop bun (evitarea suferinței) justifică mijloacele (omorârea), atunci omorul, avortul și adepții eutanasiei ar putea salva milioane de vieți care sunt luate prin aceste mijloace. Totuși, nici un susținător al eutanasiei nu ar fi de acord cu asta.

c. Se poate învăța mult din suferință

Mare parte din retorica pro-eutanasiei accentuează evitarea suferinței. Suferința este un mare rău ce trebuie evitat cu orice preț, chiar cu prețul vieții celui în cauză. Acesta nu este un punct de vedere creștin asupra suferinței.

Iacov scria: „Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin diferite încercări, ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, pentru ca să fiți desăvârșiți, întregi, și să nu duceți lipsă de nimic” (Iac. 1:2-4). Apostolul Pavel spunea creștinilor din Roma că știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejde (Rom. 5:3-4).

Nefiind nici pe departe un rău ce trebuie evitat cu orice preț, suferința poate fi o vreme de rafinare și de clădire a caracterului (Iov 23:10). Iac. spunea despre suferința lui Iov că „Domnul este plin de milă și de îndurare” (Iac. 5:11). Bineînțeles, „orice pedeapsă deocamdată pare o pricină de întristare, și nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin școala ei, roada dătătoare de pace a neprihănirii” (Evr. 12:11).

d. Viața umană nu poate fi cântărită în bani

Argumentul pro-eutanasiilor referitor la ușurarea de povara financiară, se bazează pe premisa greșită că viața umană se poate cântări în bani. Se presupune, în mod greșit, că noi trebuie să protejăm și să conservăm viața numai dacă ne putem permite. Însă acesta este un punct de vedere materialist, nu moral. Este o confuzie a categoriilor. Nu se poate pune o valoare materială pe o valoare spirituală, cum este viața creată după chipul lui Dumnezeu. Isus a spus: „Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?” (Mc. 8:36). O singură viață umană este mai valoroasă decât orice lucru din această lume (Mat. 6:26). Astfel, a susține că trebuie să luăm viața pentru a economisi bani, înseamnă a avea o viziune distorsionată și materialistă asupra vieții omenești.

2. Eutanasia Pasivă: a permite moartea cuiva pentru a evita suferința

Acum, după ce am explicat și am evaluat eutanasia activă dintr-o perspectivă creștină, este timpul să privim la ceea ce deseori e numit eutanasia pasivă. Există două puncte de vedere distincte cărora li s-a dat acest nume, însă ele trebuie diferențiate.

Eutanasia activă înseamnă a declanșa moartea. Eutanasia pasivă, pe de altă parte, înseamnă a permite moartea. Prima este greșită din punct de vedere moral, însă cea de-a doua ar putea fi corectă din puncte de vedere moral, asta depinzând de retragerea mijloacelor naturale de menținere a vieții sau de retragerea mijloacelor nenaturale de împotrivire la o boală nevindecabilă. Eutanasia pasivă care împiedică mijloacele naturale de menținere a vieții pentru a “permite” moartea, este numită eutanasia pasivă nenaturală. Eutanasia pasivă care împiedică menținerea vieții prin mijloace nenaturale se numește eutanasia pasivă naturală.

Două feluri diferite de eutanasia pasivă

a. Eutanasia pasivă nenaturală

Eutanasia pasivă nenaturală înseamnă a permite cuiva să moară prin oprirea deliberată a mijloacelor naturale de menținere a vieții. Mijloacele naturale sunt metode normale de menținere a vieții, cum ar fi hrana, apa și aerul. Mijloacele nenaturale includ aparate mecanice cum ar fi aparatele de respirat și organele artificiale. În vederea acestei distincții, trebuie subliniat un lucru important: nu toate cazurile de așa-zisă eutanasia pasivă sunt justificate moral din punct de vedere creștin. De exemplu, a determina moartea unui copil prin înfometare este eutanasia pasivă, însă atunci când cineva „permite” ca un copil să moară, acela este responsabil pentru faptul că i-a luat viața. Acest lucru este greșit din punct de vedere moral.

b. Eutanasia pasivă naturală

Pentru că interzicerea hranei, aerului și apei duce direct la moartea copilului, se poate spune că aceasta este omucidere prin neglijență. Pe de altă parte, oprirea mijloacelor nenaturale duce doar indirect la moartea individului. Deci oprirea mijloacelor naturale se aseamănă cu eutanasia activă, pentru că actul determină direct moartea individului. Astfel, atunci când vorbim despre cazuri justificate moral de eutanasia pasivă, ne referim numai la cei care intră în categoria eutanasiilor pasive naturale. Numai în cazurile de boală nevindecabilă ar trebui să se îngăduie unui om să moară natural, prin oprirea echipamentului nenatural de menținere a vieții.

Discutarea eutanasiilor pasive

Dezbaterile asupra eutanasiilor reprezintă în principal o contradicție între diferite puncte de vedere ale lumii. Dintr-o perspectivă umanistă seculară, eutanasia are sens, însă într-un context iudeo-creștin, aceasta este inacceptabilă din punct de vedere moral.

a. Este contrară suveranității lui Dumnezeu asupra vieții

Prin „eutanasia” înțelegem eutanasia activă și eutanasia pasivă nenaturală (cum ar fi moartea prin înfometare). Ambele sunt cauze directe ale morții. Acest lucru este inacceptabil din perspectivă creștină, pentru că

respinge suveranitatea lui Dumnezeu asupra vieții omenești. În conformitate cu Biblia, Dumnezeu este Creator și proprietar al tuturor lucrurilor (Gen. 1:1; Ps.24:1). El a făcut pe oameni după chipul Său (Gen. 1:27) și îi consideră răspunzători față de El pentru viața umană.

Numai Dumnezeu este suveran asupra vieții. Și pentru că viața umană este asemenea chipului Său, el i-a atribuit o mare valoare socială. Numai Dumnezeu a creat viața umană și El este singurul care are dreptul de a lua viața unui inocent. Eutanasia este o încercare de a de la Dumnezeu dreptul suveran asupra vieții umane.

b. Este împotriva sacralității vieții umane

Nu numai că Dumnezeu este suveran asupra vieții umane, dar viața umană în sine este sacră. Este făcută după chipul lui Dumnezeu (Gen. 1:27). Datorită acestui fapt, este greșit a omori o ființă umană nevinovată. Când vărsarea de sânge și violența au umplut pământul, Dumnezeu l-a nimicit printr-o revărsare de ape (Gen. 6:11) și apoi a instituit guvernarea umană, cu autoritatea de a decide asupra pedepsei capitale. Motivul pentru acest lucru a fost exprimat în mod explicit de Dumnezeu: „Dacă varsă cineva sângele omului, și sângele lui să fie vărsat de om; căci Dumnezeu a făcut pe om după chipul Lui” (Gen. 9:6). Viața umană este sacră și creată după asemănarea lui Dumnezeu. Din acest motiv, întotdeauna este greșit a blestema o altă ființă umană (Iac. 3:9).

Spre deosebire de animale, ființele umane sunt ființe morale raționale (Col. 3:10; Iuda 10). Ele se aseamănă cu Dumnezeu și sunt moral responsabile față de El (Gen. 2:16-17). Pot fi sfinte, așa cum Dumnezeu este sfânt (Lev. 11:44) și sunt îndemnate să ajungă la perfecțiune morală, așa cum „Tatăl din ceruri este desăvârșit” (Mat. 5:48). Datorită sacralității vieții umane, Dumnezeu a interzis oamenilor să se omoare unii pe alții, căci astfel l-ar ataca, în mod indirect, pe El însuși.

c. Este o formă de sinucidere sau crimă

Scriptura este categorică atunci când proclamă faptul că omorul este un lucru greșit. Una din Cele Zece Porunci spune, „Să nu ucizi” (Ex.19:12-13). Pedepsa pentru încălcarea acestei porunci este moartea (Ex.19:12-13). Pentru că sinuciderea este o formă de omucidere, și ea intră sub incidența acestei prohibiții împotriva crimei. Sinuciderea este atât o respingere a suveranității lui Dumnezeu asupra vieții, cât și un atac dat sfânteniei vieții. Nu contează dacă este vorba despre viața proprie sau a altuia; viața este creată după asemănarea cu Dumnezeu, iar El este suveran asupra ei. Eutanasia este voluntară sau nu. Însă indiferent dacă este declanșată de persoana proprie sau de altcineva, este totuși o formă de omucidere. Oricare ar fi cazul, Biblia o interzice.

d. Produce vinovăție în familie și societate

Decizia de a înlătura aparatul de menținere a vieții celui iubit este o grea povară de purtat, chiar și atunci când, așa cum se întâmplă în unele cazuri de eutanasi pasivă indirectă, ar putea fi justificată din punct de vedere moral. Însă atunci când este un act deliberat inițiat uman, care are scopul de a lua o viață pe care Dumnezeu, în suveranitatea Sa, nu a ales să o ia, atunci povara de vină este grea. O societate care permite omorârea celor nevinovați, fie ei tineri sau vârstnici, va purta pe umeri povara grea de vinovăție.

Discutarea eutanasiei pasive naturale

Ridicarea vieții unui om prin eutanasi este un act greșit din punct de vedere moral, indiferent cât de bine intenționate sunt motivele acestui act. Întotdeauna este greșit să iei în mod intenționat viața unui om în felul acesta. Cu toate acestea, nu este întotdeauna greșit a lăsa pe unii să moară, în special dacă aceasta este o moarte naturală. Bineînțeles, interzicerea hranei și a apei astfel încât omul să moară de foame, este crimă, chiar dacă prin definiție avem de-a face cu o formă de eutanasi pasivă. Aceasta pentru că interzicerea acestor elemente naturale de menținere a vieții duce direct la moarte. Însă rămâne deschisă întrebarea „când este corect din punct de vedere moral să interzicem mijloacele nenaturale de menținere a vieții și să îngăduim cuiva a muri în mod natural?”

a. Câteva diferențe importante

Așa cum deja am văzut, ridicarea vieții unui om prin infanticid sau eutanasi nu este niciodată un act corect, însă a permite cuiva să moară nu este întotdeauna un lucru greșit. Dacă „permetem” unei persoane să moară prin oprirea deliberată a hranei și apei, atunci aceasta este crimă, chiar dacă e numită eutanasi „pasivă”. Și asta pentru că acțiunea duce direct la moarte. Însă oprirea mijloacelor nenaturale de menținere a vieții nu este întotdeauna greșită. Mai rămâne să discutăm la modul precis unde se poate trage linia de demarcație între cazurile justificate de eutanasi pasivă și cele care nu sunt.

Nu este niciodată corect să luăm viața sau să interzicem mijloacele obișnuite de menținere a vieții, cum ar fi hrana, apa și aerul. Singurul caz în care este justificată lăsarea unui om să moară este cel în care oprim mecanismele nenaturale de menținere a vieții, sau cazurile de boală nevindecabilă.

b. Linii călăuzitoare în vederea deciziei

Există momente în care folosirea eroică a unor mijloace nenaturale este o piedică, nu un ajutor, pentru procesul natural al morții, care se află sub oblăduirea mâinii suverane a lui Dumnezeu (Ecl. 3:2; Evr. 9:27). Asta se întâmplă când, prin eforturi umane extraordinare, se încearcă prelungirea morții de fapt, nu prelungirea vieții. Când mecanismele artificiale de menținere a vieții interferează cu procesul natural al morții și nu afectează cu nimic viața naturală a omului în cauză, atunci folosirea lor este greșită. Înseamnă a te opune mâinii lui Dumnezeu, care este implicată în fiecare proces al morții.

A ține în viață cu ajutorul unui aparat un comatos cu o boală incurabilă atunci când acesta nu-și mai poate reveni, este un lucru inutil. De fapt, acest act ar putea fi privit ca unul lipsit de etică, pentru că se opune procesului morții naturale pe care Dumnezeu l-a rânduit. Dumnezeu a rânduit o moarte pentru fiecare (Gen. 2:16-17; Rom. 5:12). El a declarat că există limite naturale ale vieții (Ps. 90:10). Eforturile extraordinare depuse pentru a lupta cu limitele stabilite divin ale mortalității noastre, lucrează de fapt în opoziție față de Dumnezeu.

De obicei cea mai importantă decizie aceea de a pune un astfel de om la aparatele de menținere a vieții. Uneori acest lucru nu e necesar și mai târziu creează o dilemă etică, în sensul că se pune problema deconectării aparatelor. Viața a devenit atât de mecanizată, încât tehnologia și-a creat propria moralitate, una nouă. Descoperirile științifice care au făcut ca prelungirea vieții să devină posibilă au prelungit totodată și procesul morții; tehnologia este o binecuvântare mixată. Astfel, în ce privește conectarea sau nu a unui om la aparatele de menținere a vieții, trebuie luată o decizie morală importantă încă din stadiul incipient.

Cine ia aceste decizii cruciale de deconectare sau de conectare a lui la un aparat de menținere a vieții? Iată câteva linii călăuzitoare.

Boala trebuie să fie incurabilă - Nu trebuie să lăsăm pe cineva să moară dacă avem la dispoziție mijloace de salvarea a vieții sale. Dacă este posibil, situațiile care pot fi corectate, trebuie corectate. Dacă procesul bolii nu este ireversibil, atunci nici măcar eutanasia pasivă naturală nu este justificabilă.

Pacientul are drept de veto - În primul și primul rând, dacă pacientul este conștient și rațional, atunci el are drept de veto asupra oricărei decizii de a-și prelungi viața prin mijloace artificiale. Dacă pacientul nu este conștient, toate celelalte lucruri fiindu-i indiferente, ar trebui să i se respecte dorința pe care a avut-o înainte, în această problemă. Dacă pacientul nu este conștient și nici nu și-a exprimat anterior dorința în această problemă, atunci cei care sunt responsabili pentru el trebuie să ia o decizie. Pe scurt, se pot lua decizii reprezentative, însă nu substitutive, în ce privește procedurile de supraviețuire.

O decizie colectivă - Însă cine ar trebui să ia decizia dacă ceilalți nu se pot hotărî? Biblia spune că în unirea mai multor păreri există înțelepciune (Num. 35:30; Prov. 24:6). Pentru că decizia are implicații de ordin spiritual, legal, moral și familial, cel mai înțelept ar fi să se ia în considerare toate aspectele. Iar decizia nu ar trebui luată până când nu se primește consimțământul din partea pastorului, medicului, avocatului și membrilor familiei. Însă chiar înainte de aceasta - roagă-te. Dumnezeu ar trebui să fie consultat primul, înainte ca o decizie să fie luată în discuție. El este suveran și supranatural. Voia Sa poate fi vindecarea, iar El așteaptă ca noi să cerem (Iac. 4:2; 5:14-15). Dumnezeu poate să facă minuni și, ar trebui căutat în primul rând pentru cel care suferă. Însă dacă după rugăciune fierbinte și repetată, știința medicală nu mai poate face nimic și nu este nici voia lui Dumnezeu să facă un miracol, atunci trebuie să rămânem asigurați că harul lui Dumnezeu este suficient (2 Cor. 12:9).

O evaluare a eutanasiei pasive naturale în bolile incurabile

Chiar și în acest sens circumscris al eutanasiei pasive limitate există câteva probleme semnificative. Cele mai proeminente se referă la semnificația termenului „irecuperabil” (ireversibil) și al expresiei „mijloace nenaturale”.

a. Ce înseamnă a muri?

Definiția termenului „irecuperabil” este importantă pentru luarea deciziei, pentru că îngreșează ocaziile legitime când se apelează la interzicerea mijloacelor extraordinare. În termeni practici, o condiție (stare) este „irecuperabilă” atunci când nu se mai cunosc mijloace medicale disponibile în vederea corectării injuriei sau procesului bolii care duce la moarte. Cu alte cuvinte, din punct de vedere medical nu există speranță de vindecare și moartea omului este doar o problemă de timp. Din punct de vedere medical asta înseamnă că nici chiar cele mai bune mijloace nenaturale (mecanice) nu vor opri moartea.

b. Care sunt mijloacele nenaturale?

Mijloacele naturale includ hrană, apă și oxigen. Mijloacele nenaturale ar include un aparat de respirat, o inimă artificială, sau un aparat pentru rinichi. Cu toate acestea, lucrurile care nu intră în categoria aceasta, cum ar fi alimentarea pe cale intravenoasă, măștile de oxigen și antibioticele, pun o problemă. Chiar dacă alimentarea pe cale intravenoasă nu este naturală în sensul că este produsă de natură, nu este totuși nici pur artificială, pentru că este hrană, iar hrana este un mijloc natural de menținere a vieții. Astfel, a opri cuiva alimentarea pe cale intravenoasă, ar putea fi același lucru cu a-l lăsa să moară de foame. Același lucru s-ar aplica în ce privește oxigenul oferit artificial. În aceste cazuri, moralitatea deciziei va fi condiționată de disponibilitatea tehnologiei. Evident, dacă nu este disponibil un echipament special, atunci nu mai există nici obligația de a-l folosi. Același lucru este valabil în cazul oricărei

tehnologii și medicații. Eforturile eroice de folosire a mijloacelor artificiale nu reprezintă o îndatorire morală atunci când cineva are o boală incurabilă.

c. Oare nu dăm dovadă de cruzime atunci când nu ușurăm durerea prin moarte?

Oare nu se întâmplă ca unii oameni să sufere atât de intens încât numai moartea să le poată ușura durerea? Nu este crud a refuza să le ușurăm teribila durere? Ca răspuns pot fi spuse câteva lucruri. Mai întâi, Biblia oferă un răspuns la această întrebare. Solomon scria: Dați băuturi tari celui ce piere și vin celui cu sufletul amărât; ca să bea să-și uite sărăcia, și să nu-și mai aducă aminte de necazurile lui. (Prov. 31:6-7)

Cu toate că băuturile tari sunt condamnate pentru că determină beția (Prov. 20:1; Is. 5:11), se recomandă celor care sunt pe moarte, astfel încât să le ușureze suferința. Pe scurt, Biblia recomandă ca celui aflat pe moarte să i se dea o injecție, nu să fie împușcat (reduc la tăcere). Cel aflat pe moarte ar trebui să primească un sedativ (injectabil), nu un glonț.

d. Ce se întâmplă dacă calmantele grăbesc moartea?

Uneori tratamentul folosit pentru ușurarea durerii grăbește moartea. În acest caz, avem de-a face cu folosirea nejustificată a eutanasiei pasive? Nu în mod necesar. În astfel de cazuri se poate invoca principiul dublului efect. Când două efecte, unul bun și unul rău, derivă din aceeași acțiune, responsabilitatea noastră morală este de a alege pe cel mai bun. Efectul rău este doar un însoțitor concomitent necesar al acțiunii bune care se face; nu există o culpabilitate morală pentru el. De exemplu, atunci când este necesar să amputăm un picior cangrenat, vom avea două efecte. Primul, viața individului poate fi salvată. Al doilea, trupul va fi mutilat și handicapat. Însă această consecință rea a amputării se datorează încercării de a salva viața omului. Tot așa, uneori durerea este atât de mare încât medicina consideră necesar să o calmeze, chiar dacă va grăbi moartea. Pacienții mor uneori de pe urmă unei intervenții chirurgicale, însă potențialele beneficii depășesc ca greutate riscul.

e. Există dreptul de a refuza tratamentul?

Multe dileme morale sunt create prin decizia de a conecta pe oameni la aparatele mecanice de salvare a vieții. Este greșit din punct de vedere moral să refuzi acest gen de tratament? Ca răspuns la această întrebare, ar trebui să se facă o distincție importantă - diferența între intervenția aplicată în vederea desfășurării naturale a vieții și menținerea vieții pe cale artificială. Cu siguranță, în majoritatea situațiilor, este greșit din punct de vedere moral a refuza tratamentul care ar putea salva viața unui om. Salvarea vieții este o scop esențial al serviciului medical. A refuza tratarea tăieturilor și rănilor care ar putea pricinui moartea unui om înseamnă sinucidere. Acestea sunt tratamente medicale obișnuite, uzuale. Problema se pune atunci când e vorba despre un tratament extraordinar ce implică mecanismele de menținere a vieții sau de prelungire a ei.

În timp ce acceptarea tratamentului în vederea reabilitării este o obligație morală, nu există o obligație absolută de a accepta tratamentul de menținere artificială a vieții. Ar trebui să acceptăm tratamentul aplicat pentru prelungirea vieții, însă nu e nevoie să acceptăm un tratament care va prelungi mai degrabă moartea decât viața. De exemplu, creștinul nu are îndatorirea morală de a lua o pastilă (acolo unde este posibil) pentru dublarea perioadei foarte scurte pe care o mai are de trăit. Tot așa, nu există nici o îndatorire morală absolută de a urma tratamentul prin dializă sau chiar chimioterapie. Poate fi de dorit, sau chiar un lucru înțelept să accepte un astfel de tratament, însă șl nu este obligat moral s-o facă. Omul poate accepta consecințele naturale ale bolii sale și moartea pe care Dumnezeu i-a hărăzit-o (Gen. 3; Rom. 5). De fapt, cu toții trebuie să facem acest lucru.

Rezumat și concluzie

Eutanasia înseamnă moarte bună sau fără dureri. Eutanasia activă înseamnă a lua viața unui om, iar eutanasia pasivă înseamnă doar a îngădui moartea. Prima este morale greșită din perspectivă creștină, însă a doua poate di acceptabilă moral, atâta timp cât moartea este un proces natural și ireversibil, nu unul nenatural sau reversibil.

Eutanasia naturală pasivă înseamnă a lăsa ca moartea să apară în mod natural, prin oprirea mijloacelor nenaturale de menținere a vieții, cum ar fi aparatele de menținere a funcțiilor cardio-respiratorii. Mijloacele naturale de menținere a vieții includ hrana, apa și aerul. Oprirea deliberată a acestora înseamnă eutanasi pasivă nenaturală, fiind un lucru moral inacceptabil din perspectivă creștină.

Chiar și în eutanasia pasivă naturală, acceptabilă din punct de vedere moral, există decizii dificil de luat. Acest proces ar trebui exersat doar atunci când cineva este pe moarte, fără speranță de reabilitare și, în acest caz, este necesar consimțământul pacientului. De asemenea, decizia trebuie să se ia prin consensul pastorului, medicului, avocatului și familiei. Dumnezeu ar trebui să fie întrebat primul, în mod repetat, prin rugăciuni de vindecare. Iar când cursul morții este ireversibil din punct de vedere medical și nu se întrezărește nici o intervenție divină, atunci e justificabil din punct de vedere moral a opri eforturile nenaturale de prelungire a procesului morții.

Transplantul de Organe

„porunca a VI-a”

Trăim într-o lume în care transplantul de organe nu mai pune nici un fel de problemă din punct de vedere medical. Știința a progresat foarte mult. Cel mai vechi transplant în istoria medicinei, a fost transfuzia de sânge. Apoi vorbim de transplant de măduva spinării sau părți din ea, vorbim despre transplantul de organe perechi: transplant de ochi, transplant de rinichi, transplant de ficat, care se regenerează, transplant de piele, care și ea se regenerează.

Se ridică întrebarea cât este de morală să se întâmple asemenea lucruri. Incidența transplantului de organe cu porunca să nu ucizi intervine atunci când e nevoie de un transplant cu organe vitale unice. Transplantul de inimă, transplantul de stomac. Ce facem în asemenea situații? În 1962 în premieră în Republica Sud-Africană are loc primul transplant de inimă. De unde luăm inima? Nu cumva înainte de a muri omul, îl omorâm noi? Aici este interferența cu porunca să nu ucizi.

1. Posibil donator de organe.

a) Persoane care mor în împrejurări fulgerătoare

Are loc un accident, omul e zdrobit de la piept în jos, plămâni sunt afectați parțial, și în ultimul moment medicii reușesc să ia inima. E un organ care a fost salvat care poate fi dat altuia, care fără el nu poate să trăiască.

b) Persoane donatori voluntari.

c) Apoi o altă posibilă sursă sunt oamenii nimănui

d) Copii sau persoane mature răpite cu scop de recoltare de organe.

Ei aici este vorba de un act criminal, când oameni bogați, merg până acolo că, din dorința de a se salva pe ei, pun la cale răpirea unor copii nevinovați iar după aceea sunt măcelăriți, iar organele vitale sunt preluate în scopul transplantării. Sunt oameni dispuși să cumpere asemenea organe.

e) Fetușii umani sau copii avortați.

f) O altă posibilă sursă este tehnologia medicală.

E posibil ca pe baza ingineriei medicale, în laborator să se crească anumite organe.

g) O altă posibilă sursă pot fi animalele.

Se numește xeno-transplantare și se face de la animalele omnivore.: cimpanzeu, porc etc

2. Aspecte teologice implicate în problema transplantului de organe.

Sunt câteva principii ale Lui Dumnezeu. Întâi de toate:

a) Suveranitatea Lui Dumnezeu.

El este suveran asupra vieții. Domnul dă viața Domnul o ia. În Psalmul 90 stă scris că Dumnezeu este cel care pune capăt zilelor noastre. Psalmul 103,27: „toate aceste viețuitoare Te așteaptă ca să le dai hrana la vreme, le-o dai tu ele o primesc, îți deschizi tu mâna ele se satură de bunătățile tale, îți ascunzi tu fața ele tremura, le iei suflarea ele mor și se întorc în țărâna lor, și trimiți tu suflare ele sunt zidite și înnoiești iarăși fața pământului”.

Dumnezeu este suveran asupra vieții. În această circumstanță se ridică o întrebare „Nu cumva oare prin transplant mă opun suveranității Lui Dumnezeu de a lua viața unui om?”

b) Demnitatea omului.

Oamenii sunt făcuți după chipul și asemănarea Lui Dumnezeu. Ființele umane Îl reprezintă pe Dumnezeu în lume. Viața omului este sacră. De aceea a spus Dumnezeu că cine varsă sângele unui om și sângele lui să fie vărsat. Având în vedere principiul demnității vieții umane, oricât ar fi viața aceea de degradată, ea este tot după chipul și asemănarea Lui Dumnezeu și ea trebuie apărată. Acesta este un argument care pro transplant, pro viață.

Considerând demnitatea vieții umane e foarte important de unde se iau organele. De exemplu dacă cineva este omorât numai ca să i se ia organele prin eutanasiu, este crimă. La fel și copiii malformați. La fel și copiii avortați. Este încălcat principiul demnității și sanctității vieții umane.

c) Sacralitatea vieții umane.

Viața umană este demnă și sfântă. Demnitatea vieții umane ne îndeamnă la respect, iar sacralitatea vieții umane ne chemă la reverență. Nu ne închinăm înaintea vieții umane, dar viața omului e făcută după chipul și asemănarea Lui Dumnezeu. Cine se atinge de viața unui om este condamnat de Domnul. Viața umană este considerată sfântă. Având în vedere asta înțelegem că transplantul de organe, în condiții foarte bine precizate, despre care vom vorbi mai târziu, este un act de binefacere plăcut înaintea Lui Dumnezeu.

d) *Mortalitatea vieții.*

Consecința căderii în păcat este moartea. Oamenii mor. Dumnezeu a pus hotar vieții umane. În Psalmul 90,7 „anii vieții noastre este de 70, pentru cei mai tari 80”. Oricum viața umană are capăt, și uneori este greșit din punct de vedere moral să te interpuși, să încerci să oprești moartea, s-o eviți.

e) *Caritatea față de viața umană.*

Dragostea este esența moralei creștine. Matei 22:37-39. Isus spune că cea mai mare poruncă este „să-l iubești pe Domnul Dumnezeu tău și pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Dragostea față de semenii, poate să motiveze pe cineva să doneze un organ, și atunci transplantul este Biblic.

3. Întrebări călăuzitoare în problema transplantului de organe.

Avem aici 4 întrebări foarte importante.

a) *De unde e luat organul pentru transplant?*

După felul în care răspundem la întrebarea aceasta vom descoperi că uneori transplantul este moral, iar alte ori este condamnat de Dumnezeu.

b) *Cui aparțin organele recoltate?*

Răspunsul este acesta: „comunității”. Aparține tuturor. Aici apare o întrebare. Cui i se donează acest organ? Ca și principiu fundamental el se donează în funcție de urgența medicală și de starea de sănătate a bolnavului și de condiția financiară a lui. Dacă sunt doi copii bolnavi care, au nevoie de aceeași inimă. Cui o dăm? Au aceeași boală. Sunt la fel de grav bolnavi. Defavorizarea unui posibil beneficiar în transplantul de organe, pe criterii financiare este un lucru imoral

c) *Păcătoiesc împotriva Lui Dumnezeu dacă donez un organ?*

d) *Când începe moartea?*

De ce am pus întrebarea aceasta? Avem un om care suferă un accident teribil. E dus la spital și intră în comă. Pacientul este pus sub aparate medicale și astfel supraviețuiește unei come profunde, acum omul este în stare vegetativă.

Acum problema se pune când începe moartea? S-a spus o vreme că moartea începe cu încetarea respirației. Mai târziu s-a spus ca omul moare când nu mai are puls. Știința a progresat și a spus ca omul moare când activitățile creierului au încetat. Știința iar a progresat și a spus că moartea creierului are trei faze. Întâi moare partea superioară a creierului, scoarța cerebrală, și atunci încetează funcțiile vitale, mișcarea, organele în ele, mirosul, auzul, văzul. A doua fază a morții creierului este moartea părții de legătură dintre creierul mare și creierul mic, inclusiv creierul mic. Dar mai rămâne ceva viu: partea de legătură dintre creierul mic și măduva spinării.

Dacă medicii intervin să ia organele unui muribund înainte ca muribundul să fi murit, este crimă? Întâi de toate trebuie să se constate foarte clar că persoana accidentată sau bolnavă a murit, și după aceea să-i fie recoltate organele în scopul transplantării.

4. Biblia și transplantul de organe.

Cred că în problema transplantului de organe trebuie să ținem cont de următoarele principii fundamentale:

a) *Principiul ultimului efort.*

Isaia 5:4 Domnul întreabă „ce aș mai fi putut face viei mele și nu i-am făcut?”. Aici este vorba de principiul ultimului efort. Facem tot ce putem. Și după ce facem tot ce putem, ne întrebăm „ce aș mai fi putut să fac?”. Principiul „ultimului efort” impune că ar trebui să facem tot ceea ce e moral pentru a salva o viață.

b) *Exemplul Domnului Isus Christos.*

Cum a fost posibilă viața noastră? Scriptura afirmă: „Christos a murit pentru păcatele noastre”. Domnul aduce sacrificiul suprem pentru noi. Dacă ar fi trebuit, pentru mântuirea noastră să facă un transplant de organe, oare nu l-ar fi făcut? Isus a murit pentru omenire, ceva mai puțin decât moartea (cum ar fi un transplant) nu ar fi făcut oare?

c) *Isus Christos încurajează practica medicală.*

Isus a spus „căci cei bolnavi au nevoie de doctori, iar nu cei sănătoși”. Supremul în viață este să dai viață. Pentru un creștin viața biologică nu este darul cel mai de preț. Martirajul este o dovadă clară că viața biologică este mai prețioasă decât Dumnezeu. Domnul Isus Christos în Ioan 15:13 „că nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenul său”. Supremul este dragostea. Și dacă cineva din dragoste, nesilit de nimeni, dorește să facă un transplant, să ofere un organ anume, poate să-l ofere. Romani 5:7 spune că „pentru un om neprihănit cu greu s-ar găsi cineva să moară, dar pentru binefăcătorul său poate s-ar găsi cineva”.

d) Galateni 4,15 conține ideea moralității transplantului

Apostolul Pavel scrie o scrisoare Galatenilor, și în 5,14 spune: „și n-ai arătat nici un dispreț, nici un dezgust față de ceea ce era o ispită pentru voi în trupul meu, dimpotrivă, m-ai primit ca pe un înger al Lui Dumnezeu, ca pe însuși Christos Isus, unde este dar fericirea voastră, căci mărturisesc că dacă ar fi fost cu puțință v-ați fi scos și ochii și mi i-ați fi dat”.

Ceea ce era o ispită pentru ei în trupul lui Pavel era o boală de ochi, și de unde știm acest lucru? Din capitolul 6, unde apostolul Pavel zice așa: „uitați-vă cu slove mari v-am scris cu însăși mâna mea”. Se pare că Pavel nu vedea bine și de aceea el dicta și Timotei, Sila, Silvan scriau. Dar aici, ca să fie o dovadă clară pentru Galateni că epistola este autentică, a scris cu scrisul lui mare.

Dacă ar fi fost posibil din punct de vedere medical să se realizeze un transplant, galatenii ar fi fost dispuși să ofere spre transplantare un ochi pentru Pavel. Atunci nu a fost posibil dar acum este.

Concluzie:

Transplantul de organe este moral în împrejurări în care organele sunt luate pe cale legală de la un donator legal. Dacă cineva este omorât pentru a i se lua organele și date altuia transplantul este vinovat. Organele luate de la copii avortați, de la cei răpiți, de la bătrânii cărora li se face eutanasiu, organe luate prin mijloace preferențiale, cu mită, toate acestea sunt vinovate înaintea Lui Dumnezeu. În altfel de condiții transplantul de organe este biblic.

Sinuciderea

„porunca a VI-a”

2 Samuel 17:23: „Ahitofel, când a văzut că sfatul lui n-a fost urmat a pus șaua pe măgar și a plecat acasă în cetatea lui. Și-a pus casa în rânduială și s-a spânzurat. Când a murit l-au îngropat în mormântul tatălui său”.

Sinuciderea declanșează crize teribile, e o problemă care naște adevărate traume. Vorbind de metodele folosite, acestea sunt nenumărate și multiple. Dintre cele mai întâlnite am notat aici câteva: o supradoză de medicamente, sau aruncatul de la etaj, spânzurătoarea, tăiatul venelor, împușcarea, aruncarea sub tren sau sub mașini. Toate acestea sunt metode pe care cel care ajunge în situații de disperare le alege ca să-și curme viața.

1. Cauzele sinuciderii.

a) problemele cu părinții.

Aici este vorba de copii și tineri. Cerințele părinților sunt adeseori iraționale, restricții fără nici un fel de logică. Copilul e brusc, umilit în fața fraților săi, și atunci el devine un copil traumatizat și alege să se sinucidă.

b) Pierderea cuiva drag este o altă cauză.

Este aici vorba de pierderea unui părinte, a soțului, a soției, a copiilor, a unui prieten, e vorba de un șoc emoțional, sentimental, familial, profesional. Pierderea locului de muncă, pierderea demnității. Cineva l-a făcut de rușine. Așa s-a întâmplat cu Ahitofel. Demnitatea lui de om înțelept a fost călcată în picioare și atunci a spus el: „nu mai are rost să trăiesc”, și s-a sinucis.

c) boală nemiloasă

d) datoriile financiare împovărătoare.

e) Influențe oculte – sectele sinucigăse

f) sentimentele de vinovăție și de rușine.

Căderea într-un păcat grav, neputința de a vedea o alternativă, nu mai simte iertarea Lui Dumnezeu, presiunea psihică resimțită poate determina pe cineva să sinucidă. E vorba de Iuda, care și-a dat seama că l-a vândut pe Isus Christos, conștientizează limpede că Domnul va fi omorât și nu poate suporta gândul acesta, nu se mai poate ierta pe el, și alege să-și curme viața.

g) Complexul de inferioritate și depresia psihică.

Se manifestă în special la adolescenți, dar și la oameni care au ajuns în puterea vârstei.

b) Complexul „eroul de tip viril”

Trăim într-o societate bazată pe concurență. Întotdeauna vor fi unii mai buni decât noi. Sunt oameni care nu pot face față concurenței, stresului, presiunii și pe acest fond aleg să se sinucidă.

2. Semnale de avertizare.

Există un comportament specific din partea celui care vrea să se sinucidă.

- a) Persoana este în special tristă, e deprimată, manifestă dezinteres față de activitățile obișnuite ale vieții. Nu mai are poftă de mâncare, ceea ce-i făcea plăcere cândva nici nu mai interesează, e absentă de pe scena vieții.
- b) Apoi comportamentul este impulsiv. Dacă insiști, strigă la tine, e gata să te lovească. Se enervează dintr-o dată. Pur și simplu refuză să vorbească despre propriile sale probleme.
- c) Ajunge la un moment dat în faza de egoism. Nu-l mai interesează de nimeni, de nimic. Pentru el nu mai există nimic.
- d) Începe să se retragă în sine. Nu mai comunică. Rupe relațiile cu familia, cu prietenii, și mai ales cu activitățile zilnice. Stă toată ziua în pat, sau se plimbă aiurea prin parc. Absent de la toate.
- e) Începe să abuzeze de tutun, de alcool sau de droguri. Sigur, cazurile sunt diferite, dar vorbind la modul general, există un comportament specific.
- f) Apare stresul emoțional și psihic. E emoționat, e fricos, are fobii, se comportă ca o fiară hăituită din toate părțile.
- g) La un moment dat începe să vorbească. Și îți dă anumite aluzii semnificative. Dacă se întâmplă o problemă în familie afirmă: „lasă că n-o să mai fiu o problemă pentru voi, și atunci n-o să mai conteze nimic”. Deja în mintea lui se gândește la sinucidere.
- h) Un alt avertisment este punerea „afacerilor personale în ordine”. E vorba de Ahitofel. A mers și și-a pus casa în rânduială. Îl vezi că începe să facă anumite cadouri prietenilor, și culmea, tocmai lucrurile la care ține cel mai mult. Obiectele ce au anumite semnificații le dă altora. Dacă are copii, îi ia pe genunchi și îi sărută ca și cum ar pleca departe.
- i) Se uită lung după cei iubiți, și brusc, la un moment dat apare o bucurie inexplicabilă. E voios. Bucuria aceasta ar trebui să ne înspăimânte, în mintea omului deja totul s-a încheiat. De-acum e bucuros, e liniștit, nu mai are nimic. Deja s-a împăcat cu sine, e hotărât să se sinucidă. Decizia este luată și el vede în ea o adevărată izbăvire.

3. Ce am putea face ca să ajutăm pe o asemenea persoană?

Trebuie să subliniem câteva lucruri absolut importante:

- a) Citește cu atenție semnalele de avertizare, fii foarte atent la acestea.
- b) Al doilea lucru. Cercetează îndeaproape viața acestei persoane și vezi dacă nu cumva a trecut printr-un șoc privind moartea cuiva drag, dacă nu cumva a fost concediat de la serviciu sau a trecut printr-un șoc emoțional, o despărțire, un divorț sau știu eu ce alte probleme sau șocuri.
- c) Încearcă să discuți cu persoana în cauză. Categoriec că va refuza să vorbească. Rare sunt persoanele acelea care vorbesc. Arată-i multă compasiune, multă bunăvoință.
- d) Când ai convingerea că persoana se gândește la sinucidere, atunci întreab-o: „mai înainte te-ai gândi să te omori?” sau „cât de des te gândești la sinucidere”, sau „ai încercat vreodată să te sinucizi? , când? , cum?” sau „te-ai gândit de data asta ce metodă vei folosi?”.
- e) Nu judeca persoana aceea. N-o condamna pentru gândurile pe care le are.
- f) Fii empatic, înțelegător, încearcă să te transpui, să te pui în pielea aceluia care gândește așa, înțelege-l.
- g) Comunică-i grija și sprijinul tău.
- h) Roagă-te mult pentru el, cheamă și pe alți creștini în ajutor,
- i) Dacă observi că persoana se gândește în mod insistent la sinucidere, ai grijă să n-o lași singură. Sau dacă o lași singură, să fii pe-aproape.

4. Atitudinea Sfințelor Scripturi față de sinucidere.

Din punctul de vedere al Bibliei, sinuciderea este o crimă, este o ucidere și intră sub incidența poruncii să nu ucizi. A-ți lua propria viață este la fel de vinovat ca și a lua viața altuia. Sinuciderea este condamnată în mod specific în Biblie. Biblia ne prezintă câteva cazuri de sinucidere. Abimelec decide să se omoare lângă turnul Tebețului. Apoi Saul, Ahitofel, Iuda ... despre acesta din urmă Domnul Isus Christos a spus: „că mai ar fi fost pentru el să nu se fi născut”.

Sinuciderea este un păcat teribil. De ce este așa de vinovată sinuciderea?

- a) Pentru că întâi, respinge suveranitatea Lui Dumnezeu asupra vieții. Dumnezeu dă viața, și Dumnezeu ia viața. Cine se amestecă în asta, luând viața altuia sau propria lui viață încalcă suveranitatea Lui Dumnezeu. Singurul care este Domn al vieții este Dumnezeu.
- b) Apoi, sinuciderea este un atac asupra sanctității vieții. Viața omului este sfântă. Așa a dat-o Dumnezeu. E făcută după chipul și asemănarea Lui Dumnezeu, iar când eu atentez la viața mea de fapt eu atentez la chipul și asemănarea Lui Dumnezeu în mine, la sfințenia vieții pe care Dumnezeu a pus-o în mine.
- c) În al treilea rând, sinuciderea este vinovată pentru că nimicește trupul, care este templu al Duhului Sfânt.
- d) Apoi, sinuciderea este vinovată pentru că sinucigașul eșuează în a-și asuma responsabilitatea pentru viața pe care i-a dat-o Dumnezeu. Domnul a zis: „nu v-a ajuns nici o ispită care să nu fi fost potrivită cu puterile omenești”. Dumnezeu cântărește în viața noastră circumstanțele și scopul Lui pentru noi este să ne constrângă prin circumstanțele acestea, ca să ne întoarcem la El și să ne pocăim În momentul în care eu mă sinucid, eu refuz să-mi asum responsabilitatea pentru planul pe care Dumnezeu îl are pentru mine.
- e) Sinuciderea este vinovată pentru că ia omului posibilitatea pocăinței. Orice păcat capătă iertarea în condiția pocăinței. Sinuciderea este singurul păcat care rămâne fără posibilitatea pocăinței.
- f) Și ultimul motiv. Sinuciderea afectează și pe cei din jur: familia, biserica, prietenii.

5. Aspecte de graniță sau probleme controversate.

a) *Cât de vinovată este tentativa de sinucidere?*

Tentativa de ucidere este condamnată de lege, dacă eu încerc să ucid pe cineva și nu reușesc, dar este dovedit legal că am vrut să-l omor, sunt condamnat la închisoare. Tentativa de sinucidere nu este condamnată de lege. Este evident că tentativa de sinucidere este vinovată înaintea lui Dumnezeu.

b) *Problema sacrificiului de sine.*

Este sacrificiul de sine sinucidere? E mama care refuză să mănânce din pâine deoarece pâinea e prea puțină, o dă copiilor, și ca urmare moare de inaniție. E vinovată? E cel care într-o barcă cu prietenii fiind, se aruncă în mare pentru a ușura barca și a-i salva pe ceilalți. Sacrificiul de sine este sinucidere? Dacă da, înseamnă că cel mai vinovat „sinucigaș” ar fi Domnul Isus Christos, El care și-a dat viața pentru toți. Sacrificiul de sine nu este sinucidere.

c) *Abuzul de propriul trup este sinucidere?*

E știut că dacă cineva consumă alcool și ajunge la ciroză poate să moară din această cauză. E sinucidere? Să presupunem că Dumnezeu hotărăște ca cineva să trăiască până la 70 de ani - fumând, trăiește numai 60. Diferența de 10 ani ce e? S-ar putea să fie sinucidere, și de aceea în Scriptură este condamnat orice fel de abuz.

d) *Refuzul îngrijirii medicale poate fi considerată sinucidere?*

E un om bolnav, e bătrân, moartea e aproape, și zice: „pe mine să nu mă mai duceți la spital, eu la spital nu mă mai duc!” , „Eu cred în Domnul Isus, toată credința mea e pusă în El, eu știu că Domnul mă vindecă, și dacă mă vindecă slavă Lui, iar dacă nu, cu moartea tot sunt dator”. Și moare. E sinucidere înaintea Lui Dumnezeu? Cu greu am putea afirma asta.

Principiul oamenilor fără Dumnezeu este: „scapă-ți viața”. Ce-a mai înaltă valoare în ochii oamenilor fără Dumnezeu este viața lor, dacă au pierdut viața au pierdut tot. Dar pentru creștini nu viața trupească e cea mai mare valoare, ci mai mare decât viața trupească este cea veșnică. Pavel afirma: „*Căci pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un câștig. Dar dacă trebuie să mai trăiesc în trup, face să trăiesc; și nu știu ce trebuie să aleg. Sunt strâns din două părți: aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine; dar, pentru voi, este mai de trebuință să rămân în trup.*” (Filipeni 1:21-24)

Probabil că pentru credinciosul care a ajuns să aibă conștienta clară că sfârșitul este aproape și consideră că tratamentul medical va împovăra foarte mult familia din punct de vedere financiar, și el, în urma călăuzirii Lui Dumnezeu, refuză tratamentul medical, cu siguranță că nu e vinovat de sinucidere

e) *Putem face slujbă de înmormântare unui sinucigaș?*

Întrebarea este: „dacă Ahitofel s-a sinucis ce au făcut cu el?”. Când a murit l-au îngropat în mormântul tatălui său (2Samuel 17,23). Durere mare este pentru o familie să se sinucidă cineva. Și cred că ar fi o povară în plus să refuzăm să îi facem înmormântarea. O asemenea decizie nu ar fi în spiritul scripturilor și nici în spiritul dragostei creștinești.

f) *Ce se întâmplă cu sufletul sinucigașului?*

Dacă cel care s-a sinucis este necredincios, neîntors la Dumnezeu, e clar că merge în iad. Dar dacă este credincios? Dacă cel care se sinucide îl cunoaște pe Domnul, dar ajunge sub povara unor presiuni, deprimări sau depresii, și-și pune capăt vieții; ce se va întâmpla cu sufletul lui? cum privește Dumnezeu? Există circumstanțe

atenuante? Are vreo importanță neștiința? Dă Dumnezeu anumite circumstanțe atenuante aceluia care trece prin depresii? Mai este responsabil din punct de vedere moral omul bolnav, care în mijlocul durerilor fiind, se aruncă de pe balcon? Unde va merge sufletul lui?

Cel mai cinstit răspuns este: „nu știm”. A face o altfel de afirmație înseamnă a-ți asuma o responsabilitate enormă. Cum gândește Dumnezeu cu privire la un sinucigaș este o întrebare nerevelată în Sfânta Scriptură. Răspunsul este nedescoperit.

Cunoaștem, și ceea ce cunoaștem putem afirma: sinuciderea este vinovată înaintea Lui Dumnezeu. Este vinovată ca și crimă, ca o atentare la suveranitatea Lui Dumnezeu, la sfințenia vieții, la chipul și asemănarea Lui Dumnezeu în viața noastră, și la pacea celor din jur. Toate aceste lucruri le știm, dar ce se întâmplă unui sinucigaș înainte de a se omorî asta nu știm ... asta o știe doar Dumnezeu. Poate că i s-a îmbolnăvit creierul, poate că nu mai e responsabil moral, boala are un asemenea efect asupra lui încât își pierde mintea. Singurul care știe ce se întâmplă e Domnul.

Probleme biomedicale (în conformitate cu Geisler)

„porunca a VI-a”

Tehnologia a creat noi probleme de ordin etic. Fecundarea artificială, sarcini în eprubetă, mame surogat, transplant de organe, recoltarea de organe, combinarea genelor și clonarea, sunt realități medicale. Acum nu se mai pune problema că pot fi realizate; problema este dacă ar trebui să fie realizate. Din nou punctele de vedere pot fi despărțite în două categorii: o abordare secular umanistă și o perspectivă iudeo-creștină. Există dezbateri în interiorul fiecărei tabere, lucruri care vor ieși la iveală pe măsură ce se derulează discuția.

1. O perspectivă creștină asupra eticii biomedicale: slujirea lui Dumnezeu

În timp ce abordarea umanistă a eticii biomedicale este aceea de „joacă” cu Dumnezeu, abordarea creștină se referă la folosirea progresului medical în scopul slujirii lui Dumnezeu. Umaniștii cred că omul este suveran asupra vieții; creștinii susțin că Dumnezeu este suveranul. Asta nu înseamnă, bineînțeles, că tehnologia și medicina nu au nici un rol în îmbunătățirea vieții umane. Înseamnă mai degrabă că noi nu le folosim cu scopul de a crea viață umană. Ele ar trebui folosite pentru a cultiva, nu pentru a controla ceea ce Dumnezeu a dat.

Există o diferență marcantă între abordarea creștină și cea umanistă a eticii biomedicale. Creștinii cred că Dumnezeu este suveran asupra vieții; umaniștii cred că omul este suveran. Astfel, creștinii consideră că noi trebuie să-l slujim pe Dumnezeu, nu să ne jucăm cu El. Tratamentul ar trebui să fie întotdeauna voluntar, nu obligatoriu. Sarcina medicinii este de a îmbunătăți viața, nu de a o crea. Scopul nostru este cel modest, de utilitate genetică, nu cel grandios, de fabricare genetică. Noi lucrăm în cooperare cu natura, nu avem control asupra ei. De fapt, noi ne conformăm naturii ca și creație a lui Dumnezeu; nu căutăm să avem putere asupra ei ca și creație a noastră. Pe scurt, rolul legitim al creștinului în domeniile biomedicale este terapeutic, nu eugenic.

2. Principii teologice de bază pentru etica biomedicală

După ce am examinat diferența dintre abordarea creștină și cea umanistă asupra chestiunilor biomedicale și după ce am expus câteva dintre erorile principiilor umaniste, haideți să expunem câteva dintre principiile de bază implicate în abordarea creștină a acestor probleme.

a) Suveranitatea lui Dumnezeu

Primul și cel mai important principiu este acela al suveranității lui Dumnezeu asupra vieții. Dumnezeu a creat fiecare făptură vie (Gen. 1:21) și ființele omenești după chipul și asemănarea Sa (Gen. 1:27). Dumnezeu controlează atât viața cât și moartea. El dă viață și tot El o ia (Iov 1:21). Din țărână suntem și în țărână ne întoarcem (Gen. 3:19). Domnul omoară și tot El învie (Deut. 32:39). Noi nu suntem ai noștri, ci ai Lui. Astfel stând lucrurile, oamenii nu au dreptul de a căuta controlul asupra vieții umane, de a încerca să „progreseze” evoluția sa, sau de a o drege din punct de vedere genetic.

b) Demnitatea omului

Un alt principiu important pentru etica biomedicală creștină este demnitatea omului. Oamenii sunt făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu (Gen. 1:27). Ei sunt coroana creației Sale. Ființele omenești îl reprezintă și se aseamănă cu Dumnezeu. Din acest motiv omorul este o crimă atât de odioasă, pentru că este o distrugere a portretului lui Dumnezeu. Din acest motiv a instituit Dumnezeu pedeapsa capitală pentru crimele capitale (vezi capitolul 11), spunând: „Dacă varsă cineva sângele omului, și sângele lui să fie vărsat de om; căci Dumnezeu a făcut pe om după chipul Lui” (Gen. 9:6). Ființele omenești au o astfel de demnitate încât este greșit până și a le blestema, pentru că au fost făcute „după asemănarea lui Dumnezeu” (Iac. 3:9). Această demnitate a vieții umane include trupul, care trebuie îngrijit (Ef. 5:29) și chiar îngropat cu respect, anticipând învierea sa finală (1 Cor. 15).

c) *Sacralitatea vieții*

Viața umană este demnă și sacră. Prima caracteristică îndeamnă la respect; cea de-a doua îndeamnă la reverență. Asta nu înseamnă că viața omenească ar trebui să primească închinare, ci doar că ar trebui considerată sacră. Viața omenească nu ar trebui adorată așa cum este Creatorul, însă ar trebui respectată ca fiind creația Sa. Oamenii nu sunt Dumnezeu, însă sunt asemenea lui Dumnezeu. Noi am fost făcuți „cu puțin mai prejos decât ființele cerești (Ps. 8:5), însă am fost și „încununăți cu slavă și cinste”. Pentru că Dumnezeu este sfânt (Lev. 11:44), iar noi suntem făcuți după asemănarea Sa (Gen. 1:27), într-un anumit sens împărtășim și noi această asemănare morală. Această sacralitate a vieții, așa cum reflectă ea caracterul lui Dumnezeu, este baza unei poziții „pro-life”, de la concepție la moarte. Indiferent cât de rău ar putea fi desfigurată viața umană, ea se aseamănă totuși cu Dumnezeu și merită să fie tratată în conformitate cu sacralitatea ei.

d) *Mortalitatea vieții*

Un alt principiu endemic pentru o abordare creștină a chestiunilor biomedicale este mortalitatea umană. Aceasta este o lume decăzută, iar consecința căderii este moartea. Lui Adam i s-a spus despre pomul cunoștinței că atunci când va mânca din el, va muri cu siguranță (Gen. 2:17). Apostolul Pavel adăuga: „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit ...” (Rom. 5:12). Astfel, „oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evr. 9:27). Moise vorbea despre limitele vieții umane atunci când a spus, „anii vieții noastre se ridică la șaptezeci de ani, iar pentru cei mai tari, la optzeci de ani” (Ps. 90:10). Pe scurt, există limite la viața umană în această lume. Omul este muritor, iar încercările omenești de a evita moartea sau de a o birui, sunt inutile și greșite.

e) *Caritatea față de viața omenească*

Dragostea este esența eticii creștine, căci Isus a spus că aceasta e cea mai mare poruncă: prima, aceea de a iubi pe Dumnezeu, apoi aceea de a iubi pe celelalte ființe omenești ca pe noi înșine (Mat. 22:37-39). Astfel, este necesar să aplicăm această dragoste față de ființele umane în fiecare domeniu al responsabilității etice, inclusiv în chestiunile biomedicale. Dragostea creștină (agape) nu este dragoste egoistă. Ea vine de la Dumnezeu, care este dragoste (1 In 4:16) și trebuie direcționată către ceilalți (In 15:13). Este o responsabilitate pe care o avem față de Dumnezeu (Mat. 25:45) și față de toți cei mai puțin norocoși decât noi. Dragostea nu este un sentiment sau o atitudine goală. Ea este întrupată în porunci specifice. Isus a spus: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele” (In 14:15). Astfel, creștinul apelează atât la Scriptură pentru călăuzire în chestiunile bioetice, cât și la alte subiecte morale.

3. Câteva probleme de bază

Pentru că deja am discutat avortul și eutanasia și transplantul de organe nu le vom include aici.

a) *Chirurgia genetică*

Chirurgia genetică este acum o posibilitate. Este însă permisă? Aici răspunsul depinde iarăși de modul ei de abordare, dacă este o încercare de a corecta și restaura viața așa cum a creat-o Dumnezeu, sau de a încerca să o reconstruim în felul în care noi o dorim. Oare chirurgia este corectoare sau creatoare? Procedura în cauză are ca scop menținerea vieții pe care Dumnezeu a creat-o, sau reconstruirea unei vieți în felul în care omul o dorește? Dacă chirurgia este aplicată cu scopul de a repara, nu crea, atunci este moral permisă. Dumnezeu a creat ființe omenești perfecte și vrea ca noi să fim atât de perfecți pe cât putem fi, chiar și într-o lume decăzută ca cea în care trăim.

Mai există încă un tip de chirurgie genetică, care este greșită din punct de vedere moral, din perspectivă creștină. Dumnezeu a creat „bărbat și femeie” (Gen. 1:27). Faptul că li s-a spus să se reproducă după felul lor (v. 28), trebuia înțeles în sensul că urmașii trebuiau să fie bărbați și femei. Din acest motiv, chirurgia genetică pentru schimbarea sexului unui om este o practică greșită. Oricare ar fi tendințele noastre psihologice sau sociologice, ar trebui să le aducem în conformitate cu modul în care Dumnezeu ne-a făcut.

b) *Detectarea și selectarea sexului*

Acum este posibilă cunoașterea sexului celui nenăscut, cu mult înainte de naștere. Astfel, este posibilă alegerea sexului dorit. Este acest lucru corect din punct de vedere moral? În lumina principiilor creștine expuse mai sus, răspunsul adecvat pare a fi: detectarea sexului, da; alegerea sexului, nu. Nu este nimic rău a cunoaște dinainte dacă copilul este băiat sau fată. Mai devreme sau mai târziu vom ști oricum. Știința a făcut posibilă cunoașterea mai din timp a sexului. Știința a făcut posibilă cunoașterea mai din timp a multor lucruri - furtuni, cutremure, cicloane, uragane. Puțini resping această cunoaștere, însă nici nu trebuie să o folosim în scopuri rele.

Există un pericol inherent în metodele de detectare a sexului: ele devin deseori mijloace de alegere a sexului. Din nefericire, singurul mod de a selecta sexul dorit după ce a fost detectat, este avortul, iar acesta este greșit din punct de vedere moral. Deci dacă cineva alege să cunoască sexul copilului înainte de nașterea lui (și nu este obligat să o facă), este la fel de obligat moral să-l și accepte din mâna suverană a lui Dumnezeu. Alegerea sexului înainte de

concepție nu este în mod necesar greșită din punct de vedere moral, însă poate fi vătămătoare, atât din punct de vedere social, cât și psihologic.

c) *Fecundarea artificială*

Există două forme de fecundare artificială: fecundarea artificială făcută de soț și fecundarea artificială făcută de un donator. Se pare că nu există nici o obiecție morală validă din punct de vedere creștin în ce privește prima formă. Îndată ce omul acceptă premisa că este permis din punct de vedere moral a corecta impedimentele în vederea împlinirii poruncii lui Dumnezeu de propagare a vieții, fecundarea artificială făcută de soț pare a se potrive în această categorie. Dacă nu, atunci omul va trebui să aducă argumente și împotriva altor operații corective, incluzându-le aici și pe cele de restaurare a vederii.

Uneori Ex 4:11 este citat ca apărare a acceptării tuturor imperfecțiunilor noastre, chiar dacă ele sunt corectabile. Dumnezeu a spus lui Moise: „Cine face pe om mut sau surd, cu vedere sau orb? Oare nu Eu, Domnul?” Cu toate acestea, a folosi în acest fel versetul de față înseamnă a-l scoate din context și a ignora alte versete ale Scripturii, mai clare. Înainte de toate, versetul este descriptiv, nu prescriptiv. El descrie situația așa cum este ea, nu neapărat așa cum ar trebui să fie. În al doilea rând, în context, este o afirmație despre abilitatea lui Dumnezeu de a birui aceste dificultăți, nu despre inoportunitatea de a o face. Dumnezeu a spus asta lui Moise pentru că acesta se plângea lui Dumnezeu că nu este suficient de elocvent pentru a împlini porunca ce i-a fost dată, aceea de a vorbi lui Faraon (versetul 10). În al treilea rând, dacă corectarea orbirii și surzaniei ar fi fost un lucru greșit, atunci Isus a păcătuit deseori atunci când a vindecat tocmai aceste imperfecțiuni (In 9; Mc. 7).

Fecundarea artificială făcută de donator ridică câteva chestiuni morale ce nu sunt implicate în fecundarea artificială făcută de soț. Unii spun că acesta este „adulter prin imputernicire”, pentru că sperma nu provine de la soțul femeii. Cu toate acestea, obiecția de față este puțin deplasată, pentru că nu se produce un act sexual cu un alt bărbat, nici nu este vorba de dorință trupească. Alții consideră că principiul unității trupesti este opus fecundării artificiale realizate printr-un donator, însă doar pentru că noua ființă nu s-a născut în urma relației sexuale între soț și soție, nu înseamnă că cei doi nu sunt „un singur trup” în cadrul relației de căsătorie. De fapt, „un singur trup” este posibil și fără relație sexuală; expresia se referă la intimitatea căsătoriei, nu doar la relația sexuală (Gen. 2:24).

Alții obiectează că în cazul fecundarea artificială făcută de donator, copilul nu este în realitate al soțului, ci doar al soției. Însă dacă ideea s-ar accentua, atunci am avea și un argument împotriva adopției, unde copilul nu este nici al soțului, nici al soției.

În cele din urmă, unii obiectează datorită folosirii unui act autosexual în obținerea spermei necesare fecundării. Cu toate acestea, dacă obținerea spermei se face în contextul unei relații maritale, obiecția este deplasată. Înainte de toate, în cadrul căsătoriei actul nu este nevoie să fie autosexual; poate fi mutual. În al doilea rând, atâta vreme cât actul este făcut fără intenții de dorință trupească față de altă femeie decât cea proprie, obiecția își pierde tăria. Masturbarea este greșită ca formă de dorință trupească și în cazul în care este făcută în afara relației maritale. De asemenea, nu este un lucru necesar atâta timp cât există alte alternative, cum ar fi abstenența și căsătoria.

Moralitatea fecundării artificiale în limitele căsătoriei nu se extinde în mod automat și la cei necăsătoriți. De exemplu, Biblia nu recomandă ca un credincios să se căsătorească cu un necredincios (1 Cor. 7:39) și totuși interzice divorțul de un partener necredincios (v. 12). Tot așa, putem vorbi despre familiile cu un părinte, asta datorită morții sau datorită altor împrejurări. Însă acest tip de familie nu este tocmai ideal și în acest cadru nu ar trebui promovată fecundarea artificială. Astfel, maternitatea prin însămânțare artificială în cazul lesbienelelor sau persoanelor necăsătorite nu este idealul lui Dumnezeu pentru un cămin. Copiii au nevoie de un tată și o mamă. Și pentru că Dumnezeu poartă de grijă în mod special de femeile care au avut soț (văduve) (Deut. 14:29; 1 Tim. 5:9), Biblia deplânge în mod repetat lipsa unui tată (Ps. 10:18; 82:3). Căminele lipsite de un tată sunt tragedii ce trebuie evitate, nu modele de încurajat.

d) *Mame surrogat*

Chiar și pentru creștinii care acceptă însămânțarea artificială, mamele surogat ridică câteva dintre cele mai dificile probleme. Ele sunt „un pântec de închiriat”, pentru că mama ce poartă copilul nu este soția. Și chiar dacă nu este implicat adulterul, există fără îndoială probleme sociale, legale și psihologice serioase, ce trebuie luate în considerare. Așa cum au dramatizat cazurile juridice, instinctul matern este puternic, iar mama biologică deseori are probleme în a renunța la copil.

Teoretic, maternitatea surogat este doar reversul însămânțării artificiale și este ca și o adopție. În această situație, nu este nimic inherent moral. Cu toate acestea, noi nu trăim într-o lume teoretică. Sunt implicate sentimente umane profunde. Maternitatea surogat poartă cu ea un potențial uimitor pentru exploatarea femeii și degradarea maternității. În ciuda considerațiilor de ordin etic, înțelepciunea ne îndeamnă să credem că adopția este o cale mai bună. Iar dacă avortul la cerere nu s-ar practica, atunci ar exista o sumedenie de copii ce ar putea fi adoptați.

Cu siguranță, maternitatea surogat de conveniență este un lucru greșit. Maternitatea nu este de închiriat, tot așa cum nu este de închiriat nici soția. În această privință, maternitatea surogat nu este mai bună decât prostituția. Dumnezeu a creat un loc pentru sex, cei doi parteneri ai căsătoriei. Și Dumnezeu a creat un loc pentru zămisirea de copii: pântecul soției. Dacă nu putem avea copii, atunci trebuie să ne întrebăm dacă este voia lui Dumnezeu să avem

urmași din propria natură genetică. Poate că există copii ce pot fi înfiați, sau poate că Dumnezeu vrea ca noi să ne îngrijim de copiii lipsiți de părinți.

e) *Fertilizarea in vitro*

Fertilizarea in vitro mai este cunoscută și sub denumirea de fecundare în eprubetă. Sperma și ovulul se unesc într-un vas Petri, iar mai târziu produsul este transplantat în uterul mamei. Mulți copii s-au născut deja ca urmare a acestei proceduri, acolo unde cuplurile nu puteau avea copii. Această procedură se poate aplica, însă apare din nou întrebarea dacă ar trebui sau nu aplicată.

Presupunând că însămânțarea artificială este permisă, întrebarea principală în ce privește fecundarea in vitro din perspectivă creștină se raportează la embrionii „pierduți”. În conformitate cu metodele actuale, majoritatea embrionilor sunt sacrificați pentru a se obține unul care să supraviețuiască. Asta înseamnă că, în mod conștient, cauzăm moartea multor ființe omenești firave, cu scopul de a obține una ce se va dezvolta. Pentru că scopul nu scuză mijloacele, fertilizarea in vitro care risipește embrionii este greșită din punct de vedere moral. Faptul că multe ovule fertilizate natural sunt avortate în mod spontan, nu este relevant, pentru că există o diferență morală semnificativă între o moarte naturală și o omucidere. Fertilizarea in vitro nu este o moarte naturală; este o moarte artificială inutilă. Nu mai spunem că fertilizarea in vitro în scopul cercetărilor și experiențelor pe oameni este de două ori mai greșită.

Bineînțeles, există posibilitatea perfectării metodei, astfel încât să nu se risipească viața omenească, sau să se folosească o formă naturală, prin care sperma soțului să fie implementată artificial în uterul soției. Însă până când acest lucru nu se face, fertilizarea in vitro este greșită din punct de vedere moral.

f) *Prelevarea de organe sau țesuturi*

Există un trafic crescând de organe omenești și țesuturi create cu ajutorul tehnologiei medicale, corespunzătoare cerințelor umane. Organele de la copiii avortați sunt folosite pentru transplant. Țesutul cerebral este utilizat în tratarea bolii Parkinson. Alte fluide ale corpului au și ele valoare medicală. Din nou trebuie să avem grijă a nu intrăm în conflictul „este (se poate)” – „ar trebui”. Nu se pune problema dacă poate fi făcut sau este făcut, ci dacă ar trebui făcut.

Există câteva principii ce au de-a face cu această problemă a prelevării de organe. Cu siguranță, dacă există circumstanțe legitime pentru aceasta, prelevarea nu ar trebui făcută niciodată fără consimțământ informat. Apoi mai există și acest aspect al demnității umane. Un trup omenesc nu este fabrică de chimicale, nici companie farmaceutică. Scopul său nu este acela de a funcționa ca fermă de creștere a organelor, ci ca trup al unei persoane nemuritoare, care se poate închina lui Dumnezeu și-L poate glorifica (1 Cor. 6:19-20).

În timp ce nu există nici o obiecție la donarea de organe după moarte, menținerea trupului în viață doar cu scopul prelevării de organe este contrar demnității și mortalității noastre. Singurul sens în care prelevarea este legitimă, e acela în care ne dăm consimțământul de donator după moarte. Însă a crește embrioni sau a menține trupurile în viață în mod artificial, în acest scop, înseamnă o denigrare a demnității omenești.

g) *Crionica*

Este posibilă înghețarea trupurilor omenești la moarte, cu scopul resuscitării lor ulterioare. Aceasta ar putea prelungi considerabil viața, în special pentru cei care se află pe moarte din cauza unor boli la care se speră că s-ar putea găsi tratamentul. Încă o dată, nu trebuie să ne întrebăm dacă se poate face așa ceva, ci dacă ar trebui să se facă. Se poate și se face, însă ar trebui oare s-o facem? Răspunsul creștinului este negativ, din câteva motive.

Nu există nici o dovadă că un om poate fi adus înapoi la viață prin această metodă. Chiar dacă trupul ar putea fi resuscitat biologic, nu există nici o dovadă că persoana care îl ocupa se va întoarce. Biblia pare a indica faptul că atunci când omul își părăsește trupul (Filip. 1:23; 2 Cor. 5:8), numai Dumnezeu poate aduce pe om înapoi în trupul său, iar El va face aceasta la înviere (In 5; 1 Cor. 15; Apoc. 20). Scopul ce stă în spatele acestei proceduri este dorința de a evita eventualitatea mortalității umane. Însă Biblia spune clar că Dumnezeu a dat fiecăruia o moarte (Rom. 5:12; Evr. 9:27) și a limitat durata vieții noastre (Ps. 90:10). Încercările de a evita sau de a nega moartea nu vin de la Dumnezeu (vezi Gen. 3-4). Ar trebui să acceptăm limitele vieții naturale și finalul morții naturale, fără a ne angaja în încercări zadarnice de evitare a ei.

h) *Clonarea*

„Copia la indigo” a ființelor umane este posibilă din punct de vedere genetic. Fiecare celulă din trup are tiparul acelei vieți. Astfel, este posibilă, din punct de vedere teoretic, producerea unui geamăn identic, prin paternitate non-sexuală. Clonarea deja a fost făcută pe unele animale. Dat fiind motivul umanist de urmărire a progresului științific, se poate ca cineva să aplice tehnologia avansată pentru a crea o clonă umană. Din punct de vedere creștin, există obiecții serioase în ce privește clonarea. Înainte de toate, înseamnă a te juca cu Dumnezeu, nu a-L sluji pe Dumnezeu. Violează principiul fundamental că noi suntem doar custodele vieții umane, nu creatorul ei. Aceasta este culmea mândriei umane, turnul tehnologic al lui Babel (Gen. 11:1-2). În al doilea rând, clonele ar genera probleme psihologice fără precedent și probleme sociale legate de identitate și rivalitate între persoanele de același

fel. În al treilea rând, clonarea trece peste mijloacele lăsate de Dumnezeu de propagare umană, fertilizare în uterul unei mame. În acest sens, este o negare a sacralității sexului, pe care Dumnezeu l-a creat, l-a sfințit și ordonat (Gen.1:28; Evr. 13:4). În al patrulea rând, este un alt mod de evitare a mortalității, prin crearea unui „geamăn” identic care să trăiască după moartea omului, acest lucru continuând la nesfârșit. Deci chiar dacă ar fi posibilă clonarea omului, acest lucru ar fi inadmisibil.

i) Combinarea genelor

Acum este posibilă producerea unor noi feluri de organisme biologice prin combinarea genelor unuia cu cele ale altuia. Acești hibridi de laborator deja au fost brevetati. Una dintre aceste „super organisme” (pseudomonas) construite în mod artificial, se spune că ar avea un rol deosebit în eliminarea unor mari cantități de ulei, deoarece se hrănește și se înmulțește în ulei. Se au în vedere multe alte utilizări ale lor, inclusiv în tratamentele medicale, producția mai mare de alimente, purificarea mediului, animale mai folositoare și chiar ființe omenești mai productive!

Combinarea genelor are câteva probleme serioase. J. Anderson amintește câteva dintre acestea în excelenta sa carte, Genetic Engineering (Ingenieria genetică). Mai întâi, există probleme științifice serioase, care includ posibilitatea creării unor organisme scăpate de sub control, noi boli și chiar crearea unui dezechilibru în delicatul aranjament al lumii microorganismelor. În al doilea rând, există probleme de ordin social și legal. Anderson spune: „Înimeni nu ar spune bun venit răspândirii unei boli infecțioase care să distrugă sistemul de ungere al automobilelor și avioanelor”

În cele din urmă, există câteva probleme etice serioase. Combinarea genelor umane violează câteva principii. Primul, beneficiile anticipate (scopurile) nu justifică mijloacele de atingere a lor. Combinarea genelor este un alt exemplu de etică umanistă de tipul „scopul scuză mijloacele”. În al doilea rând, Dumnezeu a făcut pe om „după chipul Său”. Combinarea genelor este un amestec în categoriile create umane și animale. În al treilea rând, combinarea genelor umane este un exemplu clasic de dorință a omului după suveranitate asupra creației, nu de slujire a ei. Este o respingere a Creatorului și un efort de a remodelare a naturii. Mandatul creației (Gen. 1:28) nu a inclus distrugerea sau reconstruirea a ceea ce a creat Dumnezeu (vezi capitolul 16). Însemna slujire în creație, nu suveranitate asupra ei.

Concluzie

Problemele biomedicale sunt o provocare pentru deciziile etice cruciale. Conflictul de opinie asupra acestor probleme se iscă din contradicția a două puncte de vedere ale lumii, perspectiva secular umanistă și creștină. Prima neagă un Creator, neagă faptul că oamenii sunt creați și neagă obligațiile morale date de Dumnezeu. Oamenii sunt doar animale superioare, cu o inteligență mai mare. Această inteligență ar trebui folosită pentru îmbunătățirea speciilor umane. Astfel, umaniștii seculari favorizează avortul, eutanasia și ingineria genetică.

În contrast cu etica biomedicală umanistă, creștinii cred că Dumnezeu a creat pe oameni după chipul și asemănarea Sa și le-a dat imperative morale în vederea conservării demnității și sfințeniei vieții umane. Astfel, obligația creștinului este de a-l sluji pe Dumnezeu, nu de a se juca cu El. Noi nu suntem inginerii vieții, ci doar custozii ei. Astfel, intervenția medicală ar trebui să fie corectivă, nu creativă. Noi ar trebui să reparăm viața, nu să încercăm a o reconstrui. Tehnologia trebuie să slujească moralitatea, nu invers.

Războiul

Cursul 16

„porunca a VI-a”

Trăim într-o lume a violenței, într-o lume în care războaiele sunt la ordinea zilei. Războiul este o problemă veche, dar și o problemă nouă. Aș vrea să prezint câteva statistici cu privire la istoria războiului. Ultimele 35 de secole de istorie umană, istorie consemnată în scris, 1 din 15 ani a fost pace. În cei 5560 ani de istorie consemnată au fost în lume 14 531 de războaie, adică 2,6 războaie pe an. Din 185 de generații numai 10 au trăit o pace netulburată, restul, război. Din 1900 încoace, ultima sută de ani, în războaie au murit 100 000 000 de oameni, în 100 de războaie, iar în secolul trecut, (de la 1800-1900) au murit doar 3 845 000 de oameni în războaie.

Războiul este o problemă contemporană. Ce avem noi de spus ca și creștini față de problema războiului? Ce am eu de făcut ca și creștin pe front? Care ar trebui să fie atitudinea noastră față de război? Există vreo bază Biblică pentru participarea la un război? Sunt oare toate războaiele vinovate? Ce are de spus Domnul despre război?

1.Războiul în Sfânta Scriptură.

Vorbind de problema războiului Sfânta Scriptură prezintă informații foarte detaliate. Este important ca să facem o distincție între poziția vechi-testamentară și poziția nou-testamentară cu privire la război.

În Vechiul Testament poporul Lui Dumnezeu era format dintr-o singură națiune, popor smuls din robia Egiptului, trecut prin Marea Roșie, trecut prin pustie, și care mergeau să ia în stăpânire o țară pe care le-o dăduse Dumnezeu. Locuitorii Canaanului făcuseră judecați de Dumnezeu datorită nelegiuirilor lor și instrumentul judecății Divine a fost poporul evreu. În Vechiul Testament poporul Domnului era o națiune.

În Noul Testament poporul Lui Dumnezeu nu mai e o națiune, ci formează mulțimea tuturor celor răscumpărați împrăștiați prin toate popoarele lumii. Acum nu mai poți să spui că un anumit popor este în mod exclusiv poporul ales al Lui Dumnezeu.

Având loc această schimbare de nuanță dintre Vechiul Testament și Noul Testament este necesar să privim problema războiului specific în Vechiul Testament și specific în Noul Testament.

a) *Războiul în Vechiul Testament.*

În Vechiul Testament nu numai că era aprobat de Dumnezeu, dar era și poruncit de Dumnezeu. În Vechiul Testament existau anumite tipuri de războaie aprobate și poruncite divin.

VT aproba războiul de apărare a celor nevinovați. Să luăm exemple din Sfânta Scriptură:

- În Geneza 14, Avraam luptă în război pentru eliberarea lui Lot
- Apoi în 1 Samuel 13 e vorba de războiul lui Saul cu filistenii, război aprobat și chiar inițiat de către Domnul.
- 1 Samuel 14 – războiul cu amaleciții
- 2 Samuel 15, războiul lui David cu filistenii
- 2 Cronici 20, Iosafat este atacat de moabiți și amoniți cu o armată de peste 1 milion de oameni. Iosafat pleacă genunchiul înaintea Lui Dumnezeu, și El dă biruință.
- 2 Cronici 32. Ezechia este atacat de către Sanherib, împăratul Asiriei. Dumnezeu a intervenit și într-o noapte îngerul Domnului a omorât 185 de mii de soldați din armata asiriană.
- În Deuteronom 1:6-8, Dumnezeu cheamă pe Israel să lupte împotriva popoarelor din Canaan.
- Cap 3:3, aceeași idee.
- Iosua 6:2-3, Domnul readuce în atenția lui Iosua porunca să nimicească cu desăvârșire pe cei din ținutul țării Canaanului.
- 1 Samuel 15:2-3:

„Așa vorbește Domnul oștirilor: «Îmi aduc aminte de ce a făcut Amalec lui Israel când i-a astupat drumul la ieșirea din Egipt, du-te acum și bate pe Amalec, nimicește cu desăvârșire tot ce este al lui, să nu-i cruți, și să omori bărbații și femeile, copiii și pruncii, cămilele, măgarii, boii și oile». Un război poruncit de Dumnezeu.

Acesta este punctul de vedere al Vechiului Testament. În Vechiul Testament războiul este aprobat și este multe ori provocat și binecuvântat de Dumnezeu.

b) *Războiul în Noul Testament.*

Referințele sunt puține și sunt indirecte. Isus a spus: „Cui te lovește peste obraz, întoarce-i și pe celălalt”. Nu te împotrivi celui ce-ți face rău. Binecuvântați și nu blestemați. Nu vă răzbunați, că răzbunarea este a Domnului. Acesta este exemplul Noului Testament. Totuși, Isus este prezentat ca punând mâna pe bici și izgonind din templul pe schimbătorii de bani și vânzătorii de animale, Apocalipsa îl prezintă călare pe un cal alb în fruntea unor oști cerești.

Noul Testament conține și câteva referiri la armată. Sunt pomeniți câțiva ofițeri romani, oameni cumsecade. Unul a zidit sinagoga, altuia i-a înviat Domnul fiica, altul era sutașul Corneliu, botezat cu Duhul Sfânt. Oameni cumsecade, dar de altfel ofițeri în armata romană, cu soldați în subordinea lor și cu siguranță că au primit și misiuni de război. Interesant este că nu li s-a cerut să părăsească armata.

Într-o altă împrejurare Ioan Botezătorul este întrebat de către niște soldați „ce să facem noi?” și Ioan le zice „nu stoarceți prin forță mărturisire din partea nimănui, mulțumiți-vă cu lefurile voastre”. Se pare că Dumnezeu nu este împotriva serviciului militar. Epistola către Romani aduce o lămurire în plus. În Romani 13 guvernul este prezentat ca venind din partea Lui Dumnezeu și noi trebuie să ascultăm de el, și la un moment dat Pavel spune: „că nu degeaba poartă sabia”.

2. Trei puncte de vedere asupra războiului (în conformitate cu Geisler)

a) Activismul: participarea la război este întotdeauna corectă

Activismul susține că un creștin are îndatorirea de a-și asculta guvernul și de a participa la orice război pentru care acel guvern necesită sprijinul său.

Argumente biblice: guvernul este instituit de Dumnezeu

Scriptura pare a fi foarte categorică asupra acestui punct. Guvernul vine de la Dumnezeu. Indiferent dacă este vorba de domeniul religios sau de cel civil, Dumnezeu este Dumnezeul ordinii și nu al haosului (Gen. 9:6; 2 Cor. 14:33, 40).

Informații vechi testamentale despre Dumnezeu și guvern - Încă de la început, Scriptura declară că omul trebuia să „aibă stăpânire asupra ... oricărei viețuitoare care se mișcă pe pământ (Gen. 1:28). Omul trebuia să fie rege peste întreg pământul. După cădere, i s-a spus femeii: „Dorințele tale se vor ținea după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine” (Gen. 3:16). Atunci când Cain l-a ucis pe Abel, se subînțelege că el nu a înțeles faptul că el era „păzitorul fratelui” său (Gen. 4:9-10). În cele din urmă, când întreaga civilizație antedeluviană a devenit coruptă iar oamenii „au umplut pământul de silnicie”, Dumnezeu a distrus pământul și a instituit guvernarea umană. Dumnezeu a spus lui Noe și familiei sale după potop: „Voi cere înapoi sângele vieților voastre ...; din mâna oricărui om, care este fratele lui”. Căci „dacă varsă cineva sângele omului, și sângele lui să fie vărsat de om; căci Dumnezeu a făcut pe om după chipul Lui” (Gen. 9:5-6).

Pe scurt, Dumnezeu a instituit conducerea umană. Lui Adam i s-a dat coroana de domnie asupra pământului. Iar când răul a devenit de nestăpânit, Noe a primit sabia de reîntărire a conducerii primite. Conducerea vine de la Dumnezeu, atât datorită faptului că ordinea vine de la Dumnezeu, cât și datorită faptului că trebuie să se renunțe la dezordine, din cauza lui Dumnezeu. Oamenii au de la Dumnezeu dreptul de a lua viața oamenilor fărădelege, care au vărsat sânge nevinovat. Guvernul este investit cu putere divină.

Sabia care a fost dată lui Noe a fost folosită de Avraam atunci când s-a angajat în război împotriva împăraților ce au agresat pe nepotul lui Avraam, pe Lot (Gen. 14). Acest pasaj indică aprobarea lui Dumnezeu pentru războaie, care protejează pe cei nevinovați de agresorii lor.

Cu toate că forma specifică a conducerii s-a schimbat pe parcursul Vechiului Testament, există o reiterare a principiului că guvernul vine de la Dumnezeu. În teocrația mozaică, puterile guvernului sunt foarte explicite: „Vei da viață pentru viață, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior, arsură pentru arsură, vânătăie pentru vânătăie” (Ex. 21:23-25). Chiar și atunci când Israel și-a instituit monarhia, contrar planului lui Dumnezeu (1 Samuel 8:7), fără îndoială, Dumnezeu a uns alegerea lor pentru slujba de împărat. Dumnezeu a spus lui Samuel, profetul: „Ascultă-le glasul, și pune un împărat peste ei” (1 Samuel 8:22). Mai târziu, Samuel a spus: „Vedeți pe cel pe care l-a ales Domnul?” (1 Samuel 10:24). Chiar înainte ca David să fie rege, i s-a poruncit să lupte împotriva filistenilor care robeau pe Israel (1 Samuel 23:1).

În ce privește guvernarea națiunilor păgâne, Vechiul Testament declară că „Cel Prea Înalt stăpânește peste împărăția oamenilor și o dă cui vrea” (Dan 4:25). Iar din restul profeției lui Daniel, este clar că Dumnezeu a instituit puternicele guverne ale imperiilor Babilonian, Medo-Persan, Grec și Roman (Dan 2-7). De fapt, indicația este aceea că Dumnezeu a instituit conducerea, oriunde se găsește aceasta. Și pentru că guvernul vine de la Dumnezeu, a nu asculta de guvern înseamnă a nu asculta de Dumnezeu. Astfel, dacă guvernul cuiva îi poruncește să meargă la război, activismul biblic ar susține că omul trebuie să răspundă în ascultare de Domnul, căci Domnul a lăsat guvernul, cu sabia sau puterea de a lua viața.

Informații nou testamentale despre Dumnezeu și guvern - Noul Testament confirmă punctul de vedere al Vechiului Testament, acela că Dumnezeu a instituit conducerea. Isus declară că ar trebui să dăm „Cezarului ce este al Cezarului” (Mat. 22:21). Acea autoritate civilă este dată de Dumnezeu și este recunoscută de Isus înaintea lui Pilat, atunci când spune: „În-ai avea nici o putere asupra Mea, dacă nu ți-ar fi fost dată de sus” (Ioan 19:11). Pavel îndeamnă pe Timotei să se roage și să mulțumească „pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii” (1 Tim. 2:2). Tit este îndemnat să aducă aminte oamenilor „să fie supuși stăpânilor și dregătorilor, să-i asculte” (Tit 3:1). Petru este foarte clar: „Fiți supuși oricărei stăpâniri omenești, pentru Domnul: atât împăratului, ca înalt stăpânitor, cât și dregătorilor, ca unii care sunt trimeși de el” (1 Pt. 2:13-14).

Cel mai cuprinzător pasaj al Noului Testament referitor la relația creștinului cu guvernul se găsește în Romani 13:1-7. Primul verset spune clar că toate guvernele sunt instituite divin: „Oricine să fie supus stăpânilor celor mai înalte căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu”. Astfel, „cine se împotrivesc stăpânirii, se împotrivesc rânduielii puse de Dumnezeu; și cei ce se împotrivesc, își vor lua osânda” (versetele 1-2). Motivul ce se mai invocă pentru ascultarea celui ce conduce este acela că „el este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele tău ... El este în slujba lui Dumnezeu, ca să-L răzbuie și să pedepsească pe cel ce face rău” (versetul 4).

Pavel scrie: „Tot pentru aceasta să plățiți și birurile. Căci dregătorii sunt niște slujitori ai lui Dumnezeu, făcând necurmat slujba aceasta”(versetul 6). În vederea acestui fapt, creștinul este îndemnat: „Dați tuturor ce sunteți datori să dați: cui datorați birul, dați-i birul; cui datorați vama, dați-i vama; cui datorați frica, dați-i frica; cui datorați cinstea, dați-i cinstea” (versetul 7). Ceea ce este în special semnificativ în ce privește acest pasaj al Scripturii, este reiterarea noului testamentală a puterii guvernului de a lua viața omului. Creștinii sunt îndemnați să asculte de guvernator sau împărat, „căci nu degeaba poartă sabia” (versetul 4). Guvernul, cu puterea pe care o are asupra vieții,

este instituit de Dumnezeu și oricine se opune guvernului, se opune lui Dumnezeu. Din aceasta rezultă că, în conformitate cu activismul biblic, omul trebuie să răspundă chemării guvernului său la război, pentru că Dumnezeu a dat autoritatea sabiei autorităților guvernatoare.

Scriitorii contemporani nu au adăugat multe puncte majore la argumentele biblice și clasice în favoarea activismului. Un argument general este acela că este un rău mai mare a nu te opune unui agresor violent, decât a lupta împotriva lui. Acesta ne amintește faimoasa zicală: „Pentru ca răul să triumfe nu este nevoie decât ca oamenii buni să nu facă nimic.” Dacă oamenii buni nu se vor opune celor răi, aceștia vor stăpâni în lume.

Bineînțeles, există o problemă de bază cu poziția activistului, pe care pacifistul se grăbește să o indice, anume că în majoritatea războaielor, ambele părți pretind a avea dreptate. Deseori, fiecare țară pretinde că celălalt este agresorul. Dușmanul este întotdeauna greșit, însă fiecare țară este „dușmanul” celeilalte. În acest punct, activismul convins este obligat să admită că ambele părți (sau țări) implicate într-un război, nu au întotdeauna dreptate. Însă chiar și atunci când o țară este angajată într-un război în mod nedrept, cetățenii săi au îndatorirea de a răspunde la chemarea la arme, pentru că a nu asculta de un guvern, fie el și rău, este un rău mai mare decât ascultarea de guvern într-un război nedrept.

A nu asculta de nici un guvern înseamnă revoluție și anarhie, care sunt rele mai mari decât participarea la război. Activistul convins poate spune că ar fi mai bine să lupți de partea unui sistem rău, decât să contribui, prin neascultare, la dezordine și haos. Iar dacă cineva are îndoieli cu privire la care guvern anume este cel mai bun sau mai drept, atunci trebuie să se mulțumească a asculta de propriul guvern, pe temeiul faptului că acesta este gardianul și educatorul lui. Fie că țara lui este sau nu cea mai dreaptă, omul poate lupta pentru ea, crezând că rezultatul războiului va duce la triumful justiției.

b) **Pacifismul: participarea la război nu este niciodată corectă**

Există multe motive pentru care pacifistul respinge argumentele activistului, iar acestea pot slui atât ca o critică a activismului total, cât și ca o altă parte a dialogului despre război, care obligă pe creștin să-și examineze atât Biblia cât și conștiința, în vederea călăuzirii. Argumentele pentru pacifism sunt de două feluri, biblice și sociale.

Argumentul biblic: războiul este întotdeauna greșit

Argumentul creștinului pacifist împotriva tuturor războaielor conține multe puncte, însă există câteva premise de bază ce stau în spatele tuturor. Una dintre aceste premise se găsește în prescripția biblică, „Să nu ucizi” (Ex. 20:13), iar alta în cuvintele lui Isus, „Înu vă împotriviți celui ce vă face rău” (Mat. 5:39).

i. *Uciderea este întotdeauna un lucru rău.*

În miezul pacifismului stă convingerea că ridicarea deliberată a vieții unui om este întotdeauna greșită. Luarea intenționată a vieții cuiva, în special în cadrul unui război, este un lucru radical greșit. Interdicția scripturală, „Să nu ucizi”, include războiul, pentru că războiul este ucidere în masă. Crima este crimă, indiferent dacă este făcută în cadrul societății proprii, sau se aplică oamenilor dintr-o altă societate.

Pentru că această concluzie contrazice la prima vedere multe cazuri din Scriptură care par a porunci războiul, pacifiștii creștini trebuie să explice motivul pentru care Biblia pare a porunci uneori războiul. Au fost date diferite răspunsuri de către diferiți pacifiști. Unii susțin că războaiele din Vechiul Testament, unde Dumnezeu este prezentat ca „poruncindu-le” (Iosua 10), nu au fost cu adevărat poruncite de Dumnezeu. Mai degrabă, ele reprezintă o stare mai barbară a omenirii, în care războaiele erau justificate prin atașarea la ele a unei sancțiuni divine. Pentru că această opțiune pare a respinge în mod clar autoritatea Vechiului Testament, nu este o alternativă viabilă pentru un creștin evanghelic. Unii pacifiști sugerează că aceste războaie erau unice, în aceea că Israelul acționa ca un instrument teocratic în mâinile lui Dumnezeu. Acestea nu erau cu adevărat războaiele lui Israel, ci războaiele lui Dumnezeu, așa cum se vede din miracolele pe care Dumnezeu le-a făcut pentru a le câștiga (vezi Iosua 6, 10; Psalmul 44).

Alți pacifiști susțin că războaiele din Vechiul Testament nu au fost voia perfectă a lui Dumnezeu, ci doar voia Sa permisivă. Aceasta înseamnă ca Dumnezeu este reprezentat ca poruncind războiul în același sens secundar și concesiv în care a poruncit lui Samuel să-l ungă pe Saul ca rege, cu toate că Dumnezeu nu-l alesese pe Saul rege, ci pe David (1 Samuel 10:1). Războaiele sunt poruncite de Dumnezeu în același sens în care Moise a poruncit divorțul - datorită împietririi inimii oamenilor (Mat. 19:8). Nu înseamnă că Dumnezeu dorește cu adevărat și poruncește războiul, așa cum nu dorește nici neascultarea sau divorțul. Dumnezeu are o cale mai bună decât aceasta, iar calea este ascultarea și dragostea. Dumnezeu ar fi putut să-și atingă scopul în Israel și Canaan fără a recurge la război, dacă ei ar fi fost mai ascultători față de El.

Dumnezeu nu poruncește nici un război. Ceea ce poruncește el cu claritate și fără echivoc este: „Să nu ucizi”. Această poruncă se aplică tuturor oamenilor, prieteni sau dușmani. Toți oamenii sunt făcuți după chipul lui Dumnezeu și, de aceea, este greșit a-i omorâ. Vechiul Testament spune clar că omul trebuie să-și iubească dușmanii (Lev. 19:18; Isaia 34; Iona 4), iar Isus a reafirmat aceasta spunând: „Iubiți pe vrăjmașii voștri ... și rugați-vă pentru cei

ce vă ... prigonesc” (Mat. 5:44). Războiul se bazează pe ură și este intrinsec greșit. A lua viața unei alte persoane este un lucru contrar principiului dragostei și astfel, este fundamental necreștinesc.

ii. *Împotrivirea la rău prin forță este un lucru greșit.*

Strâns legată de prima premiză de bază a pacifismului, aceea că uciderea este un lucru greșit, se află o alta. Nu trebuie niciodată să ne împotrivism răului recurgând la forța fizică, ci mai degrabă ar trebui să folosim forța spirituală a dragostei. Oare nu a spus Isus: “Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău. Ci oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt” (Mat. 5:39)? Oare nu a spus Hristos în acest pasaj că “dacă te silește cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două” (versetul 41)? Creștinul nu trebuie să se răzbune sau să plătească înapoi rău pentru rău, căci răzbunarea este a Domnului (Deut. 32:35). Pavel a scris: “Prea iubiților, nu vă răzbunați singuri; ci lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu ... Dacă îi este foame vrăjmașului tău, să-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea ... Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul prin bine” (Rom. 12:19-21). Creștinul trebuie să nu întoarcă rău pentru rău. “Întrucât atârnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii” (versetele 17-18).

Întâmplarea cu Isus când a izgonit pe schimbătorii de bani din templu, nu este compatibilă cu poziția aceasta, spun unii pacifiști, căci forța fizică (biciuirea) a fost folosită doar asupra animalelor, nu asupra oamenilor. Mai mult, autoritatea pe care Isus a folosit-o, a fost forța proprie și cea a Scripturii, nu aceea a unei bande de ucenici bine înarmați (Ioan 2:15-16). În cele din urmă, pacifiștii susțin că acel fel de forță fizică folosită de Isus în templu nu este nici pe departe o dovadă că Isus ar aplica sancțiuni folosind forța fizică extremă, prin care este ridicată viața oamenilor.

Afirmația lui Isus, “Eu n-am venit să aduc pacea, ci sabia”, nu poate fi folosită pentru a sprijini războiul. Când Isus a poruncit lui Petru, “Pune-ți sabia la locul ei; căci toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri”, El nu definea scopul, ci rezultatul lucrării Sale. El spunea că rezultatul consacrării pentru El va fi “să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mamă-sa și pe noră de soacră-sa” (Mat. 10:35). Aceasta înseamnă că rezultatul lucrării lui Hristos ar fi divizarea familiilor, așa cum ar face-o o sabie (Lc. 12:51), cu toate că nu aceasta a fost intenția venirii Sale.

Pacifismul este dedicat premizei că este un lucru esențial greșit a face uz de forța fizică, cel puțin în ce privește luarea vieții, cu scopul de împotrivire la rău. Aceasta nu înseamnă că pacifistul repudiază orice forță. Înseamnă doar că el crede în afirmarea forței mai puternice, aceea a binelui spiritual, în fața forțelor răului fizic. Pacifiștii cred în principal că Înoi nu luptăm împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva ... duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Ef. 6:12).

Atunci când este strâns la colț de un activist militant și este întrebat dacă ar omori un potențial criminal al soției sale, replica pacifistului consecvent este: De ce să omori un criminal violent și să-l trimiți în pedeapsa veșnică atunci când, permițând criminalului să-i ucidă soția credincioasă, ea va avea ca rezultat fericirea veșnică? Pacifistul mai puțin strict (sau poate unul a cărui soție nu este creștină), ar susține că rănirea sau dezarmarea criminalului ar fi suficientă, însă nimeni nu ar trebui să dorească a ucide nici măcar un criminal.

O altă premiză de bază a pacifismului este aceea că nu există o distincție reală între ceea ce ar trebui să facă un om ca persoană privată și ceea ce ar trebui să facă în calitate de persoană publică. Ceea ce este greșit pentru un om în propria vecinătate, este greșit în orice altă zonă în lume. Îmbrăcarea unei uniforme militare nu anulează responsabilitatea morală a omului. Distincția dintre persoană și poziție este respinsă ca fiind nebiblică și inconsecventă. Nimeni nu este scutit de porunca lui Dumnezeu de a nu ucide, doar pentru că și-a schimbat uniforma. Porunca împotriva crimei nu este abrogată de obligația față de stat. Numai Dumnezeu are putere asupra vieții și morții. Puterile statului sunt sociale, nu capitale. Dreptul de a lua o viață aparține doar Autorului vieții (vezi Iov 1:21). Nici o autoritate umană nu are dreptul de a încălca legea morală a lui Dumnezeu. Într-adevăr, autoritatea pe care o are guvernul derivă din legea morală a lui Dumnezeu.

Argumentele sociale: războiul este întotdeauna greșit

Există argumente sociale puternice împotriva războiului. Nu este cel mai bun mod de soluționare a disputelor între oameni. Un fluviu de sânge omenesc de pe urma războaielor se revărsa de-a lungul istoriei. Relele de tot felul rezultă pe urma războiului: înfometare, cruzime, molime și moarte.

i. *Războiul se bazează pe răul lăcomiei.*

Încă din timpul *Republicii* lui Platon, gânditorii recunoșteau că dorința după lux era baza războiului. Plato observă: “Înu este nevoie să spunem că războiul face bine sau aduce vătămare, ci doar că i-am descoperit originea în dorințe care constituie cele mai rodnice surse ale răului, atât pentru indivizi cât și pentru națiuni.” Într-un alt loc el spune: “Toate războaiele se poartă de dragul acaparării banilor.” Iacov spune: “De unde vin luptele și certurile dintre voi? ... Voi poftiți și nu aveți; ucideți, pizmuți, și nu izbutiți să căpătați” (Iacov 4:1-2). Pavel îl avertizează pe Timotei că “dragostea de bani este rădăcina tuturor relelor” (1 Tim. 6:10). Același crez se află și la baza războiului.

ii. *Războiul are ca rezultat multe rele.*

Relele războiului sunt prea multe pentru a fi discutate aici. Nu există nici un mod pentru a măsura tristețea, durerea și urâciunea războiului. Una dintre cele mai vii descrieri se găsește în capitolul al șaselea din Apocalipsa,

unde Ioan scrie: “M-am uitat și iată că s-a arătat un cal gălbui. Cel ce sta pe el se numea Moartea, și împreună cu el venea după el Locuința morților. Li s-a dat putere ... ca să ucidă cu sabia, cu foamete, cu molimă și cu fiarele pământului” (Apoc. 6:8). Așa sunt rezultatele teribile ale războiului, fără a mai pune la socoteală violul, cruzimea și alte acte de barbarism.

iii. *Războiul naște război.*

Se spunea despre primul război mondial că este războiul ce va pune capăt tuturor războaielor. Însă nici un război până acum nu ne-a scăpat de războaie. Cei oprimați se aliază deseori împotriva opresorilor lor. Multe războaie nu se sfârșesc cu adevărat niciodată; ci doar scad ca intensitate. Războaiele “reci” tind să se transforme în războaie “fierbinți”, iar cele parțiale în războaie la scară largă. Nimic nu oferă cu adevărat o soluționare permanentă a ostilităților. În loc să adune oamenii laolaltă, războiul pare a solidifica dușmănia lor. Războiul pare a incita spiritul răzbunării și a lărgi posibilitatea unui conflict viitor. Poate că tocmai acest sens al inutilității războiului este ceea ce a făcut ca poziția pacifistului să fie adoptată de atâția. Slogane ca “Faceți dragoste, nu război” și “Interziceți războiul”, ca și popularitatea mișcării antinucleare, sunt dovezi ale unei insatisfacții crescânde în ce privește războiul ca mijloc de soluționare a disputelor între națiuni. Până și unii care nu sunt pacifiști prin convingere, sunt gata să riște o dezarmare totală unilaterală, cu speranța că aceasta va determina un răspuns similar din partea dușmanului. “Dați păcii o șansă”, strigă ei într-o încercare disperată de a evita teroarea războiului.

Ca rezumat, pacifistul susține că războiul este atât nebiblic cât și antisocial. Este interzis de Dumnezeu prin porunca de a nu ucide și devine tot mai respigător pentru rasa umană, lucru care denotă semnale tot mai multe de oboseală în lupta continuă a inumanităților dintre oameni.

c) **Selectivismul: este corect a participa la anumite războaie**

Nu toți oamenii se mulțumesc cu patriotismul orb al activismului, ai cărui adepți ar ucide la cerința guvernului, în timp ce strigă: “Este țara mea, așa cum este, bună au real!” Și nu toți sunt satisfăcuți cu o atitudine pasivă, de felul aceleia care a permis lui Hitler să treacă la genocid, fără ca nimeni să ridice măcar o armă pentru a I se împotrivi. Până și pacifistul Dietrich Bonhoeffer, a ajuns să spună în final că Hitler ar fi trebuit asasinat. Din această nemulțumire cu soluțiile ușoare, prin care războaiele sunt declarate drepte sau nejustificate, derivă un alt punct de vedere numit selectivism, care susține că unele războaie sunt justificabile, iar altele nu. Această vedere oferă o alternativă mai mulțumitoare pentru o etică creștină.

3. Când un război poate fi considerat drept?

Activismul pretinde că este întotdeauna corect să ascultăm de guvern în ce privește războiul, iar pacifismul susține că nu este niciodată corect să participăm la război. Selectivismul, pe de altă parte, susține că numai uneori este corect a merge la război. Această afirmație naște o întrebare foarte importantă: Când? Care sunt criteriile unui război drept și cine decide?

Majoritatea susține că singurul război drept este cel defensiv. Augustin spunea că un război drept trebuie purtat și susținut. El dă și câteva condiții în care un război este considerat drept. La 1225-1250, Thomas D’Aquinus, un om considerat cel mai important teolog catolic, considera că războaiele sunt de două feluri: drepte și nedrepte și el ne dă 5 condiții ale unui război drept.

Condiții pentru ca un război să poată fi considerat ca fiind drept:

a). *Când are o cauză dreaptă.*

Asta înseamnă că războiul de agresiune este condamnat vehement. Numai războiul de apărare este considerat legitim.

b). *Intenție cinstită.*

Adică scopul să fie pacea și dreptatea pentru toți cei implicați. Dacă există alte motivații de tipul răzbunare, cucerire, dominație, interese economice, supremație ideologică, războiul acela este considerat nedrept pentru că nu are o intenție cinstită.

c). *Un război considerat drept când recurgerea la el este ultimul mijloc,*

Adică, s-au epuizat toate posibilitățile diplomatice de rezolvare pașnică a conflictelor, toate încercările, toate soluțiile, toate posibilele compromisuri.

d). *Să fie declarat de o autoritate legitimă.*

Adică de guvern. Nu se poate ca un general din armată, sau un om cu influență să declare în nume personal un război drept. Dumnezeu a dat sabia guvernelor, nu indivizilor (Rom. 13:4). Astfel, indivizii dintr-o țară nu se pot implica într-o activitate militară dreaptă fără a avea acordul propriului guvern. Războiul trebuie declarat de către cei

aflați la putere, dacă se vrea a fi un război drept. Bineînțeles, nu orice război declarat de guvern este un război drept. Numai războaiele declarate sunt războaie drepte. Iar Dumnezeu a garantat acest drept de folosire a săbiei numai guvernelor, nu indivizilor (Gen. 9:6; Rom. 13:4).

Aceasta nu înseamnă că indivizii nu se pot proteja cu ajutorul săbiei. Așa cum am văzut, chiar și uciderea în autoapărare este justificată (Ex. 22:2). Cu toate acestea, nici un individ neautorizat nu are dreptul de a-și angaja țara în război împotriva unei alteia. La fel, nici un individ (sau grupare) din cadrul unui guvern nu are dreptul de a declara război împotriva propriului guvern. Dumnezeu nu a dat niciodată sabia individului, pentru ca acesta să o folosească împotriva propriului guvern; ci a dat-o guvernului, pentru a o folosi împotriva cetățenilor certați cu legea.

e). *Un război este considerat drept când are în atenție obiective limitate.*

Adică doar pacea. Nu și distrugerea economiei țării respective. Un război drept trebuie să fie purtat corect. Nu orice act într-un război drept este un act drept de război. Războiul chimic este inuman. Torturarea sau înfometarea prizonierilor este un act greșit din punct de vedere moral. Distrugerea intenționată a femeilor nevinovate și a copiilor, este nejustificată. Bineînțeles, dacă o femeie sau chiar un copil, este parte din armată, atunci ei pot fi înfrunțați cu forța necesară. De exemplu, un copil cu o grenadă de mână sau o bombă legată de el este o țintă militară legitimă. Însă împușcarea copiilor în brațele mamei lor nu este un act drept, chiar dacă este parte a unui război drept.

Biblia vorbește despre acțiunile de război drepte în Deuteronom 20:19, unde Israelului i s-a spus: “Dacă vei împresura multe zile o cetate cu care ești în război, ca s-o cucerești, pomii să nu-i strici, tăindu-i cu securea; să mănânci din ei și să nu-i tai.” Numai pomii care nu aduceau fructe puteau fi tăiați și folosiți pentru lucrări de întăritură (versetul 20). Cu alte cuvinte, ei nu trebuiau să distrugă capacitatea ținutului de susținere a traiului locuitorilor săi după încheierea luptei. Acesta ar fi fost un atac inuman asupra oamenilor, nu un atac drept asupra puterilor aflate în obiectiv.

f). *folosirea mijloacelor minime.*

Ce însemnează aceasta? Efective militare minime. Arme minime, mijloace minime. De ce a fost nevoie ca în al Doilea Război Mondial să se uzeze de arma atomică. Să moară sute de mii de oameni nevinovați? De ce a fost nevoie în războiul din Irak și Iran să se folosească arma bacteriologică? Folosirea acestor arme de ucidere în masă este considerată vinovată.

g). *Imunitatea necombatanților.*

Asta însemnează că bătrânii, femeile, copii și toți civilii sunt protejați într-un război. De aceea chiar și un război care la început e drept și apoi duce la lovirea în civili, devine un război nedrept.

Rezumat și concluzie

Există trei puncte de vedere principale asupra războiului: activismul, pacifismul și selectivismul. Activismul susține că întotdeauna este corect a merge la război, în ascultare de țara a cărei cetățean ești. Pacifismul spune că niciodată războiul nu este corect, iar selectivismul susține că este uneori corect - atunci când războiul este un război drept. Așa cum am văzut, activismul este inadecvat, pentru că nu ar trebui să ascultăm de guvern atunci când ne poruncește să facem ceea ce este greșit din punct de vedere moral. Moașele evreice (Ex. 1), cei trei tineri evrei (Dan 3) și Daniel (Dan 6) sunt exemple biblice de aprobare divină a refuzului de a asculta poruncile guvernului. Mai mult, pacifismul total este insuficient, pentru că trece cu vederea situațiile clare în care Biblia poruncește uciderea în circumstanțe de felul autoapărării (Ex. 22), pedepsei capitale (Gen. 9:6) și apărării celor nevinovați (Gen. 14).

Cu toate acestea, există adevăr atât în activism cât și în pacifism. Activiștii au dreptate atunci când susțin că Dumnezeu a instituit guvernul și i-a dat sabia. Au dreptate când insistă asupra ascultării de guvern, chiar și atunci când este vorba de omor. Cu toate acestea, pacifiștii au dreptate când spun că ar trebui să căutăm pacea și să încercăm a trăi în pace cu toți oamenii. Noi ar trebui să fim împăciuitori, nu oameni ai războiului. Trebuie să recurgem la război numai atunci când toate eforturile de a trăi în pace au eșuat, mai degrabă decât să încercăm a face pace arunci când toate eforturile depuse în război au dat greș. Astfel, selectivismul indică corect nevoia de a pune pe Dumnezeu deasupra guvernului și de a încuraja ascultarea de guvern, păstrând însă o conștiință dreaptă și opunându-ne poruncilor opresive.

Să nu preacurvești – forme de preacurvie

„porunca a VII-a”

Porunca a 7-a este foarte bogată în semnificația ei, societatea în care trăim este clădită pe sexualitate și din acest motiv se impune un studiu atent și detaliat al implicațiilor și semnificațiilor poruncii „să nu preacurvești”.

Porunca a șaptea: aspecte generale.

a. „Dumnezeu l-a creat pe om ca și ființă sexuală”.

Dumnezeu este creatorul sexualității. Ideea aceasta a fost ideea Lui Dumnezeu. El l-a făcut pe bărbat așa cum este bărbatul, și pe femeie, așa cum este femeia. Aceasta a fost ideea Lui Dumnezeu. Scopul cu care Dumnezeu l-a făcut pe om în felul acesta a fost împlinirea emoțională, fizică și spirituală a celor doi, și procrearea: „creșteți, înmulțiți-vă și umpleți pământul”.

Pentru om sexualitatea este un dar din partea Lui Dumnezeu, și nu este nimic rușinos în sexualitate, nu este nimic nedemn în ea. Dumnezeu ne-a creat așa. Când este vorba de sexualitate, consider că părinții au datoria să-și educe copiii. Din ceea ce știu adolescenții despre sexualitate, doar 5% au învățat de la părinți, 45% învățată de la școală, din revistele pornografice, și din filmele indecente care sunt la televizor. Restul de 50% îl învață de la prietenii de aceeași vârstă cu ei. Consider că părinții, mama pentru fiică, tata pentru băiat, au datoria să-și educe copiii în problemele de natură sexuală.

b. „Dumnezeu a creat familia ca și cadru de împlinire a sexualității umane”.

În Genesa este scris că: „omul se va lipi de nevastă-sa și vor fi un singur trup”. Instinctul sexual, ca și celelalte instincte, nu este vinovat în sine. Dumnezeu ne-a dăruit instinctul foamei, setei, somnului etc. În sine, acestea nu sunt vinovate, la fel este și cu instinctul sexual. Nu e păcat să-ți fie foame, dar dacă furi să-ți astâmperi foamea este păcat, tot la fel se pune problema și în cazul instinctului sexual.

Nu e păcat că cineva are instinctul sexual, dar este un păcat grozav să și-l împlinească în afara familiei. Porunca Lui Dumnezeu pentru intimitate este ca ea să aibă loc între soț și soție. În afara poruncii lui Dumnezeu sexul este blestem, frustrare, pervertire, imoralitate.

În cadrul unei familii este binecuvântare și împlinire, este o expresie a voinței Lui Dumnezeu.

c. Scopul poruncii să nu preacurvești.

Primul scop al poruncii a VII-a este apărarea familiei. Dumnezeu este autorul și apărătorul familiei și Dumnezeu vrea să apere familia, pe cei doi soți, și pe copii. Apoi al doilea scop este proclamarea fidelității și castității în cadrul familiei.

Forme de preacurvie

1. Adulterul.

Definiție: relație sexuală cu o altă persoană decât partenerul de viață. Adulterul poate avea loc înainte de căsătorie dar și după căsătorie. Relațiile homosexuale sunt considerate relații adulterine.

a. Terminologia biblică

În Noul Testament există trei termeni care semnifică aproximativ același lucru: curvia, preacurvia și necurăția. Termenii apar în 1 Corinteni 6:9, Galat. 5:19, etc. Unii definesc preacurvia ca fiind relații sexuale extraconjugale, iar curvia ca referindu-se la relații sexuale premaritale

În terminologia grecească avem trei cuvinte cu semnificații ușor diferite:

- *porneia*: curvie, adulter, prostituție, sex, desfrâu.
- *moichea*: preacurvie, adulter.
- *acatarsia*: necurăție, impuritate, întinarea minții, imoralitate sexuală.

b. Diferite forme de adulter

- *Relații sexuale extraconjugale sporadice.*
- *Concubinajul.*
- *Prostituția.* E poate cea mai degradantă formă de adulter. Aici sunt implicați doi factori : atât bărbatul cât și femeia

- *Căsătoria nelegitimă.*

Căsătoria nelegitimă este un păcat, este o formă de concubinaj. Căsătoria după voia Lui Dumnezeu comportă un legământ. În Maleahi cap 3:14 Dumnezeu vorbea poporului Israel pentru că n-au fost credincioși „nevastei tinereții voastre, cu care ai făcut legământ”. Căsătoria este un legământ, un legământ întreit. Întâi este un legământ înaintea Lui Dumnezeu, apoi un legământ înaintea statului, și apoi un legământ înaintea bisericii

- *Prietenia ca și substitut al căsătoriei.*

Ne referim aici la relații sexuale premaritale. Pot fi întâlnite cupluri care trăiesc împreună, beneficiind de relații intime, fără să își asume responsabilitatea căsătoriei. Aici ne referim la așa numitul concept de „căsătorie de probă”.

2. Poligamia

Definiție: Este practica în care un bărbat este căsătorit cu două sau mai multe soții. Poligamia este consecința a căderii în păcat. Este o degenerare a omului. Primul poligam este Lameh, care fost și criminal. Cu timpul poligamia a intrat în structura societăți din vechime.

Scriptura consemnează o serie de căsătorii poligame:

- Iacov căsătorit cu Rahela și Lea
- Elcana – Ana și Penina.
- David – Mical, Abigail și altele.
- Solomon - 300 de soții.

Vechiul Testament nu poruncește poligamia, nu o nici încurajează, ci o tolerează datorită conjuncturilor sociale. VT controlează relațiile poligame în textul „*Dacă-i va lua o altă nevastă, nu va scădea nimic pentru cea dintâi din brană, din îmbrăcămintă, și din dreptul ei de soție.*” (Exodul 21:10)

În Noul Testament avem două texte care subliniază că idealul lui Dumnezeu pentru familie este monogamia și nu poligamia:

- „*Isus le-a răspuns: „Din pricina împietririi inimilor voastre a îngăduit Moise să vă lăsați nevestele; dar de la început n-a fost așa.*” (Matei 19:8)
- „*Dar trebuie ca episcopul să fie fără prihană, bărbatul unei singure neveste, cumpătat, înțelept, vrednic de cinste, primitor de oaspeți, în stare să învețe pe alții.*” (1 Timotei 3:2). Texte similare avem în 1 Tim. 3:12; Tit 1:6.

Există două argumente împotriva poligamiei:

- a. *Rânduiala creației.* Dumnezeu a creat pe Adam și pe Eva ca și cuplu monogam. În acel cuplu chipul lui Dumnezeu a fost desăvârșit. De aici deducem că idealul lui Dumnezeu pentru căsătorie este monogamia. De aici se desprinde ideea că poligamia nu corespunde scopului intenționat de Dumnezeu pentru căsătorie. Monogamia reflectă cel mai bine scopul lui Dumnezeu pentru căsătorie.
- b. *Rânduiala bisericii.* Pavel ne învață că un bărbat poligam nu putea sta în fruntea Bisericii. Dacă standardul înalt pentru conducere exclude poligamia, înseamnă că poligamia nu este voia lui Dumnezeu, ci ea a fost tolerată din considerente de natură socială și culturală.

„*Dar trebuie ca episcopul să fie fără prihană, bărbatul unei singure neveste, cumpătat, înțelept, vrednic de cinste, primitor de oaspeți, în stare să învețe pe alții.*” (1 Timotei 3:2).

Expresia „*bărbatul unei singure neveste*” a fost interpretată în următoarele feluri:

- i. Pavel a vrut să spună că presbiterul trebuie să fie căsătorit
- ii. Concepția romano-catolică susține că episcopul trebuie să fie soțul unei singure biserici
- iii. Un bărbat divorțat și recăsătorit nu mai poate fi ales pentru conducerea spirituală. Unii consideră că și un văduv recăsătorit nu mai poate sluji în conducerea spirituală
- iv. Interpretarea predominantă este că poligamii nu pot ocupa funcții de conducere în Biserică

Discuție: situația misionarilor creștini în țări în care există poligamie. Ce trebuie să facă un bărbat poligam care vrea să devină creștin? Trebuie să divorțeze de toate soțiile în afară de prima? Sau trebuie acceptat în biserică în ciuda statutului sau de poligam

3. Homosexualitate și lesbianismul.

Definiție: Homosexualitatea implică relații intime între bărbat și bărbat. Lesbianismul implică relații intime între femeie și femeie.

Scurt istoric:

- Homosexualitatea este un păcat vechii.
- E păcatul Sodomei și Gomorei.
- Egiptenii, evreii și asirienii aveau legi foarte aspre împotriva homosexualilor.
- Germanii și vizigoții ardeau pe rug homosexualii.
- La greci homosexualismul a fost în floare, la romani la fel.
- În Evul Mediu societatea creștină condamna homosexualismul.
- În 1967 Parlamentul Britanic a legiferat homosexualismul.
- Astăzi avem biserici de homosexuali, pastori și preoți homosexuali.

Argumente împotriva homosexualității

Argumentele împotriva actelor homosexuale se împart în două categorii: biblice și sociale. Argumentele biblice vor fi prezentate mai întâi.

Argumente biblice împotriva homosexualității – (conform lui Geisler)

Există multe argumente biblice împotriva homosexualității, argumente ce sunt implicate în text sau care sunt expuse clar. Argumentul implicit derivă din faptul că Dumnezeu a instituit acte heterosexuale în cadrul căsătoriei, nu activitate homosexuală.

a) Dumnezeu a instituit heterosexualitatea, nu homosexualitatea.

Dumnezeu a instituit relațiile heterosexuale atunci când a creat „bărbat și femeie” și le-a poruncit să nască copii (Gen. 1:27-28). Sexului i-a fost dat contextul familiei, încă de la început. Dumnezeu a spus: „Va lăsa omul (bărbatul) pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa (femeie), și vor fi un singur trup” (Gen. 2:24). Pavel spune clar că „un singur trup” implică relație sexuală (1 Cor. 6:15-17). Scriitorul cărții Evrei proclamă: „Căsătoria să fie ținută în toată cinstea, și patul să fie nespurcat, căci Dumnezeu va judeca pe curvari și pe preacurvari” (Evrei 13:4). Într-adevăr, Cele Zece Porunci declară: „Să nu preacurvești” și „să nu poftești nevasta aproapelui tău” (Ex. 20:14,17). Aceste pasaje spun clar că Dumnezeu a instituit sexul pentru a fi folosit între un bărbat și o femeie în limitele căsniciei heterosexuale.

b) Canaan a fost condamnat pentru un păcat homosexual.

Cu toate că textul nu spune aceasta în mod explicit, se pare că fiul lui Noe, Ham, s-a angajat într-un act homosexual cu tatăl său, acesta fiind beat. Există câteva indicații în Biblie care susțin opinia de față. Expresia *a văzut goliciunea tatălui său* (Gen. 9:22) este folosită și în altă parte, unde sugerează acte sexuale perverse, iar faptul că Ham „a intrat în cortul” lui Noe pentru a-l vedea, poate indica o intenție sexuală perversă. Se pare că aceasta nu a fost o întâlnire accidentală cu tatăl său dezbrăcat. Blestemul aruncat asupra lui Ham datorită acestui lucru a fost un blestem aruncat asupra lui Canaan de fapt, care era fiul lui Ham, nu asupra lui Ham însuși (versetul 26). Acest lucru poate implica faptul că același gen de practici sexuale perverse între tată și fiu existau și în cazul lui Canaan (versetul 24). Faptul că urmașii lui Ham prin Canaan au fost blestemați, indică severitatea păcatului, care a fost mai mult decât o scurtă privire la trupul gol al tatălui său. Și pentru că aveau același sex, actul pervers ce l-a implicat și pe tatăl său gol, a fost prin definiție unul homosexual. În cele din urmă, descendenții lui Canaan, asupra căruia a căzut blestemul, au fost caracterizați printr-o formă sălbatică de homosexualitate și bestialitate (conform Lev. 18:22-29).

c) Sodoma și Gomora au fost condamnate.

Păcatul Sodomei și Gomorei a fost legendar. Până în ziua de astăzi cuvântul *sodomie* este o indicație a păcatului care caracteriza acea cetate. Așa cum s-a spus anterior, păcatul lor nu a fost doar luxul sau lipsa ospitalității, ci homosexualitatea. Oamenii din acel oraș au spus clar lui Lot: „Unde sunt oamenii care au intrat la tine în noaptea aceasta? Scoate-i afară la noi, ca să ne împreunăăm cu ei” (Gen. 19:5). Încercarea lui Lot de a le potoli apetitul senzual prin oferirea fiicelor sale fecioare a dat greș, iar Dumnezeu a distrus cetatea. Iuda a adăugat: „Sodoma și Gomora și cetățile dimprejurul lor, care se dăduseră ca și ele la curvie și au pofțit după trupul altuia, ne stau înaintea ca o pildă, suferind pedeapsa unui foc veșnic” (Iuda 7).

d) Legea mozaică condamna homosexualitatea.

Atât sodoamia cât și bestialitatea erau condamnate de legea Vechiului Testament. Dumnezeu a spus: „Eu sunt Domnul. Să nu te culci cu un bărbat cum se culcă cineva cu o femeie. Este o urâciune. Să nu te culci cu o vită, ca să te pângărești cu ea” (Lev. 18:21-23). Apoi adăugă: „Este o mare mișelie” (versetul 23).

Nu doar că homosexualitatea era un păcat pentru evrei, însă tocmai din acest motiv Dumnezeu a judecat pe Canaaniți. Moise continuă: „Să nu vă spurcați cu niciunul din aceste lucruri, căci prin toate aceste lucruri s-au spurcat

neamurile pe care le voi izgoni dinaintea voastră. Țara a fost spurcată prin ele; Eu voi pedepsi fărădelegea, și pământul va vărsa din gura lui pe locuitorii lui” (versetele 24-25). Legea adaugă: „Căci toți cei ce vor face vreuna din aceste spurcăciuni, vor fi nimiciți în mijlocul poporului lor” (versetul 29).

Este clar, atât din limbajul dur (urâciune, spurcat, mișelie, a vărsa din gură), cât și din pedeapsa capitală hotărâtă, că Dumnezeu considera actele homosexuale drept un păcat foarte serios, iar mânia Sa nu era limitată la iudei, ci extinsă și la păgâni, care practicau aceste perversiuni.

e) *Prostituații homosexuali de la temple erau condamnați.*

Nu numai că homosexualitatea în general era condamnată, dar era condamnată și ca parte a practicilor de la temple. Moise a scris: „Să nu fie nici o curvă din fetele lui Israel, și să nu fie nici un sodomit din fii lui Israel ...căci și unul și altul sunt o urâciune înaintea Domnului, Dumnezeului tău” (Deut. 23:17-18). Însă aici trebuie amintit din nou faptul că actele homosexuale nu erau considerate păcătoase pentru că se asociau cu idolatria. Dumnezeu le „detestă” pentru ceea ce sunt ele, anume, o pervertire a folosirii sacre a sexului heterosexual marital pe care El l-a instituit. Această practică a fost condamnată pe tot parcursul Vechiului Testament.

f) *Homosexualitatea este condamnată în Judecători.*

Unul dintre cele mai grotești și oribile păcate din Vechiul Testament a fost provocat de homosexuali. Când un om din Ghibea a invitat un călător în casa sa, „iată că oamenii din cetate, niște fii ai lui Belial, oameni stricați, au înconjurat casa, au bătut la poartă, și au zis bătrânului, stăpânului casei: „Scoate pe omul acela care a intrat la tine, ca să ne împreunăm cu el” (Judecători 19:22). Omul a spus mulțimii homosexuale: „Vă rog să nu faceți un lucru așa de rău” (versetul 24). Într-o încercare de a-i potoli, el le-a oferit pe fiica sa fecioară și pe concubina acelui om. Așa că acei bărbați au violat-o (pe concubină) și „și-au bătut joc de ea toată noaptea până dimineața; și i-au dat drumul când se lumina de ziuă” (versetul 25). Când bărbatul și-a găsit concubina întinsă în fața ușii dimineața, a tăiat-o în douăsprezece bucăți și a trimis câte o bucată fiecărei seminții a lui Israel. Toți cei care au văzut acest lucru au zis: „Niciodată nu s-a întâmplat și nu s-a văzut așa ceva, de când s-au suit copiii lui Israel din Egipt până în ziua de azi; luați aminte dar la lucru acesta, sfătuiți-vă și vorbiți!” (versetul 30). Este greu de imaginat o mai mare perversitate derivată din homosexualitate decât aceasta. Însă oricât de oribil ar părea violul și consecințele ce derivă din el, Leviții au văzut oferirea concubinei ca pe un lucru mai puțin rușinos decât homosexualitatea (versetul 24).

g) *Profeții condamnav sodomia.*

Actele homosexuale au fost condamnate pe tot parcursul Vechiului Testament. Scriitorul profet al cărții Împărați (probabil Ieremia), vorbește mereu și mereu despre homosexualitate. El scria: „Au fost chiar și sodomiți în țară. Au făcut de toate urâciunile neamurilor pe care le izgonise Domnul dinaintea copiilor lui Israel” (1 Împărați 14:24). Mai târziu, una dintre reformele lui Asa a fost că „a scos din țară pe toți sodomiții” (15:12). Tot așa, Iosafat „a scos din țară pe sodomiții care mai rămăseseră de pe vremea tatălui său Asa” (22:46). Când împăratul Iosia mai târziu, a chemat la o trezire, „a dărâmat casele sodomiților care erau în Casa Domnului” (2 Împărați 23:7). Profetul Ezechiel a vorbit împotriva păcatelor senzuale ale Sodomei, numindu-le „urâciuni” (Ezechiel 16:50). Aici avem același cuvânt folosit pentru a descrie actele homosexuale în Leviticul (18:22-23).

h) *Romani 1 condamnă homosexualitatea printre păgâni.*

Cel mai descriptiv pasaj referitor la actele homosexuale din Biblie este prezentat în Romani 1. Pavel a numit actul homosexual un păcat pentru care „mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer” (versetul 18). Descrierile păcatului homosexualității nu au egal în nici un loc din Scriptură. Este numit „patimă scârboasă”, „necurăție”, „necinste”, „minciună”, „întrebuințare ... împotriva firii”, „rătăcire” (versetele 24-27). Ca rezultat al acestor feluri de practici nelegiuite, Dumnezeu li-a lăsat în voia minții lor blestемate.” Au ajuns „plini de orice fel de nelegiuire, de curvie, de viclenie, de lăcomie, de răutate” (versetul 29).

Scriptura descrie foarte ilustrativ actele homosexuale în următorii termeni: „Din pricina aceasta, Dumnezeu i-a lăsat în voia unor patimi scârboase; căci femeile lor au schimbat întrebuințarea firească a lor într-una care este împotriva firii; tot astfel și bărbații, au părăsit întrebuințarea firească a femeii, s-au aprins în poftele lor unii pentru alții, au săvârșit parte bărbătească cu parte bărbătească lucruri scârboase, și au primit în ei înșiși plata cuvenită pentru rătăcirea lor” (versetele 26-27). Demne de remarcat sunt cele două cuvinte, *schimbat* și *părăsit*, ambele indicând că pentru implicarea în astfel de acte păcătoase s-a făcut o alegere liberă și păcătoasă. Acest lucru respinge afirmația că anumite persoane se nasc cu tendințe homosexuale pe care nu le pot evita.

De asemenea, este important să observăm că actele homosexuale sunt „nenaturale” (împotriva firii) (versetul 26). Ele sunt contrare legii naturale pe care Dumnezeu „a scris-o în inimile lor” (2:15). Astfel, păcatul homosexualității nu este doar o violare a eticii biblice; este o violare a standardului natural moral al lui Dumnezeu pentru toate persoanele de pretutindeni. Căci „toți cei ce au păcătuțit fără lege, vor pieri fără lege ... și ei dovedesc că lucrarea Legii este scrisă în inimile lor” (2:12-15).

i) *Homosexualii nu fac parte din Împărăția lui Dumnezeu.*

În conformitate cu 1 Corinteni 6:9, „nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiții ... nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.” Este evident că aici se face referință la necredincioși, pentru că Pavel spunea credincioșilor din Corint: „...Așa erați unii din voi” (versetul 11). Cu alte cuvinte, nici un credincios nu poate fi caracterizat printr-o astfel de viață. Cu toate că ei pot aluneca în oricare păcat, nici unul care practică încontinuu un stil de viață homosexual nu poate fi un credincios. Căci „oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu” (1 Ioan 3:9).

j) *1 Timotei condamnă homosexualitatea.*

Există un pasaj în 1 Timotei care condamnă homosexualitatea. Pavel spunea că legea a fost dată „pentru ucigătorii oameni, pentru curvari, pentru sodomiți, pentru vânzătorii de oameni, pentru mincinoși, pentru cei ce jură strâmb și pentru orice este împotriva învățaturii sănătoase”. Cuvântul *perveri* este un cuvânt cu un spectru mai larg ce cuprinde și alte păcate sexuale, nu doar „adulterul”. Cuvântul include și actele homosexuale și se traduce chiar „sodomiți” sau „homosexuali”. Contextul în care este folosit și celelalte păcate printre care este enumerat, demonstrează severitatea păcatului sodomiei.

k) *Iuda numește homosexualitatea o perversiune.*

Iuda declară că Dumnezeu a judecat pe îngerii care au păcătuit, legându-i în lanțuri veșnice pentru ziua finală a judecății. El adaugă: „Tot așa, Sodoma și Gomora și cetățile dimprejurul lor, care se dăduseră și ele la curvie și au poftit după trupul altuia, ne stau înaintea ca o pildă, suferind pedeapsa unui foc veșnic” (versetul 7). Și „totuși, oamenii aceștia, târâți de visările lor, își pângăresc la fel trupul, nesocotesc stăpânirea și bățjocoresc dregătoriile” (versetul 8). Aceste pasaje lasă puține îndoieli atât în ce privește natura sexuală a păcatului Sodomei, cât și atitudinea lui Dumnezeu față de actele sexuale pe care ei le făceau.

Deci de la începutul până la sfârșitul Bibliei, păcatul Sodomei este condamnat în mod repetat, pentru aceasta folosindu-se cei mai duri termeni. Dumnezeu îl descrie în termeni dintre cei mai negativi și îl judecă în cele mai categorice moduri. Nu există nici o bază pentru a susține că homosexualitatea este un „stil de viață alternat” acceptabil.

Alte argumente împotriva homosexualității

În plus față de repetatele condamnări biblice ale practicilor homosexuale, există indicații morale și sociale ferme ale aspectului greșit al acestei practici sexuale. Homosexualitatea este contrară folosirii naturale a sexualității unui om. Acest lucru este evident din câteva motive. Nu s-a născut nimeni în urma unei relații homosexuale și nu s-a născut nimeni homosexual. Homosexualitatea se dobândește undeva, pe drumul vieții. Comportamentul homosexual nu este un comportament normal. Numai o mică fracțiune din populație (cam 2-4 procente) au acest comportament anormal. Ex-homosexualii mărturisesc că ei au fost recrutați la acest stil de viață și au renunțat la el în favoarea relațiilor normale heterosexuale și în favoarea unei familii. Din aceste motive este clar că homosexualitatea nu este o stare naturală.

a) *Nici o societate nu acordă homosexualității un statut echivalent.*

Nici o societate, în trecut sau în prezent, nu a acordat vreodată homosexualilor un statut echivalent cu cel al heterosexualelor. Multe societăți nu au privit cu ochi buni homosexualitatea. Cele care au acordat un loc homosexualității au făcut-o doar pentru o clasă limitată și pentru o vreme limitată. Cu toate că unele triburi amero-indiene i-au oferit un loc, acel loc nu a fost unul dezirabil. Mohavii, de exemplu, au schimbat cuvântul pentru homosexual cu acela folosit pentru laș. Această înțelepciune de secole nu ar trebui privită cu ușurință, căci această atitudine virtuală universală între societăți nu a rămas fără o justificare. Orice societate rațională are o atitudine de discriminare față de elementele social indezirabile. Comportamentul social deviant este pedepsit, criminalii sunt trimiși în închisoare, și așa mai departe. Discriminarea rațională este singurul lucru înțelept pe care o societate îl poate face și, așa cum se va vedea, homosexualitatea produce un comportament social indezirabil.

b) *Homosexualitatea este indezirabilă din punct de vedere social.*

Homosexualitatea este asociată cu un întreg mănunchi de caracteristici sociale indezirabile. Studiile psihologice au relevat că există un grad înalt de egocentrism, mândrie, narcisism, masochism și ostilitate asociat cu homosexualitatea. În trupele lui Hitler, de exemplu, a existat un număr disproporționat de mare de homosexuali. Cazurile de molestare a copiilor au implicat de trei ori mai mulți homosexuali decât populație obișnuită. Crimele homosexualilor sunt dintre cele mai violente. Aceste caracteristici indezirabile constituie un prilej de preocupare socială. Ele contrazic afirmația că relațiile acest comportament homosexual este pur privat și, astfel, nu prezintă nici un pericol pentru societate în general.

c) *Nici o societate nu supraviețuiește prin practici homosexuale.*

Societatea depinde pentru existența ei de relații heterosexuale sănătoase. Separat de acest gen de relații, nu ar mai exista homosexuali. Formulată altfel, nimeni nu s-a născut în urma unei relații homosexuale. Heterosexualitatea este

absolut esențială pentru continuitatea rasei umane. Fără ea, întreaga rasă ar dispărea într-o singură generație și în acest sens homosexualitatea este o amenințare pentru continuitatea rasei umane. Nu va fi suficient să se argumenteze că acest lucru nu se va întâmpla niciodată din moment ce nu toți oamenii practică homosexualitatea, pentru că, dacă devine un comportament acceptat de toți, atunci toți l-ar putea practica. Și dacă toți l-ar practica, atunci rasa ar ajunge să se auto-distrugă.

d) *Practicile homosexuale sunt o amenințare a vieții.*

Unul dintre cele mai puternice argumente sociale împotriva practicilor homosexuale este SIDA. Nu mai este un secret că această boală malignă este răspândită prin practici homosexuale. Nici nu mai există vreo îndoială că ea se transmite de la homosexuali la nonhomosexuali cum ar fi hemofilicii, care folosesc în comun ace de seringă, la cadre medicale, la soțiile bisexualilor, și alții. Se presupune că milioane de oameni vor muri ca rezultat direct sau indirect al practicilor homosexuale care transmit acest virus fatal. Boala a atins proporții epidemice. Când bunăstarea fizică a societății este în așa măsură amenințată, este necesar ca societatea să se protejeze împotriva unor practici atât de periculoase pentru viață. Nici o societate rațională nu ar ezita să se apere împotriva altor activități care ar amenința astfel viața cetățenilor săi.

Să nu preacurvești – forme de preacurvie

„porunca a VII-a”

4. Incestul

Definiție: prin incest înțelegem relații sexuale între rude de sânge. Prin rude de sânge înțelegem ceea ce este cuprins în pasajul: „Nici unul din voi să nu se apropie de ruda lui de sânge, ca să-i descopere goliciunea. Eu sunt Domnul. Să nu descopere goliciunea tatălui tău, nici goliciunea mamei tale. Ți-este mamă: să nu-i descopere goliciunea. Să nu descopere goliciunea nevastei tatălui tău. Este goliciunea tatălui tău. Să nu descopere goliciunea surorii tale, fata tatălui tău, sau fata mamei tale, născută în casă sau afară din casă. Să nu descopere goliciunea fetei fiului tău sau a fetei tale. Căci este goliciunea ta. Să nu descopere goliciunea fetei nevastei tatălui tău, născută din tatăl tău. Ți-este soră. Să nu descopere goliciunea surorii tatălui tău. Este rudă de aproape cu tatăl tău. Să nu descopere goliciunea surorii mamei tale. Este rudă de aproape cu mama ta. Să nu descopere goliciunea fratelui tatălui tău. Să nu te apropie de nevasta lui. Ți-este mătușă. Să nu descopere goliciunea nurorii tale. Este nevasta fiului tău: să nu-i descopere goliciunea. Să nu descopere goliciunea nevastei fratelui tău. Este goliciunea fratelui tău. Să nu descopere goliciunea unei femei și a fetei ei. Să nu iei pe fata fiului ei, nici pe fata fetei ei, ca să le descopere goliciunea. Îți sunt rude de aproape: este o nelegiuire. Să nu iei pe sora nevastei tale, ca să-i faci în necaz, descoperindu-i goliciunea alături de nevasta ta, cât timp ea este încă în viață. Să nu te apropie de o femeie în timpul necurăției ei, când este la soroc, ca să-i descopere goliciunea. Să nu te împrenni cu nevasta semenului tău, ca să te pângărești cu ea. Să nu dai pe nici unul din copiii tăi ca să fie adus jertfă lui Moloh, și să nu pângărești Numele Dumnezeului tău. Eu sunt Domnul. Să nu te culci cu un bărbat cum se culcă cineva cu o femeie. Este o urăciune. Să nu te culci cu o vită, ca să te pângărești cu ea. Femeia să nu se apropie de o vită, ca să curvească cu ea. Este o mare mișelie. Să nu vă spurcați cu nici unul din aceste lucruri, căci prin toate aceste lucruri s-au spurcat neamurile pe care le voi izgoni dinaintea voastră. Țara a fost spurcată prin ele; Eu îi voi pedepsi fărădelegea, și pământul va vărsa din gura lui pe locuitorii lui.” (Leviticul 18:6-25)

Există eticieni laici care susțin că relațiile incestuoase ar trebui legalizate. Unul dintre aceștia este Rene Guvon, scria „incestul din punct de vedere moral este indiferent”

5. Violul

a. Ce este violul

Violul este o infracțiune reglementată de art.197 din Codul Penal, potrivit cu care "raportul sexual cu o persoană de sex feminin, prin constrângerea acesteia sau profitând de imposibilitatea ei de a se apăra ori de a-și exprima voința constituie viol". Pedepșa este închisoarea de la 3 la 10 ani.

Este un abuz împotriva intimității, voinței, onoarei, fizicului, sufletului și familiei celui abuzat. Biblia condamnă acest păcat în texte ca: Det. 22:23-27, 2Sam. 13:10-15

Din perspectiva Scripturii violul este considerat o necinstire, o supărăciune (lev 18,27), o urăciune (Lev 18,30), mijloc prin care se aduce blestemul (Lev 18,25) peste familie și societate

Când aud de viol, marea majoritate se gândesc la un strain sarind din boscheta noaptea și atacând pe cineva. Aceasta este doar parțial adevărat, deoarece majoritatea violurilor sunt comise nu de straini, ci de bărbați care-și cunosc victimele, care s-au întâlnit cu ele anterior și care sunt considerați prieteni. Acest tip de viol reprezintă contactul sexual forțat și nedorit cu o persoană pe care o cunoști. Este o violare a propriului corp și a propriei încrederi. Este un act de violență. Poate avea loc cu cineva pe care doar l-ai întâlnit sau cu o persoană care te-a întâlnit de mai multe ori.

Forta implicată poate consta într-un ton ridicat, amenințări, forțare fizică sau armată. Expertii estimează că aproximativ 90% din totalitatea violurilor savârșite nu ajung la cunoștința organelor de cercetare penală, iar în cazul

celor care ajung aprox.60% din victime își cunosteau atacatorul.

b. Cauze care duc la viol

Cel mai întâlnite cauze sunt:

- i. Familiarisme improprii față de un bărbat
Violul are loc, de obicei, când o femeie e singura cu un bărbat. Dacă mergi în camera sau în apartamentul unui bărbat sau chiar dacă intri în mașina lui, ești vulnerabilă.
- ii. Alcoolul și drogurile sunt câteodată un factor important al violului.
- iii. Refuzarea unor probleme patologice - exprimarea mâniei și a puterii masculine
- iv. Pornografia mediatizată prin mijloacele media
- v. Semnalele ambigue.

Dacă femeia se poartă într-o manieră prietenoasă, bărbatul va interpreta acest lucru ca fiind o invitație la a face sex. "Nu" este auzit ca "poate" și chiar un protest puternic poate fi ignorat datorită iluziei că o femeie spune "nu" când, de fapt, vrea să spună "da". Dacă o femeie protestează ușor, bărbatul ar putea crede că doar o "convinge", nu o fortează.

- vi. Îmbrăcămintea indecentă și provocatoare
Imprudențe în conduită personală – plimbatul prin locuri dosnice și la ore târzii

c. Întrebări legate de viol

- i. Cât de vinovată este expunerea neglijentă a trupului, expunere care determină un viol?
- ii. Ce ar trebui făcut în cazul unei sarcini rezultate urmare a unui viol?

6. Masturbarea

- a) **Poziția Scripturii față de masturbare** - Masturbarea este un păcat, este o formă de încălcare a poruncii a VII - a

- încalcă scopul lui Dumnezeu pentru sexualitate
- promovează poftele firii
- este asociată cu „precurvia în minte” – provoacă fantasmă și imaginație vinovată
- nu promovează stăpânirea de sine și înfrânarea poftelor
- este păcatul numit în biblie „necurăția” sau „malahia” - vezi

2 Corinteni 12:21

Mă tem ca, la venirea mea la voi, să mă smerească din nou Dumnezeuul meu cu privire la voi, și să trebuiască să plâng pe mulți din cei ce au păcătuit mai înainte, și nu s-au pocăit de necurăția, curvia și spurcăciunile, pe care le-au făcut.

Galateni 5:19

Și saptele firii pământești sunt cunoscute, și sunt acestea: precurvia, curvia, necurăția, desfrânarea,

Coloseni 3:5

De aceea, omorâți mădulele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea, și lăcomia, care este o închinare la idoli.

- promovează egoismul
- duce la robie spirituală și dependență – în spatele practicii stă un duh de curvie

b) Cum se poate stopa masturbarea?

- i.** Fii convins că masturbarea e un păcat
- ii.** Mărturisește păcatul masturbării
- iii.** Alege un stil de alimentație nefavorabil masturbării

Alimentația este un factor decisiv când se dorește învingerea acestei dorințe sexuale. Trebuie să faceți tot posibilul pentru a limita consumul de carne și alimente grase în general. De asemenea, condimentele trebuie eliminate pe cât posibil. Acestea nu fac decât să 'excite' trupul și să-i dea mai multă energie decât (cel mai probabil) îi trebuie. Este de preferat o dietă mai slabă, predominând mai mult regimul vegetarian. Fructele sunt foarte indicate în acest sens.

- iv.** Eliminați lucrurile care aduc gândul la sexualitate.

Filmele pentru adulți, pornografia de orice fel, și toate celelalte de genul asta nu fac decât să vă împingă spre masturbare. De fiecare dată când gândul dvs. se îndreaptă spre un astfel de lucru, încercați să-l schimbați, gândindu-vă la cu totul altceva.

- v.** Muncește și evită plictiseala

Țiimpul trebuie să vi-l ocupați în permanentă cu lucrul, sau alte activități. Plictiseala favorizează și îndreaptă gândul dvs. spre viciul de care sunteți stăpânit. Ocupați-vă timpul în permanentă, și nu lăsați nici o porțiță prin care s-ar putea strecura plictiseala în viața dvs.

vi. Fă sport

Faceti sport și plimbări în aer liber, ele fiind foarte importante și de mult ajutor. Încercați să evitați să lucrați în spații închise, iar lucrul pe care-l faceti zilnic trebuie să fie cât mai puțin monoton.

vii. Cere ajutorul lui Dumnezeu prin rugăciune

7. Zoofilia

Practica se referă la întreținerea relațiilor intime între om și animale. La unele popoare antice zoofilia avea dimensiune religioasă, această practică reprezentând consacrarea față de divinitate.

Dumnezeu e categoric împotriva zoofiliei. Cel mai cunoscute pasaje care condamnă zoofilia sunt:

- „Să nu te culci cu o vită, ca să te pângărești cu ea. Femeia să nu se apropie de o vită, ca să curvească cu ea. Este o mare mișelie.“ (Leviticul 18:23)
- „Dacă un om se culcă cu o vită, să fie pedepsit cu moartea; și vita s-o omorâți. Dacă o femeie se apropie de o vită, ca să curvească cu ea, să uci-ză și pe femeie și pe vită; să fie omorâte: sângele lor să cadă asupra lor.“ (Leviticul 20:15-16)
- „„Blestemat să fie cel ce se va culca cu vreo vită oarecare!“ – Și tot poporul să răspundă: „Amin!““ (Deuteronomul 27:21)
- „Oricine se culcă cu un dobitoac, să fie pedepsit cu moartea.“ (Exodul 22:19)

8. Perversiunea Sexuală

„Din pricina aceasta, Dumnezeu i-a lăsat în voia unor patimi scârboase; căci femeile lor au schimbat întrebuințarea firească a lor într-una care este împotriva firii; tot astfel și bărbații, au părăsit întrebuințarea firească a femeii, s-au aprins în poștele lor unii pentru alții, au săvârșit parte bărbătească cu parte bărbătească lucruri scârboase, și au primit în ei înșiși plata cuvenită pentru rățăcirea lor.“ (Romani 1:26-27)

Prin perversiune înțelegem practici sexuale nenaturale. Perversiunea sexuală constă în savarsirea de orice fel de acte nefirești în legătura cu viața sexuală" sau "deturnarea modului de obținere a plăcerii sexuale, diferit de caile naturale".

În categoria perversiunilor sexuale includem următoarele:

- sadismul, care constă în provocarea excitației sexuale prin producerea de suferințe victimei;
- masochismul, la care satisfacția sexuală este determinată numai de suportarea de către subiect a unei dureri fizice;
- vampirismul, la care excitația sexuală este produsă de vederea sângelui victimei;
- mixoscopia, în cazul căreia excitația sexuală este provocată de vederea actului sexual practicat între alte persoane sau la privirea nudității.
- Sexul oral
- Sexul anal

Perversiunea sexuală poate avea loc și în cadrul cuplurilor căsătorite. S-a spus că „în afara familiei nu-i voie nimic (cu referințe la viața sexuală) iar în sânul familiei e voie orice”. Această afirmație este greșită. Din perspectiva eticii creștine, în familia creștină nu orice comportament sexual este permis.

Alături de formele de perversiune amintite mai sus subliniem că practica urmăririi filmelor pornografice în scopul educației sexuale este o gravă deformare a scopului lui Dumnezeu pentru sexualitatea umană și o încălcare a poruncii să nu preacurvești, precum și o lipsă de respect față de partenerul de căsătorie.

Familia funcționează pe baza respectului reciproc. Comportamentul sexual față de partenerul de căsătorie trebuie să ia în calcul cuvântul „Căsătoria să fie ținută în toată cinstea, și patul să fie nespurcat, căci Dumnezeu va judeca pe curvari și pe preacurvari.“ (Evrei 13:4). Cu siguranță că aici avem referință directă la adulter, însă acest cuvânt poate reglementa și practicile sexuale anormale din cadrul cuplului căsătorit – „patul să fie nespurcat”

9. Jocul erotic

Se referă la jocul erotic practicat de două persoane de sex opus. În cadrul familiei jocul erotic e permis și reprezintă preludiul sau momentul premergător unirii intime. În afara familiei acest joc e păcat.

Motive pentru care jocul erotic este un act păcătos:

- a) Foarte mulți vor depăși fază atingerilor și vor sfârși în actul sexual
- b) Jocul erotic va conduce la excitarea părților și chiar dacă nu va fi consumat actul sexual, el totuși, va fi realizat la nivel de minte – Matei 5,28

- c) Jocul erotic este un atac asupra intimității umane. Dumnezeu a rezervat căsătoriei jocul erotic. Intimitatea noastră este rezervată în întregime partenerului de viață
- d) Jocul erotic este o încălcare a poruncii a VII-a
- e) Jocul erotic poate duce la viol
- f) Jocul erotic împiedică creșterea spirituală și duce la pierderea purității sufletești și trupești

Problema se ridică pentru tinerii creștini care întrețin o relație de prietenie cu persoane de sex opus. De multe ori am fost întrebat: Cât de departe pot merge în prietenie? Răspunsul corect e nu cât de departe pot merge ci cât de departe trebuie să mă țin!

Există o progresie a păcatului: atingere-mângâiere-sărut-sărut pățimas-dezbrăcarea celui alt-actul sexual. Mulți consideră că păcat e doar actul în sine, dar păcat e și jocul de dinaintea actului sexual propriu zis.

10. Pornografia

Def. Este descrierea în formă vizuală, auditivă sau scrisă a unui obiect, destinată în mod deliberat să excite sexual. În afara căsătoriei aceasta înseamnă incitarea la pofta sexuală și deci seducere deliberată, ispită deliberată. Pornografia este un păcat grav. Societatea românească este grav poluată cu pornografie

- a) *Mijloace de promovare a pornografiei*
 - ziare și reviste obișnuite și de specialitate
 - cărți
 - filme, casete video, DVD-uri
 - telefoane erotice
 - cărți de joc, chibrituri, gumă de mestecat
 - articole vestimentare indecente,
 - Televiziunea
 - Internetul
 - Cluburi de noapte
- b) *Dumnezeu e categoric împotriva pornografiei. De ce?*
 - Dumnezeu a decretat ca omul să umble îmbrăcat. În eden Domnul a făcut haine omului
 - pornografia e păcat, necurăție, necinstea propriului trup
 - pornografia distruge spiritual pe cei implicați
 - pornografia alimentează mintea cu imagini păcătoase ce te vor urmări multă vreme
 - pornografia anulează castitatea și fidelitatea în căsnicie
 - pornografia distruge societatea deformând caracterul copiilor și al tinerilor
 - pornografia atrage după sine posesiune demonică

11. Pofta sexuală

Definiția poftei sexuale: Păcatul poftei sexuale este a dori și a imagina relații sexuale cu o persoană diferită de partenerul de căsătorie. A lăcomi înseamnă dori ceva cu înfocare ceva ce nu poate fi al tău după voia lui Dumnezeu.

Nu numai că relațiile sexuale încep în minte, dar principalul organ sexual este creierul. Ca dovadă că lucrurile stau așa este că nu este posibilă satisfacerea sexuală cu o persoană pe care creierul o socoate ca fiind respingătoare.

Domnul Isus a subliniat că sexul este la bază mintal, atunci când a spus: „*Ați auzit că s-a zis celor din vechime: „Să nu preacurvești.” Dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie, ca s-o poștească, a și preacurvit cu ea în inima lui.*“ (Matei 5:27-28)

Două erori în interpretarea acestui pasaj:

- A privi dorind sexual este tot una cu a comite adulterul
- A privi dorind sexual o altă persoană diferită de partenerul de căsătorie, este păcat numai dacă un bărbat își imaginează că are relații sexuale cu această persoană.

Cu trebuie să privim pofta sexuală?

- a) Pofta sexuală este legitimă dacă obiectul ei este partenerul de căsătorie
- b) Pofta sexuală este „adulter în minte” dacă obiectul este altcineva decât partenerul de căsătorie
- c) pofta sexuală e infidelitate la nivelul minții, ea distruge intimitatea exclusivă, angajamentul, încrederea
- d) Pofta sexuală e diferită de adulter. A susține că gândul și actul sunt una înaintea lui Dumnezeu înseamnă a ignora cuvântul lui Dumnezeu și a banaliza păcatul. Pofta sexuală și adulterul sunt două fapte de aceeași natură, dar diferite ca gravitate și implicații

- e) Pofta sexuală e diferită de ispita sexuală. Ispita nu este păcat. Există diferență între ispita printr-o persoană atrăgătoare sexual și dedarea la imaginații sexuale. A dori sexual pe cineva care nu îți aparține de drept este păcat
- f) Ispita sexuală trebuie să fie tratată cu maximă seriozitate – discuție despre moralitatea dansului

12. Îmbrăcămintea indecentă

Înveșmântarea indecentă este o altă formă de încălcare a poruncii a VII-a. Vinovat e cel ce pofteste dar la fel de vinovat e și cel ce provoacă la poftă printr-o vestimentație nepotrivită.

A fi o ispită pentru cineva e un lucru deosebit de grav Matei 18:6-9

Dacă îmbrăcămintea cuiva provoacă în mintea altuia poftă, atunci persoana înveșmântată indecent se face vinovată de provocarea la păcat

Trăim într-o lume în care totul e bazat pe seducție sexuală, hainele sunt croite nu pentru a acoperi goliciunea ci pentru a evidenția și a expune părțile intime.

Hainele au fost date de Dumnezeu pentru a frâna pofta ochilor, acum hainele sunt croite pentru a stârni, a incita această poftă. Biblia este împotriva purtării unei vestimentații sumare și provocatoare, a modei ostentative.

Creștinul și ținuta vestimentară

Porunca a VII-a

Există două împărțiri diferite: chipul veacului și Împărăția lui Dumnezeu. Semnalăm un curent lumesc care afectează bisericile tot mai mult. Din ce în ce tot mai mulți creștini încep să fie influențați de modele lumești ostentative, când e vorba de vestimentație. Unii creștini au două feluri de a fi: unul la biserică și altul în viața de zi cu zi – există o oarecare diferență în ceea ce privește comportamentul nostru în societate și în casa Domnului, dar sunt lucruri pe care evlavia nu ne permite să le facem nici în afara Bisericii. Are de spus Domnul ceva în domeniul vestimentației sau ne lasă să facem ceea ce credem noi că e bine? Domnul are ceva de spus. Acest lucru e clar încă din Genesa, Domnul a făcut haine potrivite oamenilor proaspăt căzuți în păcat

1. Raportul dintre închinarea corectă și vestimentația potrivită

Dumnezeu l-a creat pe om cu trup și suflet. O închinare autentică implică și trupurile noastre. Închinarea este un răspuns în adorarea cu tot ceea ce este omul la tot ceea ce este Dumnezeu. Unii consideră că trupul nu are nici o implicație în închinare și că importantă e inima. Cu siguranță că inima e importantă, dar o inimă nouă va afecta și vestimentația închinătorului. Dumnezeu așteaptă o închinare care să implice și trupurile noastre.

Câteva texte:

- Genesa – Dumnezeu a făcut oamenilor haine din piele
- Lepădarea podoabelor la Betel Gen 35,1-4
- Lepădarea podoabelor la Horeb – Exod 33,1-6
- Vestimentația preoților leviți – să aibă pe ei izmene

„Fiilor lui Aaron să le faci tunici, să le faci brăve, și să le faci scufii, spre cinste și podoabă. Să îmbraci cu ele pe fratele tău Aaron, și pe fiii lui împreună cu el. Să-i ungi, să-i închini în slujbă, să-i sfințești, și-Mi vor sluji ca preoți. Fă-le izmene de in, ca să-și acopere goliciunea, de la brâu până la glezne. Aaron și fiii lui le vor purta, când vor intra în cortul întâlnirii, sau când se vor apropia de altar, ca să facă slujba în locașul sfânt; astfel ei nu se vor face vinovați, și nu vor muri. Aceasta este o lege veșnică pentru Aaron și pentru urmașii lui după el.“ (Exodul 28:40-43)

- 1 Timotei 2:9-10

„Vreau, de asemenea, ca femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios, cu rușine și sfială; nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe, ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care spun că sunt evlavioase.“

- Evrei 10:22

„să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău, și cu trupul spălat cu o apă curată.“

- Romani 8:11

Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi.

- Romani 12:1

Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească.

- 1 Corinteni 6:15

Nu știți că trupurile voastre sunt mădulare ale lui Hristos? Voi lua eu mădularele lui Hristos, și voi face din ele mădulare ale unei curve? Nicidecum!

Toate aceste texte reflectă locul pe care trupul îl are în procesul închinării adevărate. Noi nu putem rupe închinarea de dimensiunea fizică, trupurile noastre sunt implicate în închinare la fel de mult ca și sufletele noastre.

Cel mai puternic argument că trupurile noastre sunt implicate în închinare e că Domnul Isus s-a întrupat și că noi vom învia dintre cei morți. Învierea morților reflectă importanța pe care Domnul o acordă trupurilor celor credincioși. O atare considerare a trupului uman, din partea Creatorului, implică o vestimentație potrivită ca expresie a unei închinări autentice.

2. Principii biblice generale cu privire la vestimentație

a. Principiul modestiei și al simplității - 1Petru 3,3-4

Îmbrăcămintea e un foarte important factor de exprimare a caracterului și de manifestare a personalității. Ceea ce ești se reflectă în modul în care te îmbraci. Vestimentația cuiva este una dintre oglinzile în care se reflectă interiorul cuiva.

Vestimentația noastră reflectă în exterior cea ce este omul nostru lăuntric. Vestimentația exprimă caracterul unei persoane precum și motivațiile lăuntrice. Dacă cineva se îmbracă indecent, provocator, această vestimentație reflectă starea spirituală a acelei persoane sau sursele spirituale din care se inspiră

b. Principiul bunului exemplu

Noi trebuie să fim un bun exemplu pentru toți oamenii. Să atragem pe oameni spre Hristos chiar și prin vestimentația noastră potrivită

c. Principiul respectului față de semenii

Creștinul nu trebuie să fie pricină de poticnire pentru cineva. Îmbrăcămintea sumară va duce la ispitirea celor mai slabi. Isus a spus ca dacă cineva se uită cum nu trebuie la o femeie a și preacurvit cu ea în inima lui. Femeia poate fi foarte vinovată în acest aspect. **Cineva care** peste cuvântul părintelui, soțului, bisericii continuă să se îmbrace indecent, sumar, senzual – o asemenea persoană este inspirată de un duh de curvie.

d. Principiul bunului simț

Privește la cei din jurul tău, care sunt evlavioși și fă ce trebuie făcut. Noi știm cum trebuie să ne înveșmântăm atunci când venim în prezența Domnului. Ceva din noi ne spune că atunci când stăm în fața unei persoane importante trebuie să avem o vestimentație potrivită. La fel stau lucrurile și atunci când stăm în prezența lui Dumnezeu. Pavel se referea la bunul simț atunci când scrie” nu vă învață chiar și firea...”

e. Principiul respectării deosebirilor de gen

„Femeia să nu poarte îmbrăcăminte bărbătească, și bărbatul să nu se îmbrace cu haine femeiești; căci oricine face lucrurile acestea este o urâciune înaintea Domnului, Dumnezeului tău.” (Deuteronomul 22:5). Asistăm la moda hainelor unisex. Acest lucru e răzvrătire împotriva lui Dumnezeu prin aceea că sunt șterse diferențele de sex dintre bărbat și femeie

3. Îmbrăcămintea femeilor evlavioase

Aici vom aborda trei texte ale NT:

a. (1 Timotei 2:8-10)

Vreau, de asemenea, ca femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios, cu rușine și sfială; nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe, ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care spun că sunt evlavioase.“

b. (1 Petru 3:3-6)

„Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu. Astfel se împodobeau odinioară sfințele femei, care nădăjduiau în Dumnezeu, și erau supuse bărbaților lor; ca Sara, care asculta pe Avraam, și-l numea „domnul ei”. Fiicele ei v-ați făcut voi, dacă faceți binele fără să vă temeți de ceva.“

c. (1 Corinteni 11:5-6, 13-14)

„Dimpotrivă, orice femeie care se roagă sau proroceste cu capul dezvelit, își necinstește capul ei, pentru că este ca una care ar fi rasă. Dacă o femeie nu se învelește, să se și tundă! Iar, dacă este rușine pentru o femeie să fie tunsă ori rasă, să se învelească.“ „.....Judecați voi singuri: este cuviincios ca o femeie să se roage lui Dumnezeu dezvelită? Nu vă învață chiar și firea că este rușine pentru un bărbat să poarte părul lung.“

Concluzie: Vestimentația unei femei evlavioase

- 1) Femeile evlavioase vor fi îmbrăcate în chip cuviincios, cu rușine și sfială – haine lor vor fi lipsite de aluzii senzuale. Principiul bunei cuviințe presupune evitarea fardurilor și a machiajelor ostentative precum și evitarea vopsirii părului în culori diferite de culoarea părului
- 2) Haine lipsite de mesaj senzual. Nu e potrivit ca o femeie evlavioasă să fie îmbrăcată cu haine cu decolteuri generose, fuste scurte, tricouri fără de mâneci, haine puternic multate sau transparente.
- 3) Hainele trebuie să asigure sănătate trupului protejându-l și nu vătămându-l. Considerăm că vestimentația care nu asigură protecție trupului sunt în dezacord cu etica creștină. Exemplu: problema bluzelor scurte etc

- 4) Femeile evlavioase vor avea o coafură decentă - *nu cu împletituri de păr*
- 5) Femeia evlavioasă nu va fi tunsă foarte scurt - *este rușine pentru o femeie să fie tunsă ori rasă*
- 6) Femeia evlavioasă nu va purta bijuterii - *nici cu aur, nici cu mărgăritare*
- 7) Vestimentația femeii evlavioase va fi caracterizată de simplitate și modestie vestimentară - *nici cu haine scumpe*
- 8) Femeile credincioase se vor ruga lui Dumnezeu având capul acoperit cu o eșarfă sau un batic

4. Îmbrăcămintea bărbaților evlavioși

Referitor la vestimentația bărbaților Scriptura are ceva consistent de spus. Avem următoarele texte:

a) (1 Corinteni 11:4,7, 14)

„Orice bărbat, care se roagă sau proroceste cu capul acoperit, își necinstește Capul său.“ „Bărbatul nu este dator să-și acopere capul, pentru că el este chipul și slava lui Dumnezeu, pe când femeia este slava bărbatului.“ (1 Corinteni 11:7) „Nu vă învățați chiar și firea că este rușine pentru un bărbat să poarte părul lung.“ (1 Corinteni 11:14)

b) (Iacov 2:1-4)

„Frații mei, să nu fiineți credința Domnului nostru Isus Hristos, Domnul slavei, căutând la fața omului. Căci, de pildă, dacă intră în adunarea voastră un om cu un inel de aur și cu o haină strălucitoare, și intră și un sărac îmbrăcat prost; și voi puneți ochii pe cel ce poartă haina strălucitoare, și-i ziceți: „Tu șezi în locul acesta bun!“ Și apoi ziceți săracului: „Tu stai colo în picioare!“ Sau: „Șezi jos la picioarele mele!“ Nu faceți voi oare deosebire în voi înșivă, și nu vă faceți voi judecători cu gânduri rele?“

Concluzie: Vestimentația unui bărbat evlavios

- 1) Bărbații credincioși vor purta o vestimentație cuviincioasă care să reflecte seriozitate și decență
- 2) Vor purta haine lipsite de mesaj senzual – fără cămăși adânc descheiate
- 3) Bărbații evlavioși vor evita purtarea hainelor care reflectă culturi lumești anticreștine: cultura hipp-hop, cultura rock, reap
 - Vor avea o tunsoare decentă, cu părul tuns
- 4) Fără bijuterii și alte accesorii – brățări etc
- 5) Cu capul descoperit la rugăciune

Încheiere:

- Îmbrăcați-vă în așa fel încât să fiți plăcuți Domnului
- Îmbrăcați-vă în așa fel încât să fiți plăcuți în ochii poporului lui Dumnezeu
- Hainele și înfățișarea exterioară a unui creștin trebuie să fie curate și îngrijite
- Să nu judecăm pe alții după înfățișarea exterioară
- Stabiliți standarde înalte pentru o vestimentație decentă
- Educați-vă copiii în spiritul acestor standarde
- Să ne rugăm pentru înnoirea lăuntrică

Divorțul și recăsătorirea

Porunca a VII- a

A. Ce este divorțul și recăsătorirea ?

Divorțul – este definit ca un decret legat prin care familia se dizolva. Termenul latinesc este *divortium* care semnifică, a separa, a rupe, iar cel ebraic este kedusin = a lipi cu cel mai bun adeziv. Divorțul înseamnă ruperea acestui întreg, rupere după care nici una dintre părți nu mai rămâne cum era înainte de „lipire”

Exista doua faze ale divorțului.

a) Divorțul sentimental și sufletesc.

Este faza în care soții încep să se distanțeze unul față de celălalt și simțăminte lor se sting încet. Ei pot continua să locuiască în aceeași casă dar nu mai au nimic unul pentru celălalt. Ajung în situația ca fiecare să aibă camera lui, banii lui și problemele lui. Ceea ce îi mai ține împreună sunt copiii sau casa cumpărată comun sau rușinea față de familie sau biserică. Ei au ajuns ca doi străini care locuiesc în aceeași casă și se tolerează reciproc.

b) Divorțul juridic.

Reprezintă anularea certificatului de căsătorie prin decizie judecătorească.

Discuție: Când este divorț înaintea lui Dumnezeu ?

Recăsătorirea presupune contactarea a celei de-a doua sau mai multe casatorii. Recăsătorirea văduvelor sau văduvilor este permisă de Dumnezeu, în condiția în care e făcută în Domnul și cu persoane care nu au statutul de divorțat. Recăsătorirea celor divorțați ridică semne de întrebare care vor fi discutate ulterior

B. Divorțul și recăsătorirea în Vechiul Testament

În VT exista trei pasaje importante.

- Deuteronomul 24:1-4 „Când cineva își va lua o nevastă și se va însura cu ea, și s-ar întâmpla ca ea să nu mai aibă trecere înaintea lui, pentru că a descoperit ceva rușinos în ea, să-i scrie o carte de despărțire, și, după ce-i va da-o în mână, să-i dea drumul din casa lui. Ea să iasă de la el, să plece, și va putea să se mărite după un alt bărbat. Dacă și acesta din urmă începe s-o urască, îi scrie o carte de despărțire, și după ce i-o dă în mână, îi dă drumul din casa lui; sau, dacă acest bărbat din urmă care a luat-o de nevastă, moare, atunci bărbatul dintâi, care îi dăduse drumul, nu va putea s-o ia iarăși de nevastă, după ce s-a pângărit ea, căci lucrul acesta este o urâciune înaintea Domnului, și să nu faci vinovată de păcat țara pe care ți-o dă de moștenire Domnul, Dumnezeul tău.“

În VT divorțul nu este o porunca ci o concesie, o îngăduință, o circumstanță tolerată. Cauza fiind dată de împietrirea inimilor – vezi Mat19

Motivul pentru care se proceda la divorț este dat de expresia „ceva rușinos” – ervatah dabar. Această expresie nu se referă la adulter pentru că, în conformitate cu Legea adulterul era pedepsit cu moartea, pe când aici avem un motiv de divorț. Cred că expresia „ervatah dabar” este un eufemism care cuprinde lucruri care nu pot fi spuse în public. Aici este vorba de necurăție de ordin sexual sau un comportament sexual deviat. Poate fi vorba și despre indecență vestimentară, seducerea unui alt bărbat, flirt cu altcineva etc.

Textul protejea femeia, bărbatul trebuia să divorțeze public și să îi dea o carte de despărțire. Recăsătorirea era o opțiune legală. În cazul în care cea lăsată de bărbat se recăsătorea și apoi era rupt și cel de al doilea mariaj, femeia nu se mai putea recăsători cu primul soț.

- Ieremia 3:6-8 „,Domnul mi-a zis, pe vremea împăratului Iosia: „Ai văzut ce a făcut necredincioasa Israel? S-a dus pe orice munte înalt și sub orice copac verde, și a curvit acolo. Eu ziceam că după ce a făcut toate aceste lucruri, se va întoarce la Mine. Dar nu s-a întors. Și sora ei, vicleana Iuda, a fost martoră la aceasta. Și cu toate că a văzut că M-am despărțit de necredincioasa Israel, din pricina tuturor preacurviilor ei, și i-am dat cartea ei de despărțire, totuși sora sa, vicleana Iuda, nu s-a temut, ci s-a dus să curvească la fel.“

Pasajul se referă la relația spirituală dintre Domnul și poporul Israel, relație pe care Israel a rupt-o prin necredincioșie și drept urmare Domnul i-a dat cartea de despărțire.

Pasajul reflectă concepția VT că divorțul, pe vremea lui Ieremia avea loc pe motiv de curvie și că porunca legii de a fi pedepsit capital cel care făcea adulter nu mai era aplicată.

- Maleahi 2:14-16 „Și dacă întrebați: „Pentru ce?”... Pentru că Domnul a fost martor între tine și nevasta din tinerețea ta, căreia acum nu-i ești credincios, măcar că este tovarășa și nevasta cu care ai încheiat legământ! Nu ne-a dat Unul singur Dumnezeu suflarea de viață și ne-a păstrat-o? Și ce cere acel Unul singur? Sămânță dumnezeiască! Luați seama dar în mintea voastră, și nici unul să nu fie necredincios nevestei din tinerețea lui! „Căci Eu urăsc despărțirea în căsătorie, – zice Domnul, Dumnezeul lui Israel, – și pe cel ce își acoperă haina cu silnicie, – zice Domnul oștirilor. – De aceea, luați seama în mintea voastră, și nu fiți necredincioși!”“

Aici Domnul se pronunță categoric împotriva divorțului. Divorțul nu mai este o opțiune.

C. Divorțul și recăsătorirea în Noul Testament

În NT avem șase pasaje care aduc în discuție problema divorțului. Aceste pasaje pot fi împărțite în două categorii:

- A. Răspunsul lui Hristos cu privire la divorț și recăsătorire.
 - a. Matei 5,31-32
 - b. Matei 19, 1-12
 - c. Luca 16,18
 - d. Marcu 10,1-12
- B. Răspunsul lui Pavel cu privire la divorț și recăsătorire.
 - 1Corinteni 7,8-16
 - Romani 7,1-4

A. Consensul creștin asupra divorțului

Nu există un consens universal între creștini asupra divorțului. Astfel, este dificil să fim dogmatici în această privință. Cu toate acestea, există câteva zone de consens general printre creștini asupra divorțului. Cel puțin trei dintre ele ar trebui notate.

Divorțul nu este idealul lui Dumnezeu. Este clar că Dumnezeu nu a plănuit divorțul. De fapt, Dumnezeu a spus lui Maleahi: “Urăsc despărțirea în căsătorie” (Maleahi 2:16). Isus a spus că Dumnezeu a îngăduit, însă nu a intenționat niciodată divorțul. Dumnezeu a creat un bărbat pentru o femeie și a dorit ca ambii să-și țină jurămintele până la moarte. Isus a spus cu fermitate: “Cea a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă” (Matei 19:6). Deci orice ar fi divorțul, el nu este planul perfect al lui Dumnezeu pentru căsătorie. Nici măcar nu se apropie de ideal. Nu este o normă sau un standard. Cel mai mult spus, divorțul este mai puțin decât perfectul pentru căsătorie.

Divorțul nu este îngăduit pentru orice motiv. Creștinii sunt de acord că divorțul nu este îngăduit pentru orice motiv. Într-adevăr, Isus a fost întrebat tocmai acest lucru: “Oare este îngăduit unui bărbat să-și lase nevasta pentru orice pricină?” Răspunsul Lui a fost un “nu” categoric. El a spus: “Eu însă vă spun că oricine își lasă nevasta, afară de pricină de curvie, și ia pe alta de nevastă, preacurvește” (Matei 19:9). Oricare ar fi neînțelegerile creștinilor referitoare la excepțiile de aici, este absolut clar că Isus nu a crezut că omul poate divorța pentru *orice* motiv.

Divorțul creează probleme. Chiar și cei care cred că divorțul este uneori justificat, creștinii recunosc că, oricare ar fi problemele pe care le-ar soluționa, divorțul creează altele. Odată ce planul lui Dumnezeu este lepădat, este natural să apară și problemele. Cu toate că divorțul pare a evita un dezastru pentru unii, problemele nu se lasă așteptate. Întotdeauna există un preț pe care trebuie să-l plătească partenerii, copiii, în familie și în relațiile din cadrul societății. Divorțul lasă cicatrice care nu se vindecă ușor.

B. Câteva puncte de vedere creștine asupra divorțului

Dincolo de punctele de consens precedente, între creștini există puțină unanimitate cu privire la acest subiect al divorțului și recăsătoririi. Aici există trei puncte de vedere. Cel mai bine este ca ele să fie expuse și evaluate pe rând, extrăgând singuri concluziile, după ce argumentele pentru fiecare vor fi prezentate și evaluate în lumina Scripturii și a dreptei judecăți.

Nu există nici un motiv pentru divorț.

Punctul de vedere strict asupra divorțului afirmă că nu există motive biblice pentru divorț. Mai întâi vom examina motivele oferite și apoi le vom evalua în lumina Scripturii. Există șapte argumente de bază în favoarea poziției că divorțul nu este niciodată justificat.

1) Divorțul violează planul lui Dumnezeu pentru căsătorie. Așa cum deja s-a arătat, idealul pentru căsătorie este un legământ monogam pe toată durata vieții (Matei 19:6; Romani 7:2). Însă divorțul violează acest legământ. Astfel, divorțul nu este niciodată justificat.

2) Divorțul încalcă un jurământ făcut înaintea lui Dumnezeu. Căsătoria este un jurământ înaintea lui Dumnezeu (Proverbe 2:17; Maleahi 2:14) pentru întreaga viață. Scriptura declară: “Mai bine să nu faci nici o juruință, decât să faci o juruință și să n-o împlinești” (Eclesiastul 5:5).

3) Isus a condamnat divorțul. Când Isus a fost întrebat despre divorț în Marcu (10:1-9), El nu a prezentat nici o excepție. Aceeași poziție a fost afirmată de Isus și în Luca 16:18, fără nici o excepție. Așa-zisa excepție în pasajul paralel din Matei (19:1-9; conform 5:32), nu se referă la divorț pentru adulter, ci la o anulare datorată “curviei” înainte de căsătorie (versetul 9). Acest lucru este în acord cu accentul ebraic al lui Matei și cu legea ebraică referitoare la relații sexuale înainte de căsătorie, acestea constituind motivul pentru anularea căsătoriei. termenul *soț* se mai referea și la un bărbat logodit în conformitate cu legea iudaică (Deuteronom 22:13-19; Matei 1:18-25). Mai mult, în Luca Isus nu a dat nici o excepție pentru divorț, ci a spus clar: “Oricine își lasă nevasta și ia pe alta de nevastă, preacurvește; și cine ia de nevastă pe cea lăsată de bărbatul ei, preacurvește” (Luca 16:18).

4) Apostolul Pavel a condamnat divorțul. Pavel îndemna pe corinteni: “Celor căsătoriți le poruncesc nu eu, ci Domnul, ca nevasta să nu se despartă de bărbat. (Dacă este despărțită, să rămână nemăritată sau să se împace cu bărbatul ei). Și nici bărbatul să nu-și lase nevasta” (1 Corinteni 7:10-11). Chiar “dacă un frate are o nevastă necredincioasă, și ea voiește să trăiască înainte cu el, să nu se despartă de ea. Și dacă o femeie are un bărbat necredincios, și el voiește să trăiască înainte cu ea, să nu se despartă de bărbatul ei” (1 Corinteni 7:12-13).

5) Divorțul descalifică un presbiter. Una dintre calificările unui presbiter este aceea că el trebuie să fie “bărbatul unei singure neveste” (1 Timotei 3:2). În conformitate cu adepții acestui punct de vedere strict asupra divorțului, aceasta înseamnă că presbiterul nu trebuia să fie divorțat; altfel ar fi fost bărbatul nu doar a unei neveste.

6) Primul partener a unui om este adevăratul partener. Atunci când femeia din Samaria a spus lui Isus, “nu am bărbat”, El a spus: “Bine ai zis că n-ai bărbat. Pentru că cinci bărbați ai avut; și acela pe care-l ai acum, nu-ți este

bărbat” (Ioan 4:17-18). Acest lucru este luat ca o indicație a faptului că primul partener este singurul partener adevărat.

7) Divorțul violează tipologia sacră. În conformitate cu Pavel, o soție este pentru soțul ei ceea ce este Biserica pentru Hristos (Efeseni 5:32). Astfel, divorțul violează frumoasa tipologie a căsătoriei cerești între Hristos și mireasa Sa, Biserica. Faptul că Dumnezeu ia în serios încălcarea unui tip sacru, poate fi dovedit din pedeapsa pe care o dă lui Moise pentru lovirea stâncii (Hristos) de două ori (Numeri 20:9-12).

În concluzie, nu există nici un temei pentru divorț. “Excepția” din Matei 19:9 se referă la relația sexuală premaritală (curvie), nu la adulter după căsătorie. Pentru că nu există nici un motiv pentru divorț, divorțul este păcat iar recăsătorirea celor divorțați este adulter.

Există doar un singur motiv pentru divorț.

Mulți creștini cred că există doar un singur motiv justificat pentru divorț: adulterul. Recăsătorirea persoanelor divorțate nu este îngăduită, pentru că altfel ar trăi în păcat (Matei 5:32). Aceasta datorită câtorva considerații.

1) Isus a afirmat că adulterul este motiv pentru divorț. Adepții acestui punct de vedere favorizează versiunea traducerii New International Version:

Vă spun că oricine divorțează de soția sa, *cu excepția necredincioșiei maritale*, și se căsătorește cu altă femeie, comite adulter.

Ei amintesc câțiva factori care vin în sprijinul acestei afirmații. Cuvântul grecesc folosit aici este *porneia*, care include relații sexuale ilicite între oameni căsătoriți sau necăsătoriți (vezi Fapte 15:20; Romani 1:29). Este folosit în paralel cu cuvântul *adulter* din chiar pasajul în cauză, indicând o suprapunere a folosirii lor.

2) Isus a repetat această excepție într-un pasaj paralel. Nu doar că Isus a spus că adulterul este singurul motiv de divorț atunci când a fost întrebat, dar a spus același lucru și în predica de pe munte, când a afirmat:

Vă spun că oricine divorțează de soția sa, *cu excepția necredincioșiei maritale*, îi dă prilej să devină o femeie adulteră, și oricine se căsătorește cu femeie divorțată comite adulter. (Matei 5:32, NIV)

În vederea acestei repetate excepții, se spune că cealaltă referință (în Luca 16:18), unde nu este menționată nici o excepție, trebuie înțeleasă în lumina clar prezentată a excepției adulterului.

3) Pavel a fost în acord cu afirmația lui Isus despre divorț. Pavel a afirmat poziția lui Isus asupra divorțului pentru adulter, cel puțin implicit, dacă nu explicit. El are grijă să apeleze la autoritatea lui Hristos în aceste probleme, prin expresii de felul “nu eu, Domnul” (1 Corinteni 7:10). Iar atunci când spune “eu, nu Domnul”, el nu-l contrazice pe Hristos, ci doar sugerează că, deși Hristos nu a vorbit niciodată despre acea problemă anume, El a dat revelație lui Pavel pentru a o face (conform 1 Corinteni 2:13; 7:40; 14:37). Mai mult, Pavel a recunoscut legitimitatea divorțului atunci când a scris: “Dacă cel necredincios vrea să se despartă, să se despartă; în împrejurarea aceasta, fratele sau sora nu sunt legați: Dumnezeu ne-a chemat să trăim în pace” (1 Corinteni 7:15).

În concluzie, există doar un singur motiv pentru divorț - adulterul. Divorțații nu se pot recăsători, altfel ar trăi într-o relație de adulter. Cei care se căsătoresc cu divorțații le dau prilej să păcătuiască, pentru că cel divorțat este căsătorit cu o altă persoană în ochii lui Dumnezeu.

Există multe motive pentru divorț.

“Multe” înseamnă două sau mai multe. Unii adepți ai acestei poziții susțin doar două motive biblice pentru divorț: adulter și părăsirea de către cel necredincios. Alții cred că abuzul, boala infecțioasă și chiar neglijarea, sunt justificări pentru divorț. Ideea este aceea că toți cei ce fac parte din acest grup sunt de acord că nu există doar un singur motiv biblic pentru divorț. În timp ce nu toți vor fi de acord cu următoarele argumente, toate aceste motive sunt oferite de cineva din această tabără.

1) Pavel aprobă divorțul pentru părăsirea de către cel necredincios. Când Pavel spune, “dacă cel necredincios vrea să se despartă, să se despartă” (1 Corinteni 7:15), el vorbește despre părăsire, nu despre divorț. În acest pasaj nu se face nici o referire la adulter. Se spune doar că el sau ea “pleacă”. Aceasta este părăsire de către cel necredincios, iar Pavel spune că în astfel de cazuri partenerul credincios părăsit nu mai este legat prin jurămintele căsătoriei. Chiar dacă ar vrea să-și mai țină jurămintele, nu mai poate pentru că partenerul l-a părăsit. Această poziție, anume că divorțul este permis doar pentru adulter și părăsire de către cel necredincios, este exprimată în *Westminster Confession*, capitolul 24:

Secțiunea V - Adulterul sau curvia comisă după un contract, detectată fiind înaintea căsătoriei, oferă un prilej întemeiat părții nevinovate pentru dizolvarea contractului (Matei 1:18-20).”n cazul

adulterului după căsătorie, este legal ca partea vătămată să intențeze divorțul (Matei 5:32), și după divorț să se recăsătorească, ca și când partea ofensatoare ar fi murit (Matei 19:9; Romani 7:2-3).

Secțiunea VI - Chiar dacă coruptibilitatea omului poate fi supusă argumentelor de studiu, este inutil să separăm pe cei pe care Dumnezeu i-a unit prin căsătorie; totuși nimic, cu excepția adulterului sau a părăsirii de bună voie, care nu poate fi remediată în nici un fel de către Biserică sau magistrat, nu reprezintă o cauză suficientă pentru dizolvarea legăturii căsătoriei (Matei 19:8-9; 1 Corinteni 7:15; Matei 19:6): astfel, trebuie să se respecte un curs de procedură public și ordonat, iar persoanele în cauză nu sunt lăsate la voia și discreția proprie în propriul proces (Deuteronom 24:1-4).

2) Biblia recunoaște slăbiciunea umană. Cu toate că Dumnezeu nu a plănuit divorțul, El l-a prevăzut și și-a acomodat planul în funcție de acesta. Chiar faptul că Dumnezeu l-a călăuzit pe Moise în îngăduirea divorțului (Deuteronom 24:1-4; conform Matei 19:8), arată că Dumnezeu înțelege că într-o lume decăzută idealul nu poate fi întotdeauna atins. Atunci când, datorită contaminării ceremonialului, un Israelit nu putea lua Paștele în prima lună, Dumnezeu a îngăduit ca acesta să-l ia în a doua lună (Numeri 9:10-11). Tot așa, atunci când prima alegere a lui Dumnezeu - aceea a unei căsătorii monogame pe perioada întregii vieți - nu este posibilă, divorțul este uneori necesar.

3) Chiar și Dumnezeu a "divorțat" de Israel pentru necredințioșia acesteia. Pe tot parcursul Vechiului Testament, Dumnezeu a "divorțat" de poporul Său datorită înstrăinării afecțiunii acestuia. Ei mergeau după idoli, și Dumnezeu a divorțat de ei. El a spus prin Ieremia: "M-am despărțit de necredințioasa Israel din pricina tuturor preacurviilor ei" (Ieremia 3:8). Isaia a scris și el despre divorțul lui Dumnezeu de Israel pentru necredințioșia sa, spunând: "Unde este cartea de despărțire, prin care am izgonit pe mama voastră?" (Isaia 50:1). Astfel, se susține că faptul că Dumnezeu a divorțat de Israel datorită necredințioșiei sale, stabilește un model de urmat pentru noi.

4) Căsătoria este un legământ mutual. Jurămintele necondiționale nu trebuie niciodată încălcate, însă căsătoria este un jurământ depus de două părți, un legământ. Astfel, este un legământ condițional. Pentru că relația este mutuală, jurământul unei persoane este imposibil de ținut dacă cealaltă persoană este necredințioasă legământului sau pleacă. Astfel, partea nevinovată nu este legată de jurămintele sale dacă cealaltă parte pleacă (1 Corinteni 7:15).

5) A nu îngădui divorțul este o dovadă de legalism. A nu îngădui divorțul în anumite circumstanțe este o dovadă de legalism. Este același lucru pe care Isus l-a condamnat la Fariseii ce nu îngăduiau vindecarea în ziua Sabatului. Isus a spus: "Sabatul a fost făcut pentru om, nu omul pentru Sabat" (Marcu 2:27). Tot așa, căsătoria a fost făcută pentru om, nu omul pentru căsătorie. Astfel, cel care trebuie luat în considerare în procesul divorțului este omul, nu preceptul.

6) Pocăința schimbă situația. Chiar dacă Israel era "divorțat" de Domnul (Ieremia 3:1), el a fost rugat în mod repetat să se întoarcă (versetul 11, 14, 22). Acest lucru indică faptul că pocăința poate schimba statutul părților vinovate înaintea legilor căsătoriei. Astfel, chiar dacă divorțul originar a fost păcat, Dumnezeu poate ierta și vindeca dacă există pocăință. Există doar un singur păcat de neiertat (Matei 12:32), iar acesta nu este divorțul.

C. evaluare a punctelor de vedere creștine asupra divorțului

Pentru că există un consens general cu privire la natura căsătoriei, ne vom concentra asupra diferențelor referitoare la divorț. Vom face aceste evaluând argumentele în favoarea diferitelor puncte de vedere.

O evaluare a poziției care interzice divorțul

Cei ce se opun divorțului au dreptate atunci când afirmă că mariajul nu trebuie niciodată dizolvat. Cu toate acestea, aici avem de-a face cu o problemă diferită de cea a recăsătoririi. Doar faptul că divorțul este păcătos nu înseamnă în mod necesar că recăsătorirea nu este permisă. Cele două lucruri sunt logic diferite.

Căsătoria este pentru toată viața. Cel mai laudabil și justificabil aspect al poziției că nu există nici un motiv pentru divorț, îl reprezintă accentul pe care îl pune asupra permanenței căsătoriei. Dumnezeu intenționează ca mariajul să fie o relație monogamă pentru toată durata vieții. Acesta este standardul lui Dumnezeu pentru căsătoriile creștine și nimic altceva nu este mai corect. Divorțul încalcă legile lui Dumnezeu pentru căsătorie și nu trebuie scuzat. Idealul lui Dumnezeu pentru căsătorie este un legământ pe durata întregii vieți între un bărbat și o femeie. Modelul nu ar trebui niciodată violat și a face astfel este o greșeală.

Toate argumentele și versetele din Biblie folosite de către adepții acestei poziții trag această concluzie. Dumnezeu urăște divorțul. Isus l-a interzis, iar restul Bibliei este în acord. În cel mai bun caz, Dumnezeu a îngăduit divorțul, însă nu l-a poruncit niciodată. Nu există temeuri scripturale pentru un divorț, nici măcar adulterul. Adulterul este un păcat și a spune că adulterul este o justificare pentru divorț ar însemna că păcatul justifică divorțul. Divorțul este eșecul în a ne potrivi standardului lui Dumnezeu, indiferent care ar fi motivul. Este un atac asupra

standardului lui Dumnezeu, o distrugere a planului Său pentru căsătorie. Cu toate acestea, divorțul este diferit de problema recăsătoririi, dacă aceasta este sau nu permisă.

Recăsătorirea este o altă problemă. Divorțul este logic diferit de recăsătorie. Doar faptul că divorțul este întotdeauna greșit, nu înseamnă că recăsătorirea nu este niciodată corectă. A spune aceasta înseamnă a trece peste câțiva factori importanți.

Căsătoria pe viață este idealul lui Dumnezeu, însă idealul nu este întotdeauna posibil. Noi nu trăim într-o lume ideală, ci într-una reală, una decăzută. “Într-o astfel de lume idealul lui Dumnezeu nu poate fi întotdeauna atins. Atunci când nu este, trebuie să facem următorul lucru, cel mai bun dintre câte au mai rămas. Așa cum Dumnezeu a îngăduit copiilor lui Israel să țină Paștele în a doua lună (atunci când nu-l puteau ține în prima lună datorită necurăției), tot așa recăsătorirea nu este nici ea idealul lui Dumnezeu. “nsă este o acomodare realistă la o lume departe de ideal.

Isus a recunoscut diferența dintre ideal și real atunci când a făcut distincția dintre porunca lui Dumnezeu de a nu divorța și îngăduirea divorțului în Vechiul Testament. El a spus: “Moise a îngăduit divorțul” (Matei 19:8), însă Dumnezeu niciodată nu a intenționat să se întâmple aceasta. Căci “de la început nu a fost așa”. Tot așa, cu toate că Dumnezeu nu a poruncit niciodată recăsătorirea cuplurilor divorțate, nu se poate spune că El nu o permite niciodată.

Iertarea poate schimba statutul unui om înaintea lui Dumnezeu. În conformitate cu profetul Ieremia, Dumnezeu a chemat pe israeliți, de care “divorțase”, la pocăință și “întoarcere” la El (Ieremia 3:1,14). Aceasta înseamnă că pocăința anulează statutul lor de divorțați. Dacă este așa, atunci de ce pocăința nu poate anula statutul de adulter al celui divorțat care se recăsătorește? Isus a spus că oricine divorțează și se recăsătorește trăiește în adulter (Matei 5:32). Însă El nu a spus că divorțul este un păcat de neiertat. De fapt, El a spus că există doar un singur păcat ce nu poate fi iertat, iar acesta este blasfemia la adresa Duhului Sfânt (Matei 12:32). A face din divorț un al doilea păcat de neiertat înseamnă a trece peste Scriptură, care afirmă că “dacă ne mărturisim păcatele El (Dumnezeu) este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9).

Isus a condamnat pe cei care accentuau unele legi cu prețul unor vieți. Chiar dacă era greșit pentru un iudeu să lucreze în ziua Sabatului, Isus a aprobat ca cineva să-și scoată boul din fântână în ziua Sabatului (Luca 14:5). El a spus că “Sabatul a fost făcut pentru om, nu omul pentru Sabat” (Marcu 2:27). Tot așa, legile divorțului au fost făcute pentru om, nu omul pentru legile divorțului. Omul este mai important decât preceptul. Preceptele divorțului au fost făcute pentru a ajuta pe oameni, nu pentru a-i răni. Când asupra legii divorțului se pune un accent legalist, fără a se lua în considerare compasiunea pentru cel divorțat, atunci ne aflăm și noi în același legalism pe care Isus l-a condamnat în mod repetat la Farisei.

Deseori uitat în ce privește divorțul, este faptul că unele legi sunt superioare altora (vezi capitolul 7). Există virtuți mai mari, cum ar fi dragostea și mila (Ioan 15:13; 1 Corinteni 13:13). Când acestea intră în conflict, noi suntem obligați față de legea morală mai importantă și nu suntem considerați răspunzători s-o respectăm pe cea mai puțin importantă. De exemplu, dacă este necesar să nu ascultăm de guvern cu scopul de a proteja viețile unor oameni (Exodul 1), sau de a evita idolatria (Daniel 3), atunci Dumnezeu nu se consideră responsabil pentru că nu am respectat porunca Sa de a asculta de guvern (Romani 13:1; Tit 3:1; 1 Petru 2:13). Tot așa, chiar dacă divorțul este greșit, s-ar putea să existe ocazii în care o responsabilitate mai mare ar putea încălca această lege.

De exemplu, să presupunem că ambii parteneri ai unui cuplu cu copii au mai fost fiecare căsătoriți cu altcineva cu care nu au avut copii și că ambii parteneri cu care au fost căsătoriți sunt și ei, la rândul lor, căsătoriți și au copii. Oare mărturisirea păcatelor și un divorț legal de primul partener nu ar fi mai corect, astfel încât să poată fi căsătoriți legal cu partenerul prezent și să-și continue conviețuirea în familia pe care o au acum? Ei nu se mai pot întoarce la primii parteneri; aceștia s-au recăsătorit și au copii. Este o cruzime să desparți o astfel de căsnicie și să lași copiii fără părinți sau să-i iei de la părinți. Cu toate acestea, dacă cineva ar dori să susțină până la capăt această poziție împotriva divorțului, s-ar grăbi să facă tocmai ceea ce am spus. Cineva ar putea spune, “pur ipotetic”, însă tocmai cu această situație s-a confruntat un pastor pe care-l cunosc bine, în cadrul ședințelor de consiliere pe care le ținea. O recunoaștere a faptului că avem de-a face aici cu o gradare a legilor morale sau cu o ierarhie a responsabilităților, poate face posibilă soluționarea unor astfel de probleme. Un legalism rigid va avea rezultate dezastruoase asupra vieților oamenilor.

O evaluare a poziției care permite divorțul pentru adulter

Această poziție are numeroase merite. De fapt, diferă de poziția care interzice avortul doar într-un singur punct: susține că divorțul și recăsătorirea sunt justificate pentru partea nevinovată. Deci, cu această singură excepție, poziția este laudabilă din aceleași motive ca și cealaltă. Cu excepția aprobării divorțului pentru adulter, poziția are dreptate în ce privește căsătoria, însă nu are dreptate în ce privește recăsătorirea. Această înțelegere greșită a acestor două lucruri are la bază două versete din Biblie.

Înțelegerea greșită a clauzei excepției - Isus este citat de două ori în Matei ca spunând că divorțul este un lucru greșit, “cu excepția curviei (*porneia*) (Matei 5:32; 19:8). Adepții poziției ce permite divorțul doar pentru adulter, înțeleg acest verset ca referindu-se la necredincioșie sexuală *după* căsătorie, din partea unuia dintre parteneri. Cu toate acestea interpretarea de față nu este sprijinită nici de context, nici de pasajele paralele, nici de obiceiul zilei.

Există un cuvânt diferit pentru adulter în Noul Testament. Este cuvântul grecesc *moiaieia*. Dacă Matei s-ar fi referit la adulter (relații sexuale ilicite ce implică o persoană căsătorită), ar fi putut folosi acest cuvânt, nu curvie (*porneia*). Matei a folosit cuvântul *moiaieia* atunci când a descris adulterul (Matei 15:19), folosind forma verbală *moiaieuo* (a preacurvi, a comite adulter) de câteva ori (Matei 5:27-28; 19:18). Alți scriitori din Noul Testament folosesc cu regularitate cuvintele *moiaieia* și *moiaieuo* pentru a descrie adulterul (ex: Marcu 7:21; Luca 16:18; Ioan 8:4; Romani 2:22; Iacov 2:11; Apocalipsa 2:22). Cele două cuvinte *curvie* (*porneia*) și *preacurvie, adulter* (*moiaieia*) sunt folosite în mod repetat, distinct, în același pasaj. De exemplu, Isus a spus: “...Din inimă ies ... preacurviile, curviile” (Matei 15:19; vezi și Marcu 7:21; Galateni 5:19).

Numai Matei menționează excepția pentru curvie. Pasajul paralel din Marcu (10:11) spune doar, “Oricine își lasă nevasta și ia pe alta de nevastă, preacurvește față de ea”. Iar Luca 16:18 spune: “Oricine își lasă nevasta și ia pe alta de nevastă, preacurvește; și cine ia de nevastă pe cea lăsată de bărbatul ei, preacurvește”. Dacă ar fi existat vreo excepție care s-ar fi putut aplica celor care ascultau aceste cuvinte, ea ar fi fost menționată.

Fundalul și accentul iudaic al lui Matei l-ar fi determinat în mod normal să sublinieze excepția iudaică pentru curvie premaritală. Legea lui Moise spunea: “Dacă un om, care și-a luat o nevastă și s-a împreunat cu ea ... dacă fata nu s-a găsit fecioară, să scoată pe fată la ușa casei tatălui ei; să fie ucisă cu pietre de oamenii din cetate” (Deuteronom 22:13-21)” CU toate acestea, dacă părinții ei pot aduce “dovada virginității ei” și “desfac haina ei (invelitoarea patului pătată de sânge) înaintea bătrânilor cetății”, atunci “ea să rămână nevasta lui, și el nu va putea s-o gonească (divorțeze) toată viața lui” (versetele 14, 17, 19). Având în minte acest obicei, putem înțelege perfect de ce Matei ar fi dorit să explice iudeilor care-l ascultau această excepție premaritală justificabilă.

Înțelegerea greșită a expresiei “a da prilej de preacurvie”. În conformitate atât cu cei care se opun total divorțului cât și cu cei care îngăduie divorțul pentru pricină de adulter, cei care sunt divorțați, sau divorțați din pricină de adulter, nu se pot recăsători, altfel s-ar afla în poziție de a comite adulter. Acest lucru se bazează pe afirmația lui Isus că: oricine își lasă nevasta și ia pe alta de nevastă, preacurvește” (Marcu 10:11) și “cine ia de nevastă pe cea lăsată de bărbatul ei, preacurvește” (Luca 16:18; conform Matei 19:8). Matei 5:32 spune, “cine își va lăsa nevasta, afară numai de pricină de curvie, *fi dă prilej să preacurvească*” (sublinierea ne aparține). Implicația aici este aceea că, în ce-l privește pe Dumnezeu, partenerul original este adevăratul partener. Deci în ochii lui Dumnezeu, persoana “divorțată” este căsătorită încă. Astfel, a trăi cu un altul înseamnă adulter, pentru că înseamnă de fapt relație sexuală cu o persoană căsătorită.

În timp ce trebuie să recunoaștem că aceasta pare a fi o concluzie validă a pasajului în ce privește idealul lui Dumnezeu pentru căsătorie, este totuși greșit să presupunem că aceasta elimină toate recăsătoririle, din câteva motive.

Mai întâi, Isus nu s-a referit la faptul că partea nevinovată comite în mod practic adulter, căci adulter a comis partenerul sau partenera sa. Dumnezeu doar tratează partea nevinovată ca și când ar fi comis adulter. Tot așa, 1 Ioan 1:10 spune: “Dacă zicem că n-am păcătuit, “1 facem mincinos (pe Dumnezeu)”. Însă este clar că noi nu-l putem determina pe Dumnezeu să fie în mod real mincinos. Afirmând că suntem fără păcat, noi îl tratăm pe Dumnezeu ca și când ar fi un mincinos. Astfel, pentru că divorțul violează idealul lui Dumnezeu pentru căsătorie, chiar și partea nevinovată este tratată ca și când ar fi comis adulter, cu toate că nu a făcut-o.

În al doilea rând, așa cum admit toți, moartea unui partener ar face validă recăsătorirea. Căci într-un astfel de caz, cealaltă parte nu ar mai comite adulter prin recăsătorire.

În al treilea rând, Westminster Confession susținea că există alte situații, în afară de divorț, în care *partea vinovată este ca și moartă*” (sublinierea ne aparține). Părăsirea, de exemplu, este echivalentul virtual al morții.

În al patrulea rând, așa cum s-a observat, iertarea prin mărturisirea păcatelor anulează statutul de păcătos al celui divorțat (Ieremia 3:1, 14). Singurul motiv pentru care oamenii trăiesc în păcat după un divorț este acela că divorțul în sine este un păcat. Și atâta timp cât nu mărturisesc păcatul divorțului, ei continuă să trăiască în păcat. Însă dacă-și mărturisesc păcatul, Dumnezeu îl va ierta ca și pe oricare alt păcat (1 Ioan 1:9).

O evaluare a poziției ce permite divorțul pentru mai multe motive

Cu toate că, așa cum am văzut, nu există nici o justificare pentru divorț, fără îndoială că poziția ce permite divorțul pentru multe motive are un foarte mare merit. Valoarea sa nu stă în motivele permise pentru dizolvarea căsătoriei, ci în argumentele sale în favoarea încurajării unei recăsătorii. Acestea nu pot fi folosite pentru a justifica divorțul; oricare ar fi valoarea pe care o au, acestea pot fi folosite doar pentru a justifica recăsătorirea. În cel mai bun caz, ele nu sunt argumente în favoarea stricării unei căsătorii vechi, ci doar motive pentru întemeierea unei noi. Unele dintre motive merită a fi repetate.

Căsătoria este un jurământ mutual. Pentru că mariajul este un jurământ mutual, este imposibil și inutil ca doar una dintre părți să țină jurământul, atunci când cealaltă l-a încălcat în mod irevocabil. Nu vrem să spunem că un credincios nu ar trebui să caute împăcarea. Dimpotrivă, atâta vreme cât mai este posibilă funcționarea primei căsătorii, credinciosul are responsabilitatea să caute reconcilierea. Urmând exemplul lui Osea, ar trebui să iertăm și chiar să primim înapoi pe partenerul adulter (Osea 3). Pe de altă parte, dacă cealaltă persoană este decedată (sau într-o situație echivalentă cu moartea), sau s-a recăsătorit, atunci evident, nu mai există posibilitate de reconciliere. În astfel de cazuri, cealaltă parte nu este legată prin jurămintele de căsătorie, din moment ce acestea au fost jurămintele legate cu o altă persoană căreia îi este imposibil să le mai împlinească.

Trebuie să se recunoască slăbiciunea și să se caute iertarea. Dumnezeu înțelege slăbiciunile noastre și ne iartă păcatele. El știa că noi nu vom putea întotdeauna să păzim poruncile Sale. Și pentru că El niciodată nu-și coboară cerințele la nivelul nostru, ne oferă iertarea Sa. Divorțul nu este un păcat de neiertat. Problema este a-i determina pe oameni să recunoască faptul că divorțul este un păcat. A oferi circumstanțe "justificate" divorțului nu ajută cu nimic promovarea idealului lui Dumnezeu pentru o căsnicie permanentă. Pe de altă parte, nici ignorarea iertării lui Dumnezeu, nici instalarea unui al doilea păcat de neiertat nu constituie un ajutor pentru cel divorțat. Cel puțin cei care favorizează divorțul din mai multe motive au unele motive corecte, chiar dacă le folosesc pentru a dovedi un lucru greșit.

Rezumat și concluzie

Dumnezeu intenționează ca mariajul să fie un legământ pe durata întregii vieți între un bărbat și o femeie. Pentru că relația de căsătorie nu se extinde și în veșnicie, ea este destinată întregii vieți împreună pe pământ. Divorțul nu este niciodată justificat, nici măcar pe motiv de adulter. Adulterul este păcat, iar Dumnezeu nu aprobă nici păcatul, nici dizolvarea căsătoriei. Ceea ce a împreunat El, omul să nu despartă (Matei 19:6).

Cu toate acestea, în timp ce divorțul nu este niciodată justificat, uneori este îngăduit și întotdeauna poate fi iertat. Astfel, cei care recunosc păcatul divorțului și responsabilitatea care le revine lor pentru aceasta, ar trebui să aibă îngăduința de a se recăsători. Însă noua lor căsnicie ar trebui să dureze întreaga viață. Dacă dau din nou greș, nu este un lucru înțelept a le mai îngădui să repete aceeași eroare. Numai cei care doresc să păzească legământul făcut pe durata întregii vieți ar trebui să se căsătorească, ca să nu mai vorbim despre recăsătorire. Căsătoria este o instituție sacră și nu trebuie profanată prin divorț, în special prin divorț repetat. Proportțiile epidemice pe care le-a atins divorțul în societatea noastră reprezintă un avertisment serios cu privire la modul în care sacralitatea căsătoriei a ajuns să fie profanată. Creștinii ar trebui să facă tot ce le stă în putere pentru a înălța standardul lui Dumnezeu pentru o căsnicie monogamă pe durata întregii vieți.

Forme de furt

Porunca a VIII-a

A. Aspecte generale:

a) Porunca a VIII - a **recunoaște dreptul de proprietate.**

Exista bunuri care reprezintă bunul comun și nimeni nu poate pretinde dreptul de proprietate exclusivă asupra lor. Spre exemplu apa, aerul, spațiul geografic, oceanul planetar, soarele, lumina, întinericul etc sunt bunuri comune. Pe lângă aceste lucruri de drept comun există lucruri care constituie dreptul privat, există lucruri care reprezintă în exclusivitate proprietatea privată. Ex. casa, hainele, mașina, diferite obiecte și bunuri. Porunca a VIII-a afirmă dreptul de proprietate. Rostind „să nu furi” porunca recunoaște existența unor bunuri care nu constituie dreptul nostru ci dreptul altuia și proprietatea altuia.

b) Porunca nu numai recunoaște ci și **apără dreptul de proprietate.**

Dreptul de proprietate este apărat prin afirmarea lui dar și prin pedepsirea celui care îl încalcă. Dumnezeu are legi prin care cel ce fură este pedepsit. Pedepșa finală va fi osânda veșnică. Hoții nu vor moștenii Împărăția lui Dumnezeu.

B. Definiția furtului:

Să definim ce înseamnă furtul. Furtul este actul de ați însuși pe ascuns, sau cu forța, pe față, dreptul sau bunul altuia. A fura înseamnă a lua ceva, de la cineva, fără nici un drept, păgubindu-l. A fura înseamnă a hoți, a jefui, a prăda. Furtul își are rădăcina în nemulțumire

A fura nu este un păcat ce definește strict actul de a lua un obiect care nu-ți aparține, dar a fura este și gestul de a denatura imaginea unei persoane. Nu poți lua reputația cuiva și să o pui în buzunar, dar prin anumite acțiuni poți să i-o furi. De asemenea poate fi furată familia cuiva prin inserarea a tot felul de vorbe de dezbinare, care într-

un final duc la divorț. Poți de asemenea fura poziția cuiva, sau slujba, sau dreptul de a studia la o anumită școală. Poți de asemenea fura prietenii cuiva. Și acestea sunt tot forme de furt.

C. Forme de furt:

1. Hoția sau tâlhăria.

Aici este vorba de furtul calificat, e vorba de furtul deliberat. Și cuvântul hoție acoperă o largă paletă de acțiuni, începând de la furtul de pe tarabă al unei bomboane și până la hoții de buzunare, spărgătorii de case sau bănci. Toate acestea sunt înaintea Lui Dumnezeu fapte foarte grave de furt. În Cuvântul său, Domnul condamnă în termeni foarte categorici hoția, spunând în 1 Corinteni 6:10 că în Împărăția Lui Dumnezeu nu vor intra hoții.

2. Târguielile necinstite.

Se pune problema să vinzi un anumit lucru, sau să cumperi un anumit lucru, și prin modul de a târgui îl înșeli pe celălalt. Aici putem să luăm un exemplu practic. Ai de vândut o mașină veche, știi ce valoare are, îi știi bine problemele și nu ai vrea să le afle și cumpărătorul. Și pentru că vrei să-i ascunzi defectele mașinii mergi la vopsitor și apoi o duci la piață și o vinzi. Și cumpărătorul în loc să o cumpere la valoarea ei reală o plătește dublu, pentru că arată bine, iar în scurt timp își va da seama că a luat o mașină ruginită. Acesta se numește furt, târguială necinstită. Voia Lui Dumnezeu este să fim cinstiți. De asemenea folosind poziția ta socială, sau funcția pe care o ai, sau neștiința celuilalt, poți să-i amăgești pe cei din jur. Dar în fața Lui Dumnezeu este furt.

3. Furând dreptatea prin darea mită.

Foarte mult se vorbește în societatea noastră de mită și corupție. Și aceasta este o formă de furt. Cineva la un moment dat poate să încline balanța dreptății, uzând de plata de mită. Cuvântul Domnului în Proverbe 21:14 ne arată cât de ușor influențabil poate fi omul în fața unui dar; „un dar făcut pe ascuns potolește mânia, o mită dată pe ascuns potolește cea mai puternică mânie”. Ca și copiii ai Lui Dumnezeu trebuie să ne ferim de așa ceva. Ocuparea unui loc de muncă prin mită, luarea unui examen prin mită, evitarea unei amenzi sau influențarea unei decizii juridice sau câștigarea unei licitații prin mită este o formă de furt și implicit un păcat foarte grav

4. Neplata impozitelor.

Un creștin trebuie să-și achite toate datoriile către stat. Unii l-au acuzat pe Domnul Isus că-i învață pe oameni să nu plătească impozitele, și aceasta a fost și una din acuzațiile aduse și în fața lui Pilat. Pentru că s-a răspândit vorba aceasta despre Isus, cărturarii și fariseii au venit să-l ispitească pe Domnul, și l-au întrebat: „se cade să plătim bir Cezarului sau nu?”. Ne punem și noi întrebarea: „se cade să plătim impozitul sau nu?”. Domnul Isus a cerut un bănuș și i-a întrebat: „al cui chip este pe ban?”. Răspunsul a fost: „al Cezarului”. Domnul Isus le-a zis: „dați Cezarului ce este al Cezarului, și Lui Dumnezeu ce este al Lui Dumnezeu”. Apostolul Pavel în Romani 13:7 spunea: „cui datorați birul, dați-i birul”. Voia Lui Dumnezeu este să plătim impozitele. Este foarte întâlnită practica de evaziune fiscală. Un copil al Lui Dumnezeu ar trebui să se ferească de așa ceva.

5. Folosirea abuzivă a bunului împrumutat, este o altă formă de furt.

Se poate întâmpla ceva de felul următor: „vecine n-ai vrea să-mi împrumuți calul și căruța ca să-mi aduc niște lemne?”. Și vecinul ți le dă spunându-ți: „adu-mi-le mâine, că peste noapte nu sunt acasă”. Și omul nostru își aduce lemne, și apoi și porumbul și piatră și nisip. Și nu numai asta, dar nici calului nu-i dă hrană. Folosirea abuzivă a bunului împrumutat este tot un furt. Abuzul față de bunurile firmei la care lucrezi, a mașinii de serviciu, folosirea abuzivă a telefonului de serviciu și a altor bunuri de la locul de muncă este o formă de furt. Copilul Lui Dumnezeu trebuie să facă totul ca pentru Domnul.

6. Găsirea unor lucruri pierdute și însușirea lor în ciuda faptului că ele ar putea fi returnate.

Și acesta este un furt. Găsești ceva, și știi că ceea ce ai găsit e al fratelui tău. Dacă îl păstrezi este furt. Hoții nu vor moșteni Împărăția Cerurilor. Se ridică întrebarea: „dacă găsesc „ceva”, să-l ridic sau să nu-l ridic?”. Ridică-l. Dar dacă poți să-l returnezi, returnează-l. Găsești un portmoneu. Și are în el bani, dar mai are și buletinul, iar tu iei banii și buletinul îl duci la poliție. Acesta e furt.

7. Abuzul de autoritate sau traficul de influență.

Cineva ocupă o anumită poziție de conducere. Folosindu-se de poziția sa își însușește foloase necuvenite. Aceasta este o formă de furt și o mare nedreptate. Aceasta se numește trafic de influență, abuz de autoritate. Formele practice în care se întâmplă asta sunt multiple, dar tot păcat este.

8. Furtul de la fabrică sau a profita de bunurile de la locul de muncă

9. Furtul de idei sau plagiatul.

Copiata la școală, plagiatul și alte forme de însușire nepotrivită a ideilor cuiva este o formă de furt. Învățarea nu este formă de furt. Copiatul și plagiatul este și o formă de încălcare a adevărului, deci o minciună dar și o declarație falsă

10. Neplătirea unui salariu necinstit.

Trăim vremuri în care oamenii profită de oameni. Patronul are mai mulți angajați. Pe cel care e neam cu el, pentru o muncă asemănătoare cu a altuia îl plătește mai bine. Un principiu al patronului contemporan este: „salariul e strict confidențial”. Câte nu se ascund după acest lucru. Sau amânarea plății este o altă formă de furt. În Vechiul Testament legea Lui Dumnezeu pentru poporul Israel, privitor la plată spunea că pe cel care muncește la tine, seara să-l plătești. Neplătirea unui salariu cinstit sau neplătirea la timp este o formă de furt și nedreptate.

11. Furtul de timp.

Este o vorbă: „ei se fac că ne plătesc noi ne facem că muncim”. Dacă ești la locul tău de muncă, și în loc să lucrezi, tragi de timp, acest lucru este furt! Dumnezeu are ceva de spus și angajatorilor: „plătiți cinstit”, dar și angajaților: „nu chiuli, ci muncește ca pentru Domnul”. Acest lucru va face cinste unui copil al Lui Dumnezeu, și-i va deschide uși pentru a vesti Cuvântul Domnului. Lucrul de mântuială este tot o formă de furt. Și Iacov spune: „dacă știe cineva să facă bine și nu face, săvârșește un păcat”. Dacă știi să lucrezi de calitate, iar tu o faci de mântuială, zicând: „merge și așa”, acest lucru este furt. O altă modalitate de a fura timp este lipsa de punctualitate. Dacă ai zis că vei fi într-un loc la o anumită oră să fii acolo la timp! Domnul ne vrea sfinți în toate lucrurile, în toate aspectele practice ale vieții noastre.

Vorbirea de rău sau furând un nume bun

Porunca a VIII-a

A fura nu e valabil numai pentru bunurile aflate proprietate. Pot fi furate multe alte lucruri: reputația, poziția, slujba, familia, prietenii cuiva.

Forma practică în care acestea pot fi furate este vorbirea de rău

Cuvântul Domnului spune că „mai de preț decât aurul, mai de preț decât comorile, mai de preț decât pietrele scumpe este un nume bun”. Iar o persoană, folosind cuvinte rele, cuvinte calomnioase la un moment dat poate să lipsească pe o anumită persoană tocmai de această valoare, de imaginea ei, de bunul nume pe care îl are. În ziua judecării oamenii vor da socoteală, spunea Domnul Isus, pentru orice cuvânt nefolositor pe care-l vor fi rostit vreodată. Este foarte întâlnită între oameni această formă de încălcare a voinței Lui Dumnezeu, numită: „vorbirea de rău”. Stă în pornirea firească a oamenilor să vorbească de rău, să ponegrească, să rostească vorbe nelalocul lor la adresa semenilor lor.

A. Definirea vorbirii de rău

De fapt ce este vorbire de rău? Ce înțelegem prin vorbire de rău? Vorbire de rău înseamnă a ponegri, a înjosi pe cineva, a defăima prin vorbele pe care le spui la adresa lui, a cleveti. De asemenea a vorbi de rău înseamnă a calomnia pe cineva, a bârbi la adresa cuiva.

1) A vorbi de rău este o faptă a firii pământești.

Cuvântul Domnului ne arată în natura noastră păcătoasă există tendința de a vorbi de rău, este această înclinație naturală a firii pământești, această atracție către a vorbi de rău. Tocmai pentru că este această înclinație a firii pământești au ajuns oamenii să guste și să consume foarte mult veștile rele. Presa are predilecție pentru veștile rele.

2) De asemenea vorbire de rău este un păcat al limbii.

Proverbe 18:21, că moartea și viața stau în puterea limbii. Cuvintele pe care le vorbești, dau celui care le aude fie viață, fie moarte. În puterea cuvântului, adică în puterea limbii stă și viața, stă și moartea. Cuvintele pe care noi le

rostim ce dau celor care le aud? Viață sau moarte? Există o mare putere în cuvintele pe care le rostim. Cuvântul are o putere extraordinară. Odată rostit, un cuvânt lucrează, și spusă o vorbă ea nu mai poate fi adusă înapoi, nu mai poate fi întoarsă. Vorba aceea își continuă lucrarea pentru că în cuvânt există o putere. În limbajul nostru Dumnezeu a așezat putere. Vorbirea de rău este o pervertire a limbajului și o folosire pentru a distruge a darului lui Dumnezeu.

3) vorbirea de rău este un păcat care răspândește mai departe răul.

Vorbirea de rău nu face altceva decât să înmulțească răul. Unul din numele pe care le are Diavolul este Belzebul semnificația acestui cuvânt este „domnul muștelor”. Și în antichitate oamenii au pus diavolului numele de domnul muștelor, cel care conduce muștele. Muștele caută să se așeze pe gunoaie și, în zborul lor mută microbi de colo colo. Așa face și cel care vorbește de rău; mută gunoaie dintr-un loc în altul

4) vorbire de rău este în esență minciună.

5) vorbire de rău este o formă rafinată de a nedreptăți pe cineva și de a-l fura.

Prin vorbire de rău au fost luate omului fie relațiile lui, pentru că ai pus dezbinare între prieteni, fie ai furat familia lui pentru că ai pus dezbinare între soț și soție printr-o vorbă rea pe care ai purtat-o, adevărată sau falsă. Păcatul acesta este și o formă de furt.

B. Atitudinea Scripturii față de vorbirea de rău

Cuvântul Domnului este categoric împotriva acestui păcat numit vorbire de rău. Pasajele Scripturii care vorbesc despre acest subiect sunt foarte multe, așa că vom sublinia doar câteva dintre ele.

În Levitic 19:16 este scris: „să nu umbli cu bârfeli în poporul tău”. Apoi în Exod 23:11 „să nu răspândești zvonuri neadevărate. Proverbe 10:18 spune: „cine umblă cu bârfeli este un nebun, cine vorbește mult nu se poate să nu păcătuiască, dar cel ce-și ține buzele este un om chibzuit”. Apoi Proverbe 11:13 „cine umblă cu bârfeli dă pe față lucruri ascunse, dar sufletul credincios ține ce i s-a încredințat”. Apoi în Romani 1:30, apostolul Pavel, arătând cum sunt trăsăturile de caracter ale oamenilor fără Dumnezeu, spune că oamenii sunt bârfitori și urători de Dumnezeu. În Proverbe 20:19 „cine umblă cu bârfeli dă pe față lucruri ascunse, și cu cel ce nu-și poate ține gura să nu te amesteci”. Tit 3:1 Pavel spune: „adu-le aminte să fie supuși stăpânitorilor și dregătorilor, să-i asculte, să fie gata să facă orice lucru bun; să nu vorbească de rău pe nimeni, să nu fie gata de ceartă, ci cumpătați, plini de blândețe față de toți oamenii, căci și noi eram altă dată fără minte, neascultători, rătăciți, robiți de tot felul de poftă și de plăceri, trăind în răutate și în pizmă, vrednici să fim urâți și urându-ne unii pe alții”. Voia Lui Dumnezeu este ca un copil al Său să se ferească de păcatul vorbirii de rău. În Efeseni 4:31,32 Pavel spune: „să piară din mijlocul vostru orice iuțime, orice strigare, orice clevetire”. În 5:1, Pavel, vorbind despre faptele firii pământești, spune că între copiii Lui Dumnezeu „nici să nu fie pomenite: curvia, clevetirea, vorbele rușinoase, vorbele porcoase”.

Iată dar că Sfânta Scriptură este categorică împotriva bârfelor, defăimărilor, a calomniei, de orice natură ar fi toate acestea. Copiii Lui Dumnezeu în vorbirea lor trebuie să fie sfinți, trebuie să fie curați, și vorba lui să fie una dreasă cu sare și cu har.

C. Efectele vorbirii de rău

- 1) Prin vorbirea de rău se distruge prestigiul, reputația, familia, slujba cuiva. Bârfa fură imaginea unei persoane.
- 2) Vorbirea de rău provoacă suferințe celui nevinovat. Suferința urmare a onoarei distruse a numelui pătat
- 3) Vorbirea de rău satisface răutatea firii pământești și o cultivă. În Proverbe 18:8 este scris: „cuvintele bârfitorului sunt ca prăjiturile: alunecă până în fundul măruntaielor”.
- 4) desparte pe prieteni și familii.

Proverbe 16:28 „omul neastâmpărat stârnește certuri, și pârătorul dezbină pe cei mai buni prieteni”.

- 5) Vorbirea de rău provoacă apoi răni sufletești greu de vindecat.

Proverbe 12:18 : „cine vorbește în chip ușuratic rănește ca străpungerea unei săbii”

- 6) Vorbirea de rău duce la ceartă.

Proverbe 26:20 „când nu mai sunt lemne focul se stinge, și când nu mai este nici un clevetitor, cearta se potolește”.

- 7) Vorbirea de rău poate să ucidă pe cineva.

Ieremia 18:18 spune: „haidem să ucidem cu vorba”. Vrajmașii lui Ieremia s-au adunat la sfat și au început să plănuiască cum să facă rău acestui prooroc. Și pentru că Ieremia se găsea sub protecția împăratului nu puteau să se atingă de viața lui fizică, și atunci au zis: „lasă că o sa-l omorâm prin vorbe”, în așa fel vom vorbi despre el încât vom atrage mânia căpeteniilor asupra lui.

- 8) Vorbirea de rău aduce rușine

Concluzie: calomnia, bârfa, vorbirea de rău este o forma rațională de hoție prin care hoțul depozitează persoana de ceea ce are mai nobil și anume reputația, prestigiul și bunul nume.

D. Formele vorbirii de rău - 5 forme

- 1) Bârfa și clevetirea - "ai auzit despre..., spune-mi numai mie", "sa pastrezi numai pentru tine", "nu cred ca e adevărat, dar uite ce am auzit!", "îți spun ceva ca sa ai pentru ce sa te rogi..."
- 2) Calomnia - Spunerea unor lucruri nedrepte despre cineva - ex: nabot
- 3) Insinuarea - Lași sa se înțeleagă ceva rău
- 4) Flatarea - a spune pe fata, a lauda, a aprecia exagerat, dar cu scop egoist, bârfa e pe la spate, flatarea e pe fata
- 5) Criticismul și negativismul - Motivat de invidie

E. Ce e de făcut

Se impun câteva concluzii:

1. Nu bârfa, nu calomnia - e hoție
2. Daca nu poți vorbi cu cineva în fata, nu-l vorbi pe la spate
3. Nu asculta și nu cerceta voluntar lucrurile rele care se spun despre alții
4. Daca auzi ceva rău nu te lasă influențat crezând totul
5. Cat mai curând comunica celui în cauza - asta dacă înțelepciunea te va învăța că este necesar
6. Pana nu faci asta, nu mai discuta cu nimeni nimic
7. După ce vei discuta, taci! - "cu cât gândim mai puțin, cu atât vorbim mai mult"
8. Nu face nici o excepție de la regula
9. Vorbește de bine - o vorba buna

Furând pe Dumnezeu

Cursul 25

Porunca a VIII-a

Am văzut că a fura este o problemă foarte complexă și foarte gravă. Există multe forme de furt. Există 3 categorii de lucruri, și ele se împart astfel în funcție de stăpânul lor.

Astfel că există lucruri care sunt dreptul și proprietatea personală. Fiecare are anumite lucruri care sunt ale lui și numai ale lui. nimeni nu poate să aibă pretenția sau să ceară drept de proprietate asupra acelor lucruri. Apoi sunt anumite lucruri care constituie bunul nostru al tuturor. Aerul, apa, străzile pe care mergem sunt bunul nostru al tuturor. Mai există o serie de lucruri care sunt dreptul Lui Dumnezeu și proprietatea Lui.

Poate fi furat și Dumnezeu? Este posibil ca cineva în orbirea lui și în nebunia lui să îndrăznească să-L fure pe Dumnezeu. Există cel puțin 5 domenii în care Dumnezeu poate fi furat.

1. A fura slava lui Dumnezeu prin mândrie

Prima modalitate de a-l fura pe Dumnezeu este prin mândrie, furând slava Lui Dumnezeu. Domnul este un Dumnezeu glorios, este plin de slavă. Sfânta Scriptură ne arată lămurit că Domnul are glorie. Exod 16:10 „slava Domnului s-a arătat în nor”. 1 Împărați 8 „preoții n-au mai putut să rămână acolo să-și facă slujba, din pricina norului; căci slava Domnului umpluse Casa Domnului”. Apoi în 1 Cronici 29:11, David spune: „a Ta este, Doamne, mărirea, veșnicia și slava”, Apocalipsa 14:7 „temeți-vă de Domnul și dați-I slavă”. Slava și gloria sunt ale Lui Dumnezeu, sunt dreptul Lui, este singurul care se poate bucura de ele și este singurul care are dreptul să le posedă, să le aibă. Cuvântul spune că noi trebuie nu numai să recunoaștem slava Lui Dumnezeu, ci să-I atribuim Lui Dumnezeu slavă. Iosua 7:19 „fiule dă slavă Domnului”. Apoi, Psalmul 115:1 „nu nouă, Doamne, nu nouă, ci Numelui Tău dă slavă”. Slava este a Lui Dumnezeu și gloria este a Lui Dumnezeu. Noi suntem chemați să recunoaștem că Dumnezeu are slavă și apoi suntem chemați să atribuim Lui Dumnezeu slavă.

Există 2 dimensiuni ale slavei Lui Dumnezeu. Prima: Dumnezeu are o slavă în El însuși, o numim o slavă intrinsecă. El are slavă și dacă îi dăm și dacă nu îi dăm. Dumnezeu este glorios și dacă Îl glorificăm noi și recunoaștem asta, și dacă nu-L glorificăm. Omul nu are glorie în natura Lui, dar Dumnezeu are. A doua dimensiune a slavei Lui Dumnezeu este gloria atribuită. Noi îl putem fura pe Dumnezeu atunci când nu-I dăm gloria care i se cuvine și care trebuie să i-o atribuim.

Forma prin care mulți îl păgubesc pe Dumnezeu de slava sa este mândria. În Faptele Apostolilor 12,23 ni se spune despre Irod că s-a îngâmfat și că: „îndată l-a lovit un înger al Domnului, pentru că nu dăduse slavă Lui Dumnezeu, și a murit mâncat de viermi”. Există o slavă a Lui Dumnezeu pe care trebuie să i-o oferim. Irod l-a furat pe Dumnezeu de slava pe care trebuia să i-o dea, și Domnul l-a pedepsit, și El pedepsește și astăzi pe astfel de oameni. Sfânta Scriptură spune: „Dumnezeu este împotriva celor mândri”. Mândria înseamnă în principal îngâmfare, aer de superioritate, să-ți atribui merite pe care nu le ai, să te crezi mai important decât ești.

Mândria poate să îmbrace multe forme, notăm 9 domenii în care omul poate experimenta mândria:

- a) **Mândria poziției:** locul de muncă, proeminența, poziția socială, funcția de conducere etc
- b) **Mândria abilităților naturale.** Unul poate să cânte foarte frumos, altul să recite, altul să predice etc
- c) **Mândria averii.** În 1 Timotei 6: 17, Pavel spunea Lui Timotei: „îndeamnă pe bogații veacului acestuia să nu se îngâmfă”. Averea, bunăstarea materială poate să fie o ispită și un prilej de mândrie.
- d) **Mândria cunoștinței.** În 1 Corinteni 8:1: „cunoștința îngâmfă”. Sunt oameni cărora li se pare că știu tot, și se îngâmfă cu cunoștința pe care o au. Ce avem și să nu fi învățat? Câte sunt lucrurile pe care nu le știm?
- e) **Mândria înfățișării.**
- f) **Mândria de clasă sau rasă.**
- g) **Mândria descendenței familiale.**
- h) **Mândria realizărilor spirituale.**
- i) **Mândria religioasă.**

2. A fura imaginea lui Dumnezeu prin ipocrizie și religie fățarnică

Chemarea noastră este aceea de a-L reprezenta pe Dumnezeu între oameni. Când Domnul ne-a chemat la El ne-a chemat să fim modele și El ne spune să fim pilde de urmat în vorbire, în purtare, în îmbrăcăminte, în atitudini. Problema este că de foarte multe ori nu reușim să fim modele.

Când oamenii vorbesc de Dumnezeu și de Biserică, pentru ei Biserica și Dumnezeu este unul și același lucru. Imaginea Bisericii, în ochii oamenilor, se suprapune cu imaginea Lui Dumnezeu. Ce cred oamenii despre Dumnezeu, cred prin informațiile pe care le au despre Biserică.

Voia Lui Dumnezeu pentru noi este să fim oameni care să transmită o bună imagine despre Dumnezeu. Matei 5:16 „tot așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri”. 1Petru 2:12 „să aveți o purtare bună în mijlocul neamurilor, pentru ca în ceea ce vă vorbesc de rău, ca pe niște făcători de rele, prin faptele voastre bune, pe cari le văd, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării”.

3. A fura meritele lui Dumnezeu prin nemulțumire

Sfânta Scriptură ne învață că noi trebuie să trăim o viață plină de mulțumire. 1 Tesaloniceni 5:18 „mulțumiți Lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia Lui Dumnezeu, în Christos Isus, cu privire la voi”. Voia Lui Dumnezeu, în esența ei, cu privire la noi este să fim oameni mulțumitori cu ceea ce avem, și oameni care să dăm mulțumire pentru ceea ce avem. Noi trebuie să fim mulțumitori înaintea Lui Dumnezeu. Sunt oameni care nu-i aduc Lui Dumnezeu mulțumire, și aceasta îl privează pe Dumnezeu meritul său. Dumnezeu are meritul pentru tot ceea ce avem noi, și trebuie să-i aducem mulțumire și laudă pentru toate realizările noastre.

4. A fura banii lui Dumnezeu prin zgârcenie și absența zeciuiei

A. Ce este dărnicia creștină?

a) Definiție:

Dărnicia este actul prin care cineva oferă, motivat de iubire și ascultare de Dumnezeu, bani sau alte bunuri materiale, urmărind prin aceasta slăvirea lui Dumnezeu și împlinirea nevoilor semenilor.

b) Dimensiunile dărnicii creștine

Dărnicia creștină comportă două dimensiuni distincte:

i. Dărnicia ca milostenie.

Dărnicia ca milostenie reprezintă dăruirea de bunuri materiale sau bani celor săraci, în Numele Domnului. Dărnicia ca milostenie nu este reglementată cantitativ, credinciosul având dreptul să decidă singur în dreptul dărnicii sale. Dărnicia ca milostenie trebuie făcută discret (Mat. 6:1-4).

ii. Dărnicia ca zeciuială.

Dărnicia ca zeciuială înseamnă să închinăm Domnului 10% din venitul nostru. Zeciuiala are caracter normativ, fiecare credincios având datoria față de Domnul să se închine Lui cu procentul de 10% din venitul câștigat. Zeciuiala trebuie adusă la Casa Domnului (Mal. 3:10). Dumnezeu a stabilit Casa Sa ca locul unde trebuie adusă zeciuiala. A da zeciuiala înseamnă a renunța la dreptul de a decide independent care este locul unde trebuie să o aducem și a asculta de Domnul prin aducerea zeciuiei la Casa Domnului.

Observație: Atât VT cât și NT ne învață cu privire la cele două dimensiuni ale dărnicii.

- În VT dărnicia ca datorie apare în Lev. 27:30, iar dărnicia ca milostenie apare în Isaia 58:7;
- În NT dărnicia ca datorie este poruncită în Mat. 23:23, iar dărnicia ca milostenie este învățată în Mat. 6:1-4.

c) **Texte biblice care vorbesc despre dărnicia ca zeciuială**

Sfânta Scriptură menționează în multe pasaje închinarea cu zeciuiala. Cele mai importante texte biblice pe tema zeciuiei le avem în: Gen. 14:17-24; 28:20-22; Deut. 14:22-27; Lev. 27:30-34; Num. 18:20-32; Mal. 3:8-12; Mat. 23:23; 1Cor 16:1-2; 2Cor. 9:6-11.

B. De ce trebuie să dăm partea Domnului (zeciuiala)?

a) **Zeciuiala este proprietatea Domnului (Lev. 27:30)**

"Orice zeciuială din pământ, fie din roadele pământului, fie din rodul pomilor, este a Domnului; este un lucru închinat Domnului." (Lev. 27:30). Există trei categorii de bunuri: bunul personal, bunuri de drept comun și bunul lui Dumnezeu. Cu siguranță că Dumnezeu stăpânește peste tot pământul și că toate lucrurile îi aparțin, însă zeciuiala din câștigul nostru aparține lui Dumnezeu într-un sens cu totul special. Dacă în dreptul procentului de 90% din câștigul nostru avem dreptul să decidem cum socotim de cuviință, în dreptul zeciuiei Dumnezeu a poruncit explicit ce trebuie să facem: zeciuiala trebuie adusă la Casa Domnului. A nu da zeciuiala înseamnă a-l fura pe Dumnezeu (Mal. 3:8).

b) **Zeciuiala este o formă de închinare înaintea lui Dumnezeu (Gen. 14:18-20)**

Închinarea înaintea lui Dumnezeu se exprimă prin multe forme, cum ar fi rugăciunea, cântarea de laudă, citirea Bibliei, postul, etc. Una dintre formele de închinare înaintea Domnului este oferirea zeciuiei. Partea Domnului este un act de închinare. Așa cum ne închinăm lui Dumnezeu prin rugăciune, ne închinăm lui Dumnezeu și prin oferirea zeciuiei. În primul rând zeciuiala este pentru Domnul și abia în al doilea rând este pentru biserică. Deși o aducem la biserică, noi nu dăm zeciuiala bisericii, ci lui Dumnezeu.

c) **Zeciuiala e moștenirea lui Dumnezeu pentru Casa Sa (Mal. 3:10)**

Dintre cele doisprezece seminții ale poporului Israel, la împărțirea țării Canaanului, seminția lui Levi nu a primit niciun teritoriu ca moștenire, moștenirea lor a fost zeciuiala datorată de popor lui Dumnezeu (Nomeri 18: 20-21). Acest principiu este valabil și în vremea legământului nou (1Cor. 9:9-14). Partea Domnului este lăsată ca moștenire pentru casa Domnului.

d) **Închinarea zeciuiei este o dovadă dragostei și părtășiei creștine**

Dragostea frățească i-a făcut pe primii creștini să își vândă casele și ogoarele pentru a împărți celor săraci (Fapte 4:32-37), dragostea i-a determinat pe creștinii din Macedonia să dăruiască peste puterile lor (2Cor. 8:1-5) în vederea ajutorării celor lipsiți.

e) **Dumnezeu poruncește să dăm zeciuială (Mal. 3:8-10)**

Aducerea zeciuiei la Casa Domnului este o poruncă divină. A nu da partea Domnului este neascultare de Domnul, și prin urmare este păcat.

f) **Domnul Isus a confirmat că trebuie să dăm zeciuiala (Matei 23:23)**

Prin cuvintele "pe acelea să nu le lăsați nefăcute" Domnul Isus se referă la îndatorirea de a aduce zeciuiala la Casa Domnului.

g) **Apostolul Pavel a învățat despre dărnicie (2Cor 9:1-15)**

Pavel ne învață că dărnicia trebuie făcută cu generozitate (2Cor 9:5), de bună voie, cu bucurie (2Cor 9:7) și proporțional cu câștigul fiecăruia (1Cor 16:2). Deși nu este menționată în mod explicit proporția la care se referă Pavel, din contextul mai larg al Bibliei putem înțelege că are în vedere cel puțin zeciuiala.

h) **Zeciuiala este o expresie a credințioșiei noastre față de Domnul**

Dumnezeu ne poruncește să îl cinștim prin aducerea zeciuiei la Casa Domnului. Ascultarea de această poruncă este o dovadă a credințioșiei și a încrederii noastre în Domnul. Dărnicia noastră dovedește din punct de vedere material

ceea ce suntem noi din punct de vedere spiritual. Dărnicia ca zeciuială exprimă recunoștința noastră față de Domnul care ne poartă de grijă, dependența și încrederea în Dumnezeu pentru împlinirea tuturor nevoilor noastre precum și ascultarea de Dumnezeu.

i) Zeciuiala este o condiție a binecuvântării noastre materiale (Mal. 3:9-11)

Închinarea cu partea Domnului este cheia care deschide mâna lui Dumnezeu ca să fim binecuvântați în vremuri de criză. Zeciuiala aparține lui Dumnezeu; dacă refuzăm să o închinăm Domnului binecuvântarea lui Dumnezeu peste viața noastră materială va lipsi.

C. Piedicile în calea închinării cu zeciuiala

a) Lipsa de învățatură și de cunoaștere a Scripturii

Cea mai des întâlnită piedică în calea închinării cu zeciuiala este lipsa de cunoaștere a Cuvântului lui Dumnezeu. Pur și simplu oamenii nu îl onorează pe Dumnezeu prin închinarea zeciuiei pentru că nu au fost învățați că aceasta este voia lui Dumnezeu revelată în Biblie.

b) Ideea că zeciuiala este o cerință a Legii mozaice și nu o cerință a Noului Testament

Unii susțin că creștinii nu mai trebuie să dea zeciuială pentru că plățirea zeciuiei este o faptă a Legii, iar umblarea după faptele Legii nu este o cerință pentru creștini.

Se afirmă că:

- Darea zeciuiei este o poruncă a Legii mozaice;
- Legea lui Moise a fost abrogată de Domnul Isus și a fost înlocuită cu Evanghelia harului;
- Așadar, odată cu abrogarea Legii mozaice a fost abrogată și porunca de a da zeciuiala.

Învățătura că zeciuiala a fost abrogată odată cu abrogarea Legii mozaice nu este corectă din următoarele motive:

- i. Primul care a oferit Domnului zeciuiala a fost Avraam (Gen. 14:17-24). Avraam a dat zeciuiala cu peste patru sute de ani înainte de așezarea Legii mozaice. Prin urmare, zeciuiala nu este o inovație a Legii, ci un principiu revelat înainte de darea Legii;
- ii. La darea Legii, Dumnezeu a rânduit ca principiul zeciuiei să fie cuprins în legământul mozaic. La abrogarea în Hristos a legământului Legii, se putea să fie abrogate doar acele cerințe aduse de Lege, nu și cele care existând înainte, au fost preluate de Lege.
- iii. În plus, nu tot ceea ce a aparținut Legii a fost abrogat în legământul cel nou. Din Legea VT rămân valabile pentru NT toate acele cerințe care au fost reafirmate de Domnul Isus sau de apostoli. În ceea ce privește închinarea cu zeciuiala, principiul a fost reafirmat de Domnul Isus și de apostoli (Matei 23:23; Luca 11:42; 2Cor. 9:6-7; 1Cor. 16:2).

c) Sărăcia

Uneori este invocată sărăcia și lipsurile materiale ca motiv pentru lipsa închinării prin zeciuială. După învățătura Sfintei Scripturi, sărăcia nu este un motiv justificat pentru a nu aduce Domnului partea Sa. Sunt oameni care vor rămâne mereu lipsiți pentru că nu oferă cinste Domnului prin închinarea cu zeciuiala (Mal. 3:9). Scriptura ne arată că ce evlavioși au adus cinste lui Dumnezeu prin dărnicie chiar dacă ei au fost lipsiți și, poate ar fi avut nevoie se fie ajutați de alții (Marcu 12:41-44; 2Cor. 8:1-5).

d) Zgârcenia și lipsa de credință

Piedica reală care se ridică în față cinstirii lui Dumnezeu prin zeciuială este lipsa de credință suprapusă cu zgârcenia.

D. Principiile închinării cu zeciuiala

a) Principiul promptitudinii (Prov. 3:9)

Potrivit acestui principiu primul lucru pe care un credincios îl va face după dobândirea câștigului muncii sale, va fi să pună deoparte zeciuiala din venit. Prima cheltuială făcută va fi oferirea zeciuiei ca ofrandă de recunoștință față de Dumnezeu.

b) Principiul proporționalității (Deut. 16:17)

Zeciuiala trebuie dată în proporție cu venitul nostru. Proporția este reglementată prin procentul de 10% din venitul câștigat.

c) Principiul aducerii zeciuiei la biserică (Mal. 3:10; Fapte 3:33-37)

În timp ce dărnicia ca milostenie o vom dăruia cui vom socoti de cuviință, dărnicia ca zeciuială trebuie să o aducem la biserică. Dumnezeu a delegat biserica pentru a fi administratorul părții Domnului.

d) Principiul închinării cu bucurie (2Cor. 9:7)

Oferirea zecuielii nu trebuie socotită ca obligație împovărătoare, ci ca o formă de închinare plăcută lui Dumnezeu, închinare făcută cu bucurie.

Adevărul și minciuna

Porunca a IX-a

Scopul acestei porunci este acela de a apăra și de a proclama adevărul: „să nu mărturisești strâmb”. Dumnezeu este adevărul. Natura internă a Domnului este adevăr. În Dumnezeu nu este minciună, și de aceea porunca a noua este o oglindire a caracterului Lui Dumnezeu, și o proclamare a ceea ce Dumnezeu este, și a ceea ce Dumnezeu dorește ca noi să fim.

A. Voia Lui Dumnezeu și adevărul.

1) Adevărul este de origine divină.

Mântuitorul Isus Christos a venit pe pământ ca personificarea adevărului. El a spus: „Eu sunt calea, adevărul și viața”. Isus Christos declară despre El că este adevărul. În fața Lui Pilat, Isus Christos a spus că El a venit să mărturisească despre adevăr. La întrebarea lui Pilat; ce este adevărul, Domnul răspunde: „adevărul sunt Eu”. Adevărul este de origine divină. Psalmul 119:160 spune „temelia Cuvântului Tău este adevărul”. Iar Ioan 17:17 „Cuvântul Tău este adevărul”. Iată dar că adevărul este de origine divină

2) Dumnezeu cere ca adevărul să locuiască în noi.

Psalmul 51:6 „Tu ceri ca adevărul să locuiască în adâncul inimii”. Adevărul este de origine divină și este din Dumnezeu și Dumnezeu vrea ca adevărul să locuiască în inimile noastre. Zaharia 8:16 „iată ce trebuie să faceți: fiecare trebuie să spună aproapelui său adevărul”. Sau în Iacov 3:14 „să nu mințiți împotriva adevărului”. Domnul Dumnezeu vrea ca adevărul să locuiască în inima noastră.

3) Dumnezeu cere să umblăm în adevăr.

2 Ioan 1:4 „m-am bucurat foarte mult când am aflat pe unii din copiii tăi umblând în adevăr”. Voia Lui Dumnezeu este ca adevărul să locuiască în noi, iar noi să umblăm în adevăr. În Efeseni 6:14 apostolul Pavel spunea: „mijlocul să vă fie încins cu adevărul”.

4) Adevărul aduce libertatea

În Ioan 8:31-32 Domnul Isus Christos a spus: „adevărul vă va face slobozi”. Oamenii tânjesc după libertate, dar singurul lucru care dă liberate este adevărul.

5) Adevărul este baza închinării adevărate

Domnul Isus a spus că adevărații închinători se vor închina Tatălui în Duh și în adevăr. Temelia închinării este adevărul.

B. Epidemia minciunii.

Cât de întins e păcatul minciunii? Minciuna a pătruns în caracterul popoarelor, deja face parte din „codul genetic” al societății omenеști. Omul începe să mintă de când începe să vorbească și continuă să mintă până când moare. Așa e omul. Minciuna a devenit o trăsătură de caracter a societății. Ea stă la masă cu regii, dar mănâncă la masă și cu săracul în bordei, e prietenă și cu unul și cu altul. Copiii mint pe părinți. Părinții la rândul lor îi mint pe copii. Elevii îi mint pe profesori, iar la rândul lor și profesorii îi mint pe elevi. Politicienii îi mint pe alegători, iar alegătorii îi mint pe politicieni. Soțul își minte soția, dar nici ea nu se lasă mai prejos. Angajații își mint șefii, la rândul lor șefii își mint și ei angajații. Atât de mult ne-am obișnuit cu minciuna, încât deja există câteva minciuni acceptabile, pe care le facem toți și care nu ne mai provoacă nici un fel de mustrare de conștiință. Ba mai mult unii o numesc diplomatie, limbaj diplomatic. Vânzătorii își mint clienții că marfa lor e cea mai bună, clienții îi mint și ei la rândul lor. Minciuni în presă, avem o vorbă: „minți ca o gazetă”.

Iată că problema minciunii a devenit o epidemie pentru societatea omenеască, și pentru noi pentru toți. Descoperim că flagelul acestui păcat ne lovește pe toți și trebuie să ne umilim înaintea Domnului și să o recunoaștem.

C. Ce este minciuna?

Sigur că minciuna este un păcat grav. E mult mai grav decât credem noi că este. Noi încercăm și reușim să împărțim păcatele și să le ierarhizăm după gândirea noastră. Astfel considerăm, spre exemplu că hoția este un păcat

teribil. Crima? Un păcat de moarte. Curvia? Rușinos! Minciuna? Acceptabil. Gândim așa pentru că toți am mințit. Aceasta este scuza, dar în același timp aceasta este și acuza.

a) Minciuna este denaturarea în mod deliberat a adevărului cu scopul de a înșela.

b) Este un păcat care neagă caracterul Lui Dumnezeu.

În caracterul său Dumnezeu este adevăr. Este scris în Evrei 6:18 „e cu neputință ca Dumnezeu să mintă”. Pilat îl întreabă pe Domnul Isus ce e adevărul, iar Domnul răspunde ucenicilor: „Eu sunt adevărul”. Atunci când mințim noi denaturăm caracterul Lui Dumnezeu, pentru că suntem făcuți după chipul și asemănarea Lui Dumnezeu, și în noi există acel chip și asemănare, iar mințind, noi deformăm acest caracter și acest chip al Lui Dumnezeu.

c) Minciuna distruge caracterul celui care minte.

Minciuna trăită și practică, denaturează caracterul omului. O minciună cere o altă minciună cu care să acopere minciuna anterioară.

d) Minciuna distruge relațiile dintre oameni.

e) Minciuna distruge imaginea bisericii.

Biblia vorbește despre Anania și Safira atrăgând atenția asupra gravității păcatului minciunii. Pavel vorbește despre frați mincinoși care sunt strecurați în rândul Bisericii. Minciuna distruge sufletul și în viața de acum, și-l distruge și în viața de dincolo. Proverbe 21:6: „comorile câștigate cu o limbă mincinoasă sunt o deșertăciune care fuge, și duc la moarte”. În viața de dincolo pedeapsa Lui Dumnezeu așteaptă pe toți mincinoșii.

D. Originea minciunii

E sigur și pentru toți lămurit că minciuna nu vine de la Dumnezeu.

a) Tatăl minciunii este diavolul,

„Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii.” (Ioan 8:44). Deci originea minciunii înainte de toate este diavolul.

b) Firea pământească păcătoasă

Diavolul a reușit să-și ia un aliat lângă el. Și acest aliat este firea noastră păcătoasă. Câte nu pleacă din firea noastră păcătoasă. Cel care a născut minciuna este diavolul, sămânța minciunii a fost apoi semănată în natura noastră păcătoasă. Acolo găsește pământ bun și de acolo rodește.

Ajunsă în firea noastră pământească, minciuna capătă tot felul de nuanțe.

- Rea voință.
- Frica de consecințe, de responsabilitate
- Rușinea

Câteodată ne este rușine să admitem ce suntem, să admitem falimentele și greșelile noastre și să recunoaștem ce-am făcut. Și le acoperim cu minciună.

- Alteori lăcomia ne face să mințim.
- contextul cultural

E. Atitudinea lui Dumnezeu față de minciună și față de mincinoși?

Minciuna este un păcat vehement condamnat de către Domnul. Vom nota câteva dintre versetele cele mai expresive

- „și pierzi pe cei mincinoși; Domnul urăște pe oamenii care varsă sânge și înșeală.” (Psalmi 5:6)
- „și nu mă vei da în mâinile vrăjmașului, ci îmi vei pune picioarele la loc larg.” (Psalmi 31:8) „Urăsc și nu pot suferi minciuna, dar iubesc Legea Ta.” (Psalmi 119:163)
- „Iată ce trebuie să faceți: Fiecare să spună aproapelui său adevărul; judecați în porțile voastre după adevăr și în vederea păcii; nici unul să nu gândească în inima lui rău împotriva aproapelui său, și nici să nu iubiți jurământul strâmb! Căci toate lucrurile acestea Eu le urăsc, zice Domnul.” (Zaharia 8:16-17)
- „Șase lucruri urăște Domnul, și chiar șapte Îi sunt urâte: ochii trușiși, limba mincinoasă, mâinile... care varsă sânge nevinovat, inima care urăște planuri nelegiuite, picioarele care aleargă repede la rău, martorul mincinos, care spune minciuni, și cel ce stârnește certuri între frați.” (Proverbe 6:16-19)

- „*Buzele mincinoase sunt urâte Domnului, dar cei ce lucrează cu adevăr îi sunt plăcuți.* –“ (Proverbe 12:22)
- „*„Care?” I-a zis el. Și Isus i-a răspuns: „Să nu uciži: să nu preacurvești; să nu furi; să nu faci o mărturisire mincinoasă;“* (Matei 19:18)
- „*De aceea, lăsați-vă de minciună: „Fiecare dintre voi să spună aproapelui său adevărul”, pentru că suntem mădulare unii altora.*“ (Efeseni 4:25)
- „*Afară sunt căinii, vrăjitorii, curvarii, ucigașii, închinătorii la idoli, și oricine iubește minciuna și trăiește în minciună!*“ (Apocalipsa 22:15)
- „*Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună; ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului.*“ (Apocalipsa 21:27)
- „*Dar cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinătorii la idoli, și toți mincinoșii, partea lor este în iazul, care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua.*”“ (Apocalipsa 21:8)

F. Forme de încălcare a adevărului

- 1) Minciuna
- 2) Minciuna fără cuvinte
- 3) Minciuna prin cuvinte adevărate
- 4) Duplicitatea sau vorba cu două înțelesuri
- 5) Prefăcătoria
- 6) Ipocrizia sau fariseismul.
- 7) Exagerarea
- 8) Lăudăroșenia
- 9) Bârfa sau calomnia
- 10) Înșelăciunea
- 11) Sperjurul sau mărturia falsă
- 12) Călcarea cuvântului dat

G. Ce e de făcut ca să scăpăm de minciună?

„*cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare; și să vă înnoiți în dubul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o nepribănire și sfințenie pe care o dă adevărul. De aceea, lăsați-vă de minciună: „Fiecare dintre voi să spună aproapelui său adevărul”, pentru că suntem mădulare unii altora.*“ (Efeseni 4:22-25)

În acest pasaj sunt subliniate trei lucruri fundamentale

- „dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare”
- „să vă înnoiți în duhul minții voastre”
- „să vă îmbrăcați în omul cel nou”

Cum scăpăm de minciună? Există câteva lucruri practice. Ce e de făcut?

a) Rugăciunea.

Proverbe 30:8 „Doamne depărtează de la mine neadevărul și cuvântul mincinos”.

b) Meditația sfântă.

c) mărturisirea păcatului făcut

d) Fă legământ cu Domnul că nu vei mai minți.

În Psalmul 39:1 David scrie: „ziceam «voi veghea asupra căilor mele ca să nu mai păcătuiesc cu limba, îmi voi pune frâu gurii, cât va sta cel rău înaintea mea»”.

Păcate și virtuți fundamentale

Cursul 28

Porunca a X-a

Porunca X-a are ca scop protecția inimii omului în fața asaltului poftelor. Dumnezeu recunoaște dreptul de proprietate și caracterul personal al relațiilor unei ființe umane. Există mai multe probleme care intră sub incidența poruncii a X-a. Aici vom aborda câteva din păcatele și virtuțile care intră sub incidența poruncii a X-a

A. Pofa și înfrânarea poftelor

Cuvântul grec *epithumia* – tradus cu cuvântul poftă, exprimă o dorință puternică, o dorință ca impuls, ca imbold al voinței. Când vorbim despre poftă există o poftă păcătoasă dar există și o poftă sănătoasă sau apetit. Absența poftei sănătoase sau a apetitului este un semn de boală. Ex

- lipsa poftei de mâncare
- lipsa poftei de somn - insomnia
- frigidity sau impotența

Există un apetit sănătos dar care necontrolat poate duce la distrugere. Soluția este înfrânarea

Apetitul sănătos are patru laturi:

- hrana – pofta de mâncare
- intimitatea fizică – instinctul sexual
- odihna – nevoia de somn
- băutura - nevoia de lichide

Diavolul ispitește în aceste patru domenii și rezultatul constă în patru păcate mari:

- îmbuibare,
- necurăție
- lene
- beție.

1) Pofa de mâncare - îmbuibarea

a) hrana este o nevoie legitimă

Dumnezeu a decretat ca omul să subziste prin hrană. Adam a primit drept hrană fructul tuturor copacilor din Eden (mai puțin pomul cunoștinței binelui și răului), iar după potop, se vorbește despre hrana de origine animală.

Dumnezeu dă pâine și celor buni și celor răi.

b) păcatul îmbuibării

Abuzul de mâncare este menționat ca păcat atât în VT cât și în NT.

- „Să spună bătrânilor cetății lui: „Iată, fiul nostru este neascultător și îndărătnic, n-ascultă de glasul nostru, și este lacom și bețiv.”“ (Deuteronomul 21:20)
- „Căci bețivul și cel ce se dedă la îmbuibare sărăcesc, și ațipirea te face să porți zdrențe. Ascultă pe tatăl tău, care te-a născut, și nu nesocoti pe mama ta, când a îmbătrânit.” (Proverbe 23:21-22)
- „Dulce este somnul lucrătorului, fie că a mâncat mult, fie că a mâncat puțin; dar pe cel bogat nu-l lasă îmbuibarea să doarmă.” (Eclesiastul 5:12)
- „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură, și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră.” (Luca 21:34)
- „pierzămele, uciderile, bețiile, îmbuibările, și alte lucruri asemănătoare cu acestea. Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri, nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.” (Galateni 5:21)
- „Sfârșitul lor va fi pierzarea. Dumnezeu lor este pântecul și slava lor este în rușinea lor, și se gândesc la lucrurile de pe pământ.” (Filipeni 3:19)

c) Înfrânarea poftelor

Cuvântul înfrânare se referă la a avea control asupra apetitului. Aici intervine rolul postului ca disciplină spirituală.

2) Apetitul sexual - necurăția

a) Apetitul sexual este nevoie umană legitimă

Dumnezeu a pus această nevoie în noi. Atracția față de sexul opus este creată de Dumnezeu. Căsătoria este ideea lui Dumnezeu.

Dumnezeu a reglementat satisfacerea apetitului sexual în cadrul familiei: 1 Corint 7:1-5; 7:9; Tit 5:14

b) Pofa sexuală ca păcat - ispita diavolului

Apetitul sexual poate deveni păcat atunci când se transformă în poftă sexuală. Isus a vorbit despre pofta sexuală în predica de pe munte - „Ați auzit că s-a zis celor din vechime: „Să nu preacurvești.” Dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui.” (Matei 5:27-28). Apetitul sexual este legitim și împlinirea lui este legitimă doar în cadrul familiei

c) voia lui Dumnezeu este

- abinență și curăție pt. cei necăsătoriți
- loialitate față de parteneri și curăția minții

3) Nevoia de somn, odihna - lenea

a) Odihna ca nevoie legitima a omului

Este nevoie ca omul să între într-un repaus pentru a se reface fizic, emoțional și spiritual.

b) abuzul de odihnă este lene

Lenea este un păcat foarte grav și este pedepsit de Dumnezeu.

- „*Du-te la furnică, leneșule; uită-te cu băgare de seamă la căile ei, și înțelepțește-te! Ea n-are nici căpetenie, nici priveghetor, nici stăpân; totuși își pregătește brana vara, și strânge de ale mâncării în timpul secerișului. Până când vei sta culcat, leneșule? Când te vei scula din somnul tău? Să mai dormi puțin, să mai ațipești puțin, să mai încrucișezi puțin mâinile ca să dormi!... Și sărăcia vine peste tine, ca un hoț, și lipsa, ca un om înarmat.*“ (Proverbe 6:6-11)
- „*Cine lucrează cu o mână leneșă sărăcește, dar mâna celor barnici îmbogățește.*“ (Proverbe 10:4)
- „*Stăpânul său i-a răspuns: „Rob viclean și leneș! Ai știut că secer de unde n-am semănat, și că strâng de unde n-am vânturat;*“ (Matei 25:26)
- „*Căci, când eram la voi, vă spuneam lămurit: „Cine nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce.” Auzim însă că unii dintre voi trăiesc în neorânduială, nu lucrează nimic, ci se țin de nimicuri. Îndemnăm pe oamenii aceștia și-i sfătuim, în Domnul nostru Isus Hristos, să-și mănânce pâinea lucrând în liniște.*“ (2 Tesaloniceni 3:10-12)

4) Nevoia de lichide – Consumul de băuturi alcoolice

Trebuie să precizăm că omul nu are nevoie de băuturi în sensul de alcool ci de lichide. Omul are nevoie de hrană solidă dar și de lichide. Pentru satisfacerea acestei nevoi Dumnezeu a dat apa și fructele. Consumul de băuturi alcoolice este imoral, beția este un păcat grav. Bețivii nu vor moștenii Împărăția lui Dumnezeu.

Abuz permanent sau temporar de băuturi alcoolice se caracterizează printr-o stare de excitație cu confuzie mintală, lipsă de coordonare a mișcărilor, pierderea sensibilității la anumiți factori fizici(foame, frig, durere) sau prin comă cu pierderea mai mult sau mai puțin îndelungat a cunoștinței.

1. Cauzele consumului de alcool

Cauzele sunt multiple. Aici voi menționa doar câteva dintre cele mai des întâlnite:

- Modelul părintesc* - Dacă părinții consumă alcool există riscul ca și copii să facă același lucru. Un copil nu va face mai degrabă nu ceea ce îi cere părintele, ci va face mai repede ceea ce îl vede pe părinte făcând.
- Factorii socio-culturali* – ne referim aici la mediul social și cultural în care se poate regăsi cineva.
- Necazurile vieții* - Interesant e că problemele nu se rezolvă prin alcool ci se amână și se agravează
- Bucuriile vieții*
- Curiozitatea*
- Presiunea anturajului*
- Dependența – posesiunea demonică*
- Plăcerea –pofta- dorința nestăpânită*

2. Efectele consumului de alcool

Efectele sunt devastatoare și multiple. Printre cele mai frecvente efecte amintim:

- Chin lăuntric și fizic*
- Degradare fizică:* pe un alcoolic îl cunoști de departe
- Boli cauzate de alcool*
- Probleme în familie:* este afectată relația dintre soți, copii. Alcoolul e una din cauzele divorțurilor.
- Dependență:* Un alcoolic spunea „două guri de butură dorite devin 20 de pahare ce nu mai pot fi controlate”
- Degradarea personalității.* Treptat se așează o stare de continuă confuzie și dezorientare, omul se confruntă cu o imaginea săracă de sine, vinovăție și disperare.
- Sărăcia*
- Moartea spirituală și osânda în chinurile Iadului*

3. Argumente pentru abinența totală de la consumul de băuturi alcoolice

Este clar ca Sfânta Scriptură condamnă consumul de băuturi alcoolice. Bețivii nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Nimeni nu contestă aceste adevăruri. Problema care se ridică e legată de consumul ponderat de alcool. Adeseori se face referință la echilibru și cumpătate.

Biserica Penticostală învață că un creștin plin de Duhul Sfânt se va abține de la orice consum de băuturi alcoolice.

- Noi condamnăm ca fiind împotriva moralei creștine consumul de băuturi alcoolice.

- De asemenea condamnă producerea și comercializarea de băuturi alcoolice. Credem ca a fi plin de Duhul Sfânt înseamnă și a renunța alcool. Pavel a spus “nu vă îmbățați de vin, dimpotrivă fiți plini de Duh”.

Abstenența deplină de la consumul de alcool îl fundamentăm pe următoarele argumente:

a) *Principiul dedicării în slujba Domnului (Num. 6:2-3)*

Când cineva alegea să se dedice deplin Domnului trebuia să facă un legământ care implica printre altele și abstenența de la consumul de alcool. Acest principiu este valabil și pentru creștini. Noi suntem chemați să fim dedicați Domnului neîncetat.

b) *Principiul sfințeniei (Lev. 10:8-10)*

Dumnezeu a cerut ca în timpul exercitării slujbei, preoții Vechiului Legământ să nu consume vin sau altfel de băutură alcoolică. Interdicția are la bază două motive: (1) ca să nu muriți, și (2) „ca să puteți deosebi ce este sfânt de ceea ce nu e sfânt”. Cel ce bea vin își pierde luciditatea și nu mai poate discerne ceea ce e bine de ceea ce e rău. Prin darea legii pentru preoți, Dumnezeu descoperă voia Sa cu privire la idealul sfințeniei. Voia lui Dumnezeu este ca omul să se abțină de la consumul de alcool. Consumul de alcool și sfințirea nu se potrivesc; ele se exclud reciproc.

c) *Principiul înțelepciunii (Prov. 20:1; 31:4)*

Înțelepciunea ne învață să ne abținem de la consumul de băuturi alcoolice. Patima beției a început cu primul pahar. Observând mulțimea nenorocirilor determinate de consumul de alcool, orice om înțelept se va feri să consume astfel de produse.

d) *Principiul "cauză - efect" (Prov. 23: 29-35)*

Consumul de alcool a adus cu sine multă suferință și a distrus multe vieți. Avem în Biblie istoria unor oameni care au fost distruși de alcool. Unii oameni vor ajunge în Iad din cauza alcoolului.

e) *principiul misionar*

Noi suntem chemați să fim o bună mărturie în fața oamenilor din lume. Dorința de a fi lumină pentru lume ar trebui să fie un motiv suficient de puternic pentru a ne abține deplin de la orice consum de băuturi alcoolice. Un creștin nu numai că nu va bea alcool, dar el nici nu va produce și nici nu va servi pe cineva cu alcool. Cât despre comercializarea alcoolului, o asemenea practică este cu totul nepotrivită cu morala creștină (Habacuc 2:15).

f) *principiul plinătății Duhului Sfânt (Efeseni 5:18)*

Pavel spune ca trebuie să fim plini de Duhul Sfânt. Printre altele, a fi plin de Duh presupune să fii gol de vin; cele două nu se împacă. Ideea centrală a acestui pasaj e că plinătatea Duhului în viața unui creștin implică abstenența deplină de la orice consum de băuturi alcoolice.

g) *Principiul preoției (Lev. 10:8-11; 1Petru 2:5-11)*

Atunci când un preot era în slujbă trebuia să se abțină de la a consuma vin. Prin urmare, preoția în serviciul lui Dumnezeu și consumul de alcool nu sunt compatibile. Preoția după ordinul lui Aron a încetat și a fost înlocuită cu preoția creștină universală. După NT fiecare creștin (atât bărbații cât și femeile) este preot pentru Dumnezeu (1Petru 2). Spre deosebire de preoții VT, care slujeau pe rând, după o planificare stabilită, preoții NT sunt neconținți în serviciul lui Dumnezeu. Dacă preotul aflat în serviciul divin nu trebuie să consume alcool, și dacă creștinul este un preot aflat neconțințit în serviciul preoției, implicația este că fiecare creștin trebuie să se abțină de la consumul de băuturi alcoolice.

Concluzie:

1. Biserica Penticostală, după învățătura Scripturii condamnă ca fiind imoral orice consum de băuturi alcoolice.
2. noi credem că trebuie să ne abținem deplin de la consumul de alcool
3. Condamnă producerea de băuturi alcoolice și comercializarea lor în scopul de a fi consumate.
4. credem că un creștin plin de Duh nu va ține în casa lui băuturi alcoolice și nici nu va servi pe musafirii lui necredincioși cu vin sau alte băuturi alcoolice
5. voia lui Dumnezeu este sfințirea noastră

B. Lăcomia și mulțumirea

1) Ce este lăcomia

A pofti ceva cu lăcomie, a râvni la ceva ce aparține altcuiva. A se arăta fără cumpătate. A pofti înseamnă să dorești ceva ce nu poate fi al tău pe cale legitimă. A lăcomi înseamnă a căuta să obții un anumit lucru, o persoană, o poziție, o anumită plăcere dar nu prin voia lui Dumnezeu, ci pe cale ilicită. A lăcomii înseamnă a tânji, a pofti cu patimă ceea ce nu e al tău.

- Pofa și lăcomia este un păcat al inimii
- Este un păcat ce duce la alte păcate

Lăcomia înlănțuiește păcat după păcat. 1 Timotei 6:10 „Iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor și unii care au umblat după ea au rătăcit de la credință”

- Este o formă grosolană de idolatrie

Coloseni 3:5 „*Omorâți mădularele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea și lăcomia care este o închinare la idoli?*”

Efeseni 5:5 „*Nici un curvar, nici un stricat, nici un lacom de avere, care este închinător la idoli n-are parte de moștenire în împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu?*”

2) Originea lăcomiei

La originea lăcomiei stau trei surse:

- Diavolul

Ioan 8:44 „*Voi aveți ca tată pe Diavolul și vreți să îndepliniți pofta tatălui vostru?*”. Diavolul provoacă și ispitește: Eva; Aca: pofta, lăcomia, mândria.

- Lumea

1 Ioan 2:16-17a „*Tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșenia vieții nu este de la Tatăl ci din lume și lumea și pofta ei trece.*”

- Firea pământească

Galateni 5:16 „*Nu împliniți poftele firii pământești?*”. Poftele sunt înrădăcinate în firea noastră pământească. Pofta e în inima fără Dumnezeu: „*Dumnezeu î-a lăsat pradă poftelor inimii lor*” Romani 1:24. Iacov 1:14 „*Fiecare e ispitit când e atras și momit de pofta lui însuși?*”

3) Domeniul lăcomiei

Sunt tot felul de pofta. Scriptura vorbește despre mai multe domenii în care se exprimă lăcomia:

- oameni – porunca a X-a
- posesiuni
- poziția cuiva
- abilitățile cuiva

4) Atitudinea lui Dumnezeu față de lăcomie

Dumnezeu este împotriva păcatului lăcomiei și poftei. Lumea de acum consideră lăcomia și pofta lucruri bune și demne de apreciat. Isus a vorbit mai mult despre lăcomie și poftă decât despre iad și Rai. În Sfânta Scriptură lăcomia este un păcat foarte grav

- a) Lăcomia separă o persoană de Dumnezeu

1 Timotei 5:11 „*Pofta le desparte de Hristos?*”

- b) Lăcomia distruge biserica

Iacov 4:1 „*De unde vin luptele și certurile între voi? Nu vin oare din poftele voastre care se luptă în mădularele voastre?*”

- c) Aduce mânia lui Dumnezeu peste oameni

Coloseni 3:5-6 „*Din pricina acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste fii neascultării?*”

- d) Dumnezeu va pedepsi veșnic pe cei lacomi

1 Corinteni 6:9-10 - lacomii nu vor moștenii împărăția lui Dumnezeu

- e) Lăcomia e arma Diavolului

Pofta atrage, momește (Ioan 1:14), înrobește (Tit 3:3 – „*Robiți de tot felul de poftă*”), desparte de Hristos (1 Timotei 5:11), târăște (1 Petru 1:14 „*nu vă lăsați târați de poftă*”)

Atitudinea lui Dumnezeu față de lăcomie se vede și din alte pasaje:

- Coloseni 3:5 „*Omorâți mădularele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea și lăcomia care este o închinare la idoli?*”
- 2 Timotei 2:22 „*Fugi de poftele tinereții?*”
- Tit 2:12 „*Harul lui Dumnezeu ne învață?*”
- Efeseni 5:3 „*Lăcomia de avere nici să nu fie pomenită între voi așa cum se cuvine unor sfinți?*”
- Luca 12:15 „*Păziți-vă de orice fel de lăcomie de ban?*”
 - f) Pofta și lăcomia distruge mulțumirea personală
 - g) Distruge relațiile dintre oameni

5) Cum să biruim lăcomia – cultivarea spiritului de mulțumire

- a) Uplete-te de Cuvântul lui Dumnezeu – Isus a biruit spunând „*Este scris?*”
- b) Roagă-te și postește - 1 Corinteni 9:27 „*Mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire?*”
- c) Fii plin cu Duhul Sfânt - Roada Duhului e înfrânarea poftelor
- d) Fugi de pofta - 2 Timotei 2:22 „*Fugi de poftele tinereții?*”

e) Mulțumește lui Dumnezeu pentru tot ceea ce ai

Filipeni 4:11-12 „*M-am deprins să fiu sătul și flămând, să fiu în belșug și în lipsă, în totul și pretutindeni; m-am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă găsesc*”

f) Înarmați-vă cu dorințe sfinte

vFilipeni 4:8 „*Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, și orice laudă, aceea să vă însușească.*”

C. Invidia

Definiție: - este un sentiment egoist de părere de rău, de necaz, de ciudă provocată de succesele sau situația bună a altuia, pizmă. Ex. Invidia Rahelei pe sora sa Lea - Genesa 30:1.

1) Invidia este un păcat care are la bază mândria.

Omul se mândrește cu ce are bun dar într-o zi observă că altul are mai mult și atunci pizmuiește. Mândria și invidia cărturarilor și fariseilor a dat la moarte pe Isus și Apostoli, Mt.27:18, Fapt. Ap.5:17.

2) Invidia vine adesea din orgoliu

3) Invidia este prietenă bună cu cearta. Rom.13:13, Filip.1:15, Tim.6:4, Iacov.3:16.

4) Invidia dorește răul aproapelui : - ex. fariseii și cărturarii

5) Invidia poate duce la cele mai mari nelegiuiri. Iacov 3:16. Acolo unde este pizmă este tulburare și tot felul de fapte rele.